

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/17 • 13 Mayıs 2000 • 5 DM.

**İMF ve sermaye uşağı hükümet
şimdi de grev hakkına saldırıyor...**

**Grev hakkına saldırı
sınıfa saldırıdır!**

**Sınıfa karşı
sınıf!**

İÇİNDEKİLER

"Sınırsız grev ve genel grev hakkı!" ... 4
Grev ertelemeleri ve Kocaeli işçisinin sorumlulukları ... 5
Çok geç olmadan özelleştirmedeki "istikrar" bozulmalıdır! ... 6
Azimli ve kararlı direniş sonuç verdi ... 8
CHP'nin bölge kurultayları ... 10
Ekonomik göstergeler neyi gösteriyor? ... 13
Sosyal yıkıma siyasal saldırı eşlik ediyor (Orta) ... 14-16
Bilim ve tekniğin insanlıkdışı amaçlarla kullanımı ... 18
Meclis komisyonu raporu da Ulucanlar katlimanı belgeledi ... 20
Faşist barbarlığın iğrenç alanı ... 24-25

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/17 • 13 Mayıs 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83
e-mail: kb1@turk.net
Web: http://kizilbayrak.cjb.netBaskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50Karanfil Sok. No:17/17
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 419 18 32Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk. yanı No:108 KAYSERİAhi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
* TL için: 0079219-2
* DM için: 3002991-8
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi
ektedir.
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* DM için: 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım.

Kızıl Bayrak'tan...

*İZSU işçilerinin direnişi kazanımla sonuçlandı. Belediye ile varılan uzlaşma uyarınca ölüm orucunu bitiren işçiler işbaşı yapmayı bekliyor.

*Şimdi nöbet lastik işçilerinde. TİS mücadelesinde işverenin dayatmalarına karşı grev silahını kınından çıkaran lastik işçileri, "hiç beklemedikleri" bir saldırıyla daha karşılaştılar. Sermaye devleti grev yasağıyla işçileri silahsızlandırdı. İzmit'te kurulu üç fabrikada çalışan yaklaşık 3 bin işçi, şimdi çeşitli eylemliliklerle seslerini duyurmaya çalışıyorlar.

*Kontr-gerillanın Uğur Mumcu suikastı ile ilgili ne kadar isabetli karar verdiği 7 yıldan sonra bir kez daha görülüyor. Geçtiğimiz hafta boyunca burjuva medyanın görevi Mumcu suikastı sanıklarına yönelik operasyonla gündemin üstünü örtmek oldu. Ne grev yasağı, ne lastik işçilerinin eylemleri, ne sınıfa yönelik diğer saldırılar ve ne de İstanbul DGM başsavcısı skandalı... Varsa yoksa Mumcu'nun katilleri. İş o aşamaya vardı ki, suikastte devlet parmağı olduğunu bile bile Mumcu'nun

yakınları bile devleti övmeye başladılar.

*Bir komplo ile tutuklanan Dr. Ahmet Tellioglu'nun haberlerini ve tutuklamaya karşı tepkileri gazetemizde yayımlamıştık. Tellioglu 25 Nisan'da yapılan ilk duruşmasında serbest bırakıldı. Ancak şimdi de idari yaptırımlarla boğuşuyor.

*Bursa'dan okurumuz Ozan Cılgın, 10 Mayıs çarşamba günü, adına gelmiş bir paketi almak için gittiği kargo şirketinde gözaltına alındı. 11 Mayıs perşembe günü savcılığa çıkarılan okurumuz, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

Her iki arkadaşımıza da geçmiş olsun diyoruz.

hazırlanıyor...

"Programımızın temel teorik bölümü, kapitalizmin gelişmesini ve temel karakteristiklerini özlü çizgiler halinde vermektedir. Kapitalizmin bu tarihsel gelişim çizgisinden ve temel karakteristiklerinden, aynı zamanda kapitalizmin yıkılışına ilişkin temel tarihi yön, proletarya devrimi ve sosyalizmi hazırlayan ve olanaklı kılan maddi temeller çıkarılır. Aynı şekilde, sosyalizmden komünizme gidiş süreci ve dolayısıyla nihai hedefler çıkarılır. Bu sonuncular programın teorik bölümünün öteki temel öğeleridir. Programın evrensel-enternasyonal karakteri de buradan gelir. Uluslararası proletarya hareketinin nihai hedef birliğinin temelleri de buradadır, programın bu bölümündedir..."

"Mevcut program deneyimi ve pratiği üzerinden bakıldığında, Türkiye'de parti programının teorik bölümünün anlamı, kapsamı ve işlevinin anlaşılmadığı açık olduğuna göre, bu konu çok daha özel bir önem taşıyor..."

"Kapitalizmin en özel olan, en temel olan, en karakteristlik olan yönünü; şu veya bu ulusa özgü olanı değil, daha belirli bir evreye özgü olanı değil, tüm uluslar için temel olanı ve aynı çağın tüm alt evreleri için kalıcı olanı vurgulayabilmelidir programın bu bölümü..."

"Bu bölüm, sadece modern kapitalist toplum gerçeğini vermekle kalmıyor, onun kendinden ileri bir toplumsal düzenin önkoşullarını ve toplumsal dinamiklerini kendi bünyesinde nasıl ürettiğini de veriyor. Bir başka ifadeyle, kapitalizmin tarih içerisinde nasıl varolma imkanı bulduğunu ve hangi kaçınılmaz çelişkilerinin onu çöküşe götüreceğini, bunu sağlayacak etkenlerin ve toplumsal gücün ne olduğunu da veriyor."

Fiyatı: 2 250 000 TL. (KDV dahil)

Parti programı üzerine/2 Teorik ve ilkesel bölüm • Derleyen: H. FIRAT

Derleyen: H. FIRAT
Parti programı üzerine/2
Teorik ve ilkesel
bölüm

Grev yasaklarına karşı

“Sınırsız grev ve genel grev hakkı!” talebini yükseltelim!

Lastik işçilerinin grevi ertelendi.

Bu, sermaye hükümetlerinin ilk grev ertelemesi değil kuşkusuz. Ancak süreç itibarıyla oldukça kritik önemde bir karar olduğunu görebilmek gerekiyor. Hem sermaye hem de emek güçleri açısından bu böyle.

Yılını dolduran Ecevit başkanlığındaki IMF-TÜSİAD hükümetinin en belirgin özelliği, IMF'nin yıkım programlarını “ne pahasına olursa olsun” hayata geçirmedeki kararlılığı oldu. Bu kararlılığı her kritik durumda kanıtladılar. Depremde, Ulucanlar'da, şimdi de TİS sürecine müdahalede... Lastik grevi, içinde bulunduğumuz TİS sürecinin ilk toplu grevi idi. 3 bin gibi sayıca az bir işçiyi kapsamakla birlikte, TİS görüşmeleri süren onbinlerce işçi için örnek teşkil edecekti. Lastik işçileri grevde iken, diğer sendikalar kolayından satışlara cesaret edemeyeceklerdi. İşçiler, patronların sefalet ücreti ve sosyal hak gaspları dayatmalarına, lastik örneğinden de etkilenecek, grevle yanıt verme yolunu seçeceklerdi. Yaygın grevlerin ise “sömürü ve soygunda istikrar programı”nı aksatacağı açıktır. Nitekim patronlar, hükümeti “göreve” çağırırlarken, bunu açıkça da ifade ettiler. Erteleme kararının sermaye açısından kritik önemi ve asıl gerekçesinin, istikrarın sermaye lehine korunması olduğu görüldü.

Kararın sınıf hareketi açısından önemi de yine aynı kaynaktan besleniyor. IMF-TÜSİAD istikrar programı, ancak, sınıf hareketinin durgunluğu koşullarında tıkr tıkr işleyebilmektedir. Ve her adımı, her uygulaması ile de sınıfın yüz yıllık kazanımları birer birer kırılmakta, sefalet ve kölelik koşulları derinleştirilmektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler açısından bu “istikrar”dan kurtulmanın tek yolu, ekonomik-demokratik hak mücadelesini yükseltmekten geçiyor. Bir sektörde bile olsa, kararlı bir çıkış, bunun yolunu açabilecektir. TİS saldırısına boyun eğmeyerek greve giden lastik işçileri, böyle bir rolü üstlenebilirlerdi.

Dolayısıyla grev, salt lastik patronlarının değil, IMF-TÜSİAD saldırı programını aksatma riskiyle, yerli ve uluslararası sermayenin bütünsel çıkarlarına dokunuyordu. Devlet gücü bunun için harekete geçirildi. Üç fabrikanın işçisi, bu nedenle, karşılarında sadece üç fabrikanın patronunu değil, sermayenin devletini buldu.

Asıl gerekçe böylesine açık-seçikken, hükümetin resmi gerekçesinin hiçbir anlam ifade etmeyeceği ortadadır. Gene de ikisi arasında esprili bir bağlantı kurulabilir. Bu ülke kapitalistlerin çiftliği olduğuna göre, çiftliğin kazancını riske atacak her girişimi ülke güvenliğini tehdit edici kabul etmeleri anlaşılır bir şeydir.

Ancak bu gerekçenin sahtelikten daha önemli bir özelliği var. Sistemin nasıl sıkıştığını, nasıl kendi icraatıyla kendini teşhir etmek zorunda kaldığını da gösteriyor. İşçi ve emekçiler, “ülke güvenliği”ni bir hak grevini engellemenin gerekçesi haline getiren bu hükümetin, enerji, ulaştırma, haberleşme gibi kilit sektörleri, özelleştirmelerle, nasıl emperyalizmin yağma ve denetimine açmaya çabaladığını çok iyi biliyor. Bu ülkenin onbinlerce yurttaşı deprem enkazı

altında can çekişirken, uluslararası tahkimi nasıl yasalastırdığını da... IMF memurluğu, emperyalizme uşaklık gibi konularda hükümetin kimliği işçi-emekçi hareketi içinde çoktan açığa çıkmış bulunuyor. Son dönem sınıf hareketinin anti-emperyalist kimliğine rengini veren biraz da hükümetin IMF ile bu açık işbirliği olduğu, arkasındaki kapitalist sınıf ve düzen gerçekliği gölgede bırakıldığı için, bu henüz anti-kapitalizmle bütünleşemiyor.

Bilineni bilinmeyene, görüneni görünmeyene bağlamak ise sınıf devrimcilerine düşüyor. Sınıfın kendiliğinden gördüğü, henüz sermaye uşağı bir hükümet gerçekliğidir. Yani buzdağının suyun üstünde kalan kısmı. Sınıf hareketini bugün büyük oranda etkileyen ve denetimi altında tutan sendikal bürokrasi ve reformist hareketin beslendiği kaynak da, sınıfın bu kendiliğinden bilincidir. Bu görüntünün altındaki düzen gerçekliğinin sınıfa tanıtılması, mücadelenin düzen içilikten düzen karşıtlığına ilerletilmesi, aynı zamanda, sendikal bürokrasiye ve reformizme karşı mücadelenin de konusu olacaktır.

Sürekli ve sistemli bir teşhirin konusu yapılabildiğinde, sermaye hükümetinin yasalandığı (ya da gizlediği) sermaye sınıfı ve düzeni gerçekliğinin anlaşılmasının çok güç olmadığı görülecektir. Özellikle de bu, temel stratejik hedefimize bağlanmış acil demokratik ve sosyal istemler uğruna mücadelenin örgütlenmesi pratiği içinde yürütüldüğünde...

Gerek grev ertelemesi ve gündemdeki diğer TİS'ler, gerekse de kamu çalışanları için hazırlanan sahte sendika yasası, bugün bu pratik için oldukça uygun bir zemin oluşturmuş bulunmaktadır. “Tüm çalışanlar için grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavtın yasaklanması.” talebi bu zemin üzerinde işlenip yaygınlaştırılabilir. Böyle bir talep etrafında örgütlenecek mücadelenin, sınıfın değişik kesimleri için birleştirici bir rol oynayacağı açıktır. Bu temel sınıfsal talep, sendikacı-sendikası, kadrolu-kadrosuz, işçi-memur türünden ayrımları silikleştirecek, sınıf içindeki bölünme ve rekabeti asgariye indirerek dayanışmayı güçlendirecek bir özelliğe sahiptir. Grev yasaklarının üzerine “Sınırsız grev ve genel grev

İMF-TÜSİAD istikrar programı, ancak, sınıf hareketinin durgunluğu koşullarında tıkr tıkr işleyebilmektedir. Ve her adımı, her uygulaması ile de sınıfın yüz yıllık kazanımları birer birer kırılmakta, sefalet ve kölelik koşulları derinleştirilmektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler açısından bu “istikrar”dan kurtulmanın tek yolu, ekonomik-demokratik hak mücadelesini yükseltmekten geçiyor. Bir sektörde bile olsa, kararlı bir çıkış, bunun yolunu açabilecektir. TİS saldırısına boyun eğmeyerek greve giden lastik işçileri, böyle bir rolü üstlenebilirlerdi.

hakkı!” istemiyle yürümek, lastik işçileriyle dayanışmanın en güçlü yolu olacaktır. Bugün grev hakkının genel savunusu, lastik işçilerinin grev hakkının savunulmasından geçmektedir. Aynı şekilde, kamu çalışanlarının grevli-toplusözleşmeli sendikal hak talebinin elde edilebilmesinin yolu da... Bilinmelidir ki, eğer lastikteki grev yasağına karşı suskun kalınır, lastik işçileri yalnız bırakılırsa, değil kamu çalışanlarına grev hakkı tanınması, işçiler için varolan sınırlı hak dahi korunamayacaktır.

Buradan bakıldığında, sınıf açısından dönemin en etkili eylemlerinden birinin grev olduğu görülecektir. Sadece TİS'ler çerçevesinde gündemde olan yasal grevler değil, fiili-meşru grevler de örgütlenebilmelidir. Grev hakkı nasıl grev yaparak kazanıldıysa, yine grev yaparak korunabilecektir. Mücadele pratiğinin ortaya çıkardığı bu görüşün, sendika bürokrasisi ve reformizmin yasalıcı-uzlaşmacı görüşüyle bozulmaya-kırılmaya çalışıldığı biliniyor. Dolayısıyla fiili-meşru mücadele çalışması, karşısında düzenden önce uşaklarını ve mücadele kaçınlarını bulacaktır. İşçiler düzenin grev yasaklarından önce sendikacıların grevden kaçışlarına, kamu çalışanları grev yasaklı sahte sendika yasasından önce, KESK reformizminin bu yasayı bu haliyle kabullenen uzlaşmacılığına tanık olacaklardır. Nitekim bugünden tanık olmaktadırlar. Dolayısıyla hareketin yükselmesi için verilen mücadele, bu iç engellere karşı mücadeleden ayrı düşünülemez, bir arada yürütülmek zorundadır. Son dönem işçi-emekçi hareketinin temel sloganlarından biri haline gelmiş bulunan “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” şiarının, “İşçi-memur elele, genel greve!” şiarıyla birleştirilmesi ve bir arada yükseltilmesi, kazanılmış hakların korunması ve taleplerin elde edilmesinde birleşik mücadelenin önemini vurgulaması açısından da gereklidir. Bunları bütünleyecek olan ise, yine hareketin içinde yeşermiş olan “Direne direne kazanacağız” şiarıdır. Fiili-meşru bir çizgide yükseltilecek birleşik-militan mücadelenin sınıf hareketindeki güç ve potansiyellerine işaret eden bu şiarlar, önümüzdeki sürecin belirleyenleri haline getirilebilmelidir.

Lastik işçilerinin grevlerinin yasaklanması güncelliğinde, “Sınırsız grev ve genel grev hakkı!”

Grevleri yasaklanan lastik işçileri...

Lastik işkolundaki üç fabrikada, Brisa, Good-Year ve Pirelli'de, 28 Nisan 2000 sabahı başlatılan grevler 5 Mayıs akşamı Bakanlar Kurulu kararı ile ertelendi. İşçiler ise 6 Mayıs'ta işbaşı yaptılar.

İşverenlerin 6 aylık zam dönemi ve hükümetin sözde enflasyon hedefi olan %25 zam teklifine karşı, sendika tarafından yıllık zam dönemi ve %35'lik artış istemi öne sürülmüş, anlaşmazlık sonucu işçiler 28 Nisan'da greve çıkmışlardı.

Grev erteleme kararının, Türkiye burjuvazisinin temsilcilerinden, TİSK Genel Başkanı Refik Baydur'un "Lastik-İş Sendikası'nın almış olduğu grev kararı keyfi bir karardır, buna izin vermeyeceğiz. Hükümette izin vermemeli." ve ISO Başkanı Hüsamettin Kavi'nin "İşçi-işveren ilişkileri kırılma noktasında, grevler kapıda..." sözlerinin ardından alınması, bu devletin kimin çıkarlarını koruduğunu net bir biçimde ortaya koymuştur.

Kararın gerekçesi ise oldukça traji-komiktir: Grevlerin enflasyonla mücadele programını etkilediği ve milli güvenliğin bozulacağı. Şimdi milli güvenliği düşünenler, POAŞ, Telekom, enerji santralleri, Tüpraş ve SEKA gibi stratejik kuruluşları özelleştirme adı altında yabancı sermaye ve yerli işbirlikçilerine peşkeş çekmek için gece-gündüz çalışanların ta kendileridir. Yine "milli güvenlik"ten söz eden aynı kişilerin, grev erteleme kararı için IMF'den direktif aldıklarından ise hiç kimsenin şüphesi olmasın.

Sendika ağaları grev erteleme kararını sadece "kınamak"la yetindiler.

İşçiler ise grevlerin ertelenmesini tepkiyle karşıladı. 6 Mayıs'ta basın açıklaması düzenleyerek hükümeti protesto ettiler. Lastik-İş Kocaeli Şubesi önünde toplanan 200'ü aşkın işçi, "Hükümet istifa!", "Yılgınlık yok, direniş var!" sloganları atarak kent merkezine yürüdü. Kent trafiğinin aksamaması için, kolluk kuvvetlerinin uyarıları doğrultusunda, sendika bürokratları tarafından terkedilen demiryolu güzergâhında işçilerin toplanmaları sağlandı.

Brisa, Pirelli ve Good-Year lastik fabrikaları işçileri 8 Mayıs sabahı ise servis otobüslerinden D-100 karayolunun Good-Year kavşağında indiler. Binlerce işçinin eylemi, trafiğin aksamasına neden oldu. Polisin uyarısını "anlayışla" karşılayan sendika yöneticileri, işçileri Good-Year Lastik Fabrikası otopark alanına topladılar. Grevlerinin ertelenmesine tepkili olan işçiler "Hükümet istifa!", "Grev hakkımız engellenemez!", "Kahrolsun IMF!", "Yılgınlık yok direniş var!" sloganlarını atarak, alkışlı ve ıslıklı protestolarda bulundular.

Sendika ağaları misyonları gereği tarihsel hainliklerini yine sergilediler. Burjuvazinin işçi sınıfı içindeki ajanları olarak, işçilerin grev erteleme kararına karşı protesto eylemliliklerini yumuşatmaya, düzene ufak da olsa zarar vermeyecek hale getirmeye çalışıyorlar. İşçiler ise bu ihanet cenderesini henüz aşabilmiş değiller.

305 bin işçiyi ilgilendiren bir TİS döneminden geçiyoruz. Sadece Türk-İş'e bağlı sendikalara üye işçilerden 8527 işçi adına grev kararı alındı, 19 bin 942 işçi adına ise uyuşmazlığa gidildi. Böyle bir dönemde bu grev yasağı sadece lastik sektöründe grevleri yasaklanan işçileri değil, TİS görüşmeleri kapsamındaki 305 bin işçiyi ilgilendirmektedir. "Size dayatılan yüzdelik zammı kabul edin, greve gitseniz

bile işe yaramaz" denilerek, işçilere gözdağı verilmeye çalışılmaktadır. Bu nedenle grev erteleme kararına karşı gösterilecek tavır, tüm TİS süreçlerini etkileyecek ve sonrasında gelişebilecek grev kararlarını da etkileyecektir.

Lastik işçileri bu hainler güruhunu aşmak için her fabrikada taban örgütlenmeleri yaratmak zorundadırlar. Grevlerine yasaklama getirilen işçilerin gerek aynı işkolunda, gerek aynı şehirde ve gerekse aynı kapitalist patronun fabrikalarında çalışıyor olmaları, fabrikalarda ayrı ayrı oluşan örgütlülükler arasında birleşik hareket için muazzam olanaklar yaratmaktadır. Bu en iyi bir biçimde değerlendirilebilmelidir.

Sahte sendika yasası dayatılan kamu emekçileri...

Kamu emekçilerinin yıllar boyu süren mücadeleler ve onca ödenen bedeller sonucu kazandıkları sendikaların başına şu an reformist sendika bürokratları çöreklenmiş durumda.

Burjuvazinin ajanlığını bilinçli olarak üstlenen sendika ağalarının dışında, farkında olsunlar ya da olmasınlar, reformist bürokratlar da aynı konumdadırlar. Ve Lenin'in de söylediği gibi, sınıfın en büyük düşmanı onunla aynı renkte görünenlerdir. Bu yüzden, işçi ve emekçilerin sendika bürokrasisine ve reformizme karşı verdiği mücadele, sermayeye karşı verdiği mücadeleden ayrı düşünülemez.

Sermaye iktidarı kamu emekçi sendikalarının bu zayıflığından güç alarak, '98'de ileri sürdüğü sahte sendika yasasını ufak değişikliklerle tekrar gündeme getirdi. Ama bu kez bir farklılık var. KESK yönetimi devlet ile uzlaşma adı altında "görüşme" yaparken, asıl amacı Türk Kamu-Sen'in yerine muhatap olmaktır. Görüşmeler sonucunda "toplugörüşme" yerine "toplusözleşme"nin tasarıda yer almasını kazanımımız gibi öne süren bu reformistler, "bu yüzden artık sahte sendika yasası diyemeyiz, sadece eksik tarafları var" diyerek, tabanı oyalamaya çalışmaktadırlar.

Bunda bir ölçüde başarılı olduklarını söylemek hiç de yanlış olmayacaktır. Zira, 4-5 Mart direnişini

yaratmış olan kamu emekçileri hala anlamlı bir tepki ortaya koyabilmiş değiller.

Kamu emekçilerinin sendika bürokrasisine, reformizme ve şu anda saldırının ön ayağı olan sahte sendika yasasına karşı 4-5 Mart'ta açtıkları yolun daha ilerisinden mücadeleye atılması ve sendikalarına sahip çıkması gerekmektedir.

Lokavt: Patronların elindeki büyük silah

12 Eylül faşist darbesi, '70'li yıllarda yükselen işçi-emekçi hareketine karşı düzen cephesinden en büyük saldırıdır. '82

Anayasa'sında sermaye için en önemli kazanımlardan biri lokavt hakkı olmuştur. Bugün lokavt, işçilerin en büyük silahı olan grevi boşa çıkartmak için patronların kullandığı bir silahtır.

Bir kapitalist patron lokavt kararıyla fabrikayı kapatarak, grevde olan tüm işçileri işten çıkartabilmektedir. Tabii ki yeni bir fabrika açmak için tüm kolaylıklar sermaye devleti tarafından tanınmaktadır. Çalıştıracağı dev gibi bir yedek sanayi ordusu da mevcutken, yeni bir fabrika açmak çocuk oyuncağı olmaktadır onun için.

Topyekûn saldırıya karşı...

Lastik işçilerinin grevlerinin yasaklandığı; kamu emekçilerine sahte sendika yasasının tekrar dayatıldığı; sendikalı işçilerin sayısının giderek düştüğü; sendikaların tasfiyesi için patron-devlet-sendika bürokrasisi işbirliğiyle binbir türlü entrikanın çevrildiği bir süreçten geçiyoruz.

Böyle bir süreçte, TKİP'nin programının *Acil Demokratik ve Sosyal İstismler* bölümünde yer alan; "Tüm çalışanlar için grevli ve toplusözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavtın yasaklanması" istemleri uğruna mücadele çok daha yakıcı bir biçimde kendini dayatmaktadır.

Sınıf devrimcilerinin önünde, işçi sınıfı ve emekçileri bu mücadeleye sürüklemek görevi durmaktadır. İçinden geçtiğimiz süreçte, grev kararları alınmış, uyuşmazlık zabıtları tutulmuş birçok işyeri vardır. Bu olanakları en iyi bir biçimde değerlendirmeli, tüm enerjimizi seferber etmeliyiz.

Grev ertelemeleri ve Kocaeli işçisinin sorumlulukları

Kocaeli’nde Good-Year, Brisa ve Pirelli işçilerinin başlattıkları grev sermaye hükümeti tarafından ertelendi. Erteleme kararı TİSK Başkanı R. Baydur’un Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nın düzenlediği “İşçi sağlığı ve işgüvenliği haftası etkinliklerinde” grevin engellenmesi için hükümete yaptığı çağrının ve Sabancı’nın burjuva medyada verdiği dev gazete ilanlarının ardından alındı.

Sermaye hükümetinin erteleme kararının gerekçesi grevin enflasyonla mücadele programını ve milli güvenliği tehdit etmesi. Ancak grevin ertelenmesinin gerçek nedeni, yükselme eğilimi taşıyan sınıf hareketini kırma çabasıdır. Kocaeli, sınıf hareketindeki yükseliş eğilimlerinin en açık görüldüğü yerlerden biridir. Saldırı lastik işçilerinden çok Kocaeli işçi sınıfına yönelmiştir. Son birbuçuk yıl içinde Kocaeli’nde sırayla SEKA, Kordsa, Tüpraş işçileri eylemler gerçekleştirmişler ve her birinde güçlü bir sınıf dayanışması gerçekleşmiştir.

Lastik grevine yönelen saldırı önümüzdeki günlerde sermayenin nasıl bir tutum alacağını da göstergesidir. Bunun açıklıkla görülebilmesi, önümüzdeki sürece hazırlanabilmek için büyük bir önem taşıyor.

Greve çıkan lastik fabrikaları, bugüne kadar bizzat burjuvazi tarafından örnek gösterilmiş, buralarda uygulanan sistem övülmüştür. Kalite çemberleri, yüksek ücret, kalifiye işgücü gibi özelliklerin propagandası bu fabrikalar üzerinden yapılmıştır. Düne kadar övülerek göklere çıkarılan bu özellikler, şimdi büyük boy gazete ilanlarıyla yerin dibine batırılmaktadır.

Sabancı verdiği ilanlarla işçilerin ücretlerinin yüksekliğinden yakınmaktadır. Oysa bugün yoksulluk sınırı bile 400-500 milyon liraya dayanmıştır. Sermaye hükümeti ise bunu %25 saldırısını rahatça yürütmek için uygun bir fırsat saymaktadır. Yıllardır belediye işçileriyle halkın, kadrolu işçilerle taşeron işçilerin karşı karşıya getirilmek istenmesi gibi, şimdi de yüksek ücretli kalifiye işçilerle diğerleri karşı karşıya getirilmeye çalışılmaktadır.

Lastik işçilerinin grevin ertelenmesi karşısında alacakları tutum, bütün bir saldırı planını bozmak için önem taşıyor. Lastik işçileri, sermaye patronlarının ve hükümetin ideolojik sadırısı karşısında sessiz kalmamalıdır. Çünkü bu saldırı sadece kendilerine değil, bütün işçi sınıfına yapılan bir saldırıdır. İşçilerin ücretlerini öne sürmek tam bir arsızlıktır. Lastik işçileri sırf bu onur

mücadelesi için bile hükümetin gayri meşru yasaklarını parçalayıp atmalıdır.

Lastik işçilerinin yapması gereken gayri meşru yasakların, ertelemelerin karşısına meşru grev ve eylemlerle çıkmaktır. Ayrıca saldırıyı püskürtmenin tek yolu grev değildir. Pek çok fiili eylem sınıf mücadelesinin bugüne kadarki deneyimleri içinden çıkmıştır. İş yavaşlatmadan vizite eylemlerine, kitlesel olarak fabrika önünde durmaktan fabrika işgaline kadar birçok eylem biçimi kullanılabilir.

DISK ve Lastik-İş bugüne kadar sermaye hükümeti ile sürtüşmeler yaşamış, çok sayıda basın açıklaması yapmıştır. Artık basın açıklamaları, “kınıyoruz”lu konuşmalar dönemi bitmiştir. Erteleme kararı artık sınav gününün geldiğini gösteriyor. DISK’in tepesindeki sendika bürokratları yasaklamalara karşı bugüne kadar yaptıklarını mı yapacaklar, yoksa sınırlı da olsa yasaklara karşı fiili eylemlere destek mi verecekler? Birleşik Metal-İş’in ‘98 sonbaharında Türk Metal’den istifa eden işçilere karşı aldığı hain tutumu mu alacaklar, yoksa eylemci, direnişçi havalara mı girecekler? Bunu belirleyecek olan yine lastik işçileri ve Kocaeli işçi sınıfı olacaktır. Eğer lastik işçileri kararlı ve militan bir tutum sergilerlerse, DISK bürokrasisi kolay kolay yeni bir satışa kalkışamayacaktır. Eğer lastik işçileri güçlerini birleştirmez, zayıf davranırlarsa, sermayenin, hükümetin ve sendika bürokrasisinin aldatmacalarına kanarlarsa, DISK hemen anlaşma masasına oturup imzayı atacaktır.

Hem lastik işçileri, hem Kocaeli işçisi greve bu bilinçle yaklaşmalıdır. İşyeri temsilcilikleri, grev komiteleri vb. üzerinden tabandan sağlanacak bir örgütlenme grevin kaderini belirleyecektir. Bunu gerçekleştirebilmek için Kocaeli işçisi geçmiş mücadelelerin deneyimlerinden yararlanabilir. SEKA, Kordsa, Tüpraş işçileri bu deneyimlere fazlasıyla sahiptirler. Mücadele edilmediğinde mevzilerin nasıl kaybedildiğini, tersine mücadeleyle en sarsılmaz görülen duvarların bile yıkıldığını kendi tecrübeleriyle bilmektedirler.

Artık eylem zamanıdır. Kimin hangi safta olduğunu eylem belirleyecektir. O halde görevimizi yapmaya Kocaeli’ne, lastik işçilerinin yanına koşalım. Fiili eylemlerle sermayenin ve onun yaltakçılarının oyunlarını bozalım.

**Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!
Zafer direnen işçilerin olacak!**

Lastik-İş Kocaeli Şube Başkanı İsmail Gürel ve grevci işçilerle grev ertelemesi üzerine konuştuk:

“Bu saldırıya Türkiye işçi sınıfı olarak birlikte karşı durmalıyız”

Kızıl Bayrak: Bakanlar Kurulu, sendikanızın üç ayrı işletmede almış olduğu grev kararını iki ay süreyle erteledi. Olayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Lastik-İş Kocaeli Şube Başkanı İsmail Gürel: İşverenle yapılan görüşmelerde anlaşma sağlanamadı. Yasal süreçlerin tüketilmesinden sonra grev kararı aldık ve 28 Nisan günü greve başladık. Grevin 8. gününde Bakanlar Kurulu “milli güvenlik” açısından sakıncalı bularak grevi iki ay süreyle erteledi. Oysa ki lastik sektörü grevinin ne “milli savunma”yı ne de “toplum sağlığı”nı tehlikeye düşürücü bir yanı var. Bu karar hukuk dışıdır. Kendileri için hak-hukuku dilinden düşürmeyenler, işçiler sözkonusu olunca bunları yapıyorlar. Bu çifte standarttır.

Kızıl Bayrak: TİSK Başkanı Refik Baydur’un erteleme kararı öncesinde bir açıklaması oldu. Açıklamayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Gürel: Biz DISK olarak “Sivil inisiyatif”ten ayrıldık. Ekonomik Sosyal Konseyi’nden çekildik. Bu hınçla Refik Baydur bize saldırıyor. Hedef göstermeye çalışıyor.

Kızıl Bayrak: Açıklamanın erteleme kararında bir rolü oldu mu?

Gürel: Siyasi iktidar kapitalist ekonomiyi destekleyip işverenlerin taleplerini ve söylemlerini gündeme alıyor. Ona göre davranıyor ve sonuçta böyle haksız uygulamalar ortaya çıkıyor. Yeri geldiğinde bunun için kendi hukuklarını bile tanımıyorlar.

Kızıl Bayrak: Burjuva basın erteleme kararını destekliyor. Sizin haksız yere greve gittiğiniz konusunda hemfikir ve sizi bunun için suçluyor...

Gürel: Ulusal basın bizim haklı grevimize olumlu bir ilgi göstermedi. Bu ülkede medya kuruluşları, KİT’lere talip oluyorsa, ihalelere giriyorsa, onların işçilerden yana yayın yapmaması çok normal. Yayınları maksatlıdır. Kimse gereksiz yere grev yapmaz.

Kızıl Bayrak: Erteleme kararının süren ve başlayacak olan toplu sözleşmelere mesaj gönderen bir yanı var mı?

Gürel: 600-700 bin kişilik işçi kitlesini kapsayan toplu sözleşme dönemine girdik. Erteleme kararıyla bu anlamda oraya bir gözdağı verilmek isteniyor. Bu manada saldırı sektörü aşır tüm Türkiye işçi sınıfına oluyor. Bu saldırıya Türkiye işçi sınıfı olarak birlikte karşı durmalıyız. Biz şu ana kadar olduğu gibi eylemlerimize devam edeceğiz. Amacımız bu mücadeleyi Türkiye işçi sınıfının tamamının mücadelesi haline getirebilmek.

Kızıl Bayrak: Bakanlar Kurulu grevinizi erteledi. Tam öncesinde Refik Baydur bir açıklama yapıp lastik işçilerini ve sendikayı tehdit etti. Basın sizi gereksiz grev yapmakla suçluyor. Bunlar hakkında ne söylemek istersiniz?

Ali (Good-Year işçisi): Erteleme kararı haksızdır. Basın işverenle ortak çalışıyor, gerçekleri saptırıyor. Başkanımızın da dediği gibi, fabrikaları Bakanlar Kurulu değil biz çalıştırıyoruz. Mücadeleye devam edeceğiz, hakkımızı alacağız.

Rıza (Good-Year işçisi): Hükümet gerçekten iş barışını önemsiyorsa aldığı karardan vazgeçmelidir. Biz sadece hakkımızı istiyoruz. Alıncaya kadar da mücadele edeceğiz. Grev durdu ancak sözleşme daha yapılmadı. Bu mücadele taleplerimiz kabul edilmeden sona ermez. Basın için söylenecek tek şey, yazıklar olsun!

Çok geç olmadan özelleştirmedeki “istikrar” bozulmalıdır!

A. Jıyan

Denilebilir ki, 2000 yılının ilk dört ayında “istikrar”ından hiçbir şey kaybetmeyen özelleştirme saldırısı oldu. Kapsamı oldukça geniş olan topyekûn saldırının en temel öğelerinden biri olan özelleştirmeler hızlanarak sürüyor. POAŞ’ın ve Telekom’un bir bölümünün özelleştirilmesine karşı işçi sınıfı ve emekçilerin yeterli tepkiyi ortaya koyamamasından güç alan saldırı hükümeti, TÜPRAŞ’ın %15’ini “halka arz” yöntemiyle özelleştirdi. Telekom’da GSM 1800 sisteminin blok satışı ise, ilk ihalelerden sonuç çıkmadığı için henüz beklemede. SEKA, Kİİ, TAKSAN, TUMOSAN, TUSTAŞ, MEYBUZ, EBK gibi belli başlı kuruluşların da ihale ilanları verilmiş durumda. Aynı şekilde 500 büyük sanayi kuruluşu içinde kâr ve cirosu ile üçüncü sırada yer alan TEKEL’in de parçalanarak özelleştirilmesi gündemde. Özelleştirmeden sorumlu Devlet Bakanı Yüksel Yalova’nın açıklamalarına göre, PETKİM, ERDEMİR, İSDEMİR gibi büyük sanayi kuruluşları da TÜPRAŞ yöntemiyle özelleştirilecek.

Sermaye çevreleri 2000 yılı özelleştirme programının iddialı bir program olduğunu söylemekte haklılar. Telekomünikasyon ve enerji sektörlerindeki özelleştirmelerden 4.5-5.5 milyar dolar, ÖİB’in

sonucu gerçekleşecek! Bu 151 kuruluş içinde sağlık kurumları, ulaşımın diğer alanları (THY, karayolları vs.) ve eğitim gibi belli başlı hizmet sektörleri de yer alıyor

Bu iddialı programın sahibi burjuvazi, iddiası ölçüsünde kararlı olduğunu, aynı ölçüde vurgunda ve talanda da pervasız olduğunu şimdiye kadarki başarısıyla ortaya koydu. Sermayenin işçi sınıfı içindeki uzantısı sendika bürokrasisi, ajanlık rolünü hakkını vererek oynayacağını her adımda tekrar tekrar gösterdi. Yeri geldi özelleştirme karşıtlığını ihaleye gözlemci olarak katılma derekesine indirdi; yeri geldi özelleştirmeyi halkın malının satılmasına daraltarak kitlelerde devletin herkesin devleti olduğu yanlışması yarattı; işçi-emekçilerde biriken öfkenin kendini eylemli tepki olarak dışa vurduğu yerde de kitlelerin önüne geçip hareketi düzene kanallandırmak için çabalarını verdi. İşçi ve emekçileri “sosyal devlete sahip çıkmaya” çağıran bürokrasinin en iğrenç tutumu, işçilere “kendi kendinizi vurun” demekten başka bir anlama gelmeyen, sendikaların ve işçilerin özelleştirmeden “pay” alması aldatmacasında görüldü.

Bu toplam tablo, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin önündeki seçenekleri artık tartışmaya yer bırakmayacak

gerçekleştireceği özelleştirmelerden ise 3.1 milyar dolar nakit gelir hedefleniyor. Yalova, 2000 yılı sonuna kadar, kamunun, orman ürünleri, demir-çelik, gübre, turizm, gemi yapım ve deniz taşımacılığı sektörlerinden bütünüyle çekilmesinin öngörüldüğünü açıklıyor. Bu öngörü, hedef olarak saptanan 151 kuruluşun özelleştirilmesi

tarzda netleştirmiştir. İşçi sınıfı ve emekçiler, ya mevcut durumda olduğu gibi, sendika bürokrasisi engeline ve aldatmacasına takılıp kayıp üzerine kayıp verecek, ya da taban örgütlülüklerini yaratarak ve bunlara yaslanarak sendikalarını gerçek mücadele araçları haline getirecek ve bütün emekçilerle birleşik-militar bir direniş hattı örerek saldırıları püskürtecektir.

İşçi sınıfı, işsizlik, örgütsüzlük, sağlıksız yaşam koşulları, eğitimsizlik, geleceksizlik girdabında çaresizce debelenmemek için mücadele silahlarına sarılmak zorundadır. Harekete geçmek için tensikatları beklemek, işin işten geçmesi anlamına gelir. Geçmiş yılların deneyimleri bu konuda yeterli bir fikir vermektedir. Özelleştirmenin gerçekleştirildiği her kuruluştaki çok geçmeden sosyal haklar gaspedilmiş, sendikasızlaştırma ve taşeronlaştırma büyük oranda hayata geçirilmiş, %40’lardan %80’lere varan işten çıkarmalar olmuş, kalan işçiler ise ağır sömürü ve baskı koşullarına katlanarak çalışmak zorunda kalmışlardır. Dahası, işsizlik ve örgütsüzlük nedeniyle iş güvencesi sıfıra inmiştir. Özelleştirilen kuruluşları yağmalayan tekeller, bu yetmiyormuş gibi, bu kuruluşlarda üretilen ürünlere istedikleri kadar zam yaparak, tüm halk için yaşamı daha da çekilmez hale getirmişlerdir, vb...

Özelleştirme saldırısındaki “istikrar”la coşan ve IMF’nin övgülerine utanmazca sevinen sermaye iktidarının sevinci kursağında kalmazsa, işçi sınıfı tam bir yıkımla yüzyüze kalacaktır. Sorun yalnızca işçi-emekçilerin alınteriyle oluşmuş servetin yağma ve talanı değildir. Asıl önemli olan, yılların mücadelesiyle kazanılmış sosyal hakların yok edilmesi, örgütlülüğün dağıtılmasıdır.

Burjuvazinin pervasızlığına dur demek işçi sınıfının ellerindedir. Dahası, işçi sınıfı kendini sadece özelleştirme saldırısını durdurmaya endekslememeli, sınıfın gelecek kuşaklarına yeni mevziler yaratmak perspektifiyle hareket etmelidir.

Sendikal ihanet 1 Mayıs’ta da görev başındaydı

1 Mayıs öncesinde üst kademe sendika bürokratlarının iki gruba ayrıldığı biliniyor. Emek Platformu adı altında sözde birlik oluşturan konfederasyonların, birliğin simgelediği 1 Mayıs söz konusu olunca yollarını ayırmaları, sendika bürokrasisi için söyleneceklerin özünü vermektedir. Konfederasyonlar arasındaki tartışma salon- alan ikilemine sokulmuş, Türk-İş saloncuların başını çekerken, DİSK ve KESK alan kahramanlığını üstlenmişlerdi.

İstanbul’daki eylem gösterdi ki, alan kahramanlarının havası da, salon kurmaylarının arkası da aynı ölçüde boştur. Birincilerin “alanlardayız” söylemlerinin gereğini yerine getirmek için ciddi hiçbir çaba içine girmediklerini, sendika kortejlerinin durumu gösterdi. Özellikle KESK’te, sanki katılım için değil tersi bir çalışma yürütülmüşçesine bir görüntü vardı. DİSK kortejinde ise, tabanda çalışma yürüten sendikalarla diğerleri arasındaki fark gözle görülür düzeydeydi. Sadece katılımın sayısal yönüyle değil, moral açıdan, görsel materyaller açısından da geçerliydi bu.

Tabanın havası tersten estiği için salondan vazgeçen Türk-İş’in hazırlık yapması zaten beklenmiyordu. Buna rağmen kitlesel bir katılımın gerçekleşmiş olması, Türk-İş bürokratlarının salondan alana çarkıtmakta ne denli haklı olduğunu

göstermiş oldu. Aynı zamanda da arkalarının ne kadar boşaldığını.

Paylaştıkları rolün dışında, konfederasyonların 1 Mayıs için “ortak” çalıştıkları konular da vardı: Sınıfın alanlarda birleşmesini önleyemedikleri noktada, hiç olmazsa 1 Mayıs’ın mücadele ruhunu karartmak. Bunun için elbirliğiyle “bayram” ve “şenlik” temasını öne çıkarmaya çalıştılar. Elbirliği sadece bürokratlar arasında da sağlanmadı. Polis ve medya da elinden geleni yaptı. Polis genelde kaba şiddet kullanmaktan uzak dururken, medya, “sorunsuz”, “bayram havasında” bir 1 Mayıs tablosu çizdi. Ve emeği geçenlerin tümü, tabloda ne kadar

memnun kaldıklarını göstermek için yarıştılar.

1 Mayıs tablosunun ortaya çıkardığı, her ne kadar sendika bürokrasisinin hakimiyetindeki zayıflama ise de, bunun sadece bir zayıflama olduğu gözetilmeli ve bu çatlağın derinleştirilmesi, hakimiyetin tümüyle kırılması için uğraşılmalıdır. Özellikle Türk-İş kitleleri, konfederasyonun tüm aksi düşüncesine (daha doğrusu düzen için üstlendiği göreve) rağmen, alanlarda mücadele eğilimini ortaya koymuş bulunuyor. Özelleştirme ve TİS saldırılarıyla gelişen süreçte, tabanın bu eğilimi sendika bürokratlarını oldukça zorlayacağı benziyor. Bürokratlar açısından tek zorlanma alanı kendi tabanlarının eğilimi de olmayacak.

Sermaye kesimi daha şimdiden sendikaları “görev ve sorumluluk” a çağıran demeçler yayınlamaya başladı. IMF-TÜSİAD istikrar programının selameti için ESK’nın yeniden toplanması isteniyor. Dolayısıyla, ihaneti tescilli bürokratlar bir kez daha iki cami arasında beynamazı oynamak zorundalar.

Hem tabanın eğilimi ve hem de sendika bürokratlarının sıkıştığı bu aralık, sınıfın önündeki hain bürokrasi barikatını parçalamada, mücadele kanalları temizlemede, sınıf devrimcileri için iki değerli malzemedir. Bu malzemeler hakkıyla kullanılmalı, sınıf hareketini hakettiği düzeye çıkarmak için her türlü çaba gösterilmelidir.

İşçi hareketinde yeni bir sürecin işaretleri

Sermaye hükümetinin lastik işkolundaki grevleri erteleyerek sergilediği saldırganlık, açmazını daha da derinleştirmekten başka bir şeye yaramayacak. Sabancı üzerinden seslendirilen TÜSIAD politikaları, yükselen grev dalgasına ket vurmaya yetmeyecek. Zira, lastik işkolundaki grevin ardından Marsa ve Sasa'da grev kararlarının alınması, işçi hareketinde yeni bir sürecin habercisidir.

TÜSIAD'ın ikiyüzlü "ulusal çıkar" tavrının faşist baskıyı daha da koyulaştıracağı düşünülürse, muhtemel grev dalgasının taşıdığı önem daha iyi anlaşılır.

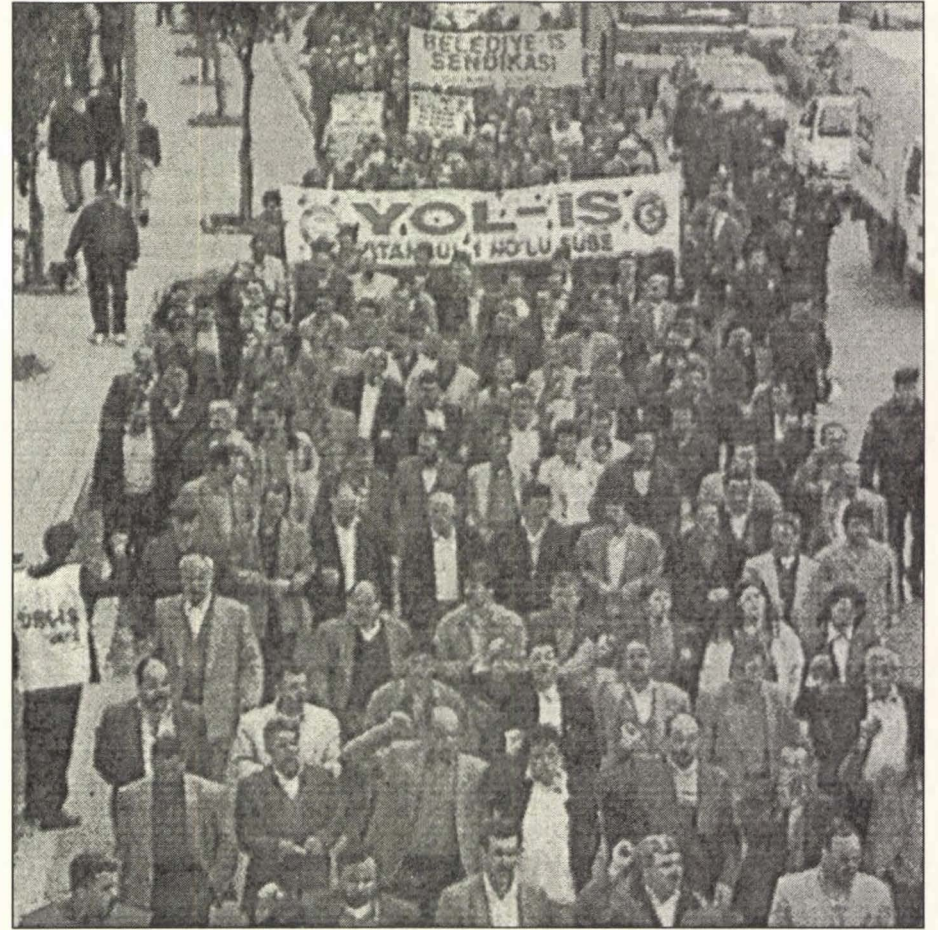
Marsa örneğine bakalım. Marsa, Adana ve Kocaeli'deki fabrikalarıyla, bu sektörde Ortadoğu'daki en büyük sanayi teşekkülü olup, Avrupa'da da önemli bir yer işgal etmektedir. Türkiye'de Unilev'le piyasanın %45-50'sini paylaşan iki tekelden birisidir. Sadece Adana'da 1500 civarında işçi çalışmaktadır (280 civarında sendikalı, geri kalanı ise taşeron işçidir). Ve yan sanayisi ile birlikte düşünüldüğünde, sadece Adana'da bu rakamın onbinlere varması işten değildir.

Yanısıra, aynı sektörde faaliyet gösteren diğer fabrikalardaki (örneğin Paksoy, Güney Sanayi vb.) TİS görüşmeleri için Marsa'daki grevin sonuçlanması beklenir. Ve genellikle diğer fabrikalar Marsa'nın ardından greve çıkma cesareti gösterebilir!

Dolayısıyla Marsa bu sektörde iki açıdan stratejik bir yer tutmaktadır.

Birincisi, diğer fabrikaların işçilerini peşinden sürüklemesidir. Güney Sanayi'de yan sanayi hariç 4000'e yakın işçi (küçük bir kesimi sendikalı), Paksoy'da 1500 işçi (yan sanayi hariç ve 150 civarında sendikalı işçi) olduğu düşünülürse, nicelik olarak sınıfın önemli bir bölümünü temsil etmektedir.

İkincisi ise, Marsa'nın, gerek Sabancı Holding bünyesindeki diğer fabrikaları, gerekse Antep, Hatay, İskenderun, Mersin gibi sanayi bölgesindeki gıda sektörünü etkileme özelliğidir. Eğer Tek Gıda-İş bürokrasisi, son olarak '98'de gösterdiği ihanetçi rolünü yinelemekte biraz geç kalırsa, sermayenin karşı karşıya kalacağı tehlikeyi ön görebilmek pek de zor değildir. Marsa üzerinden girilen grev süreci için söylenenler Sasa vb. için de geçerlidir.

Depremzedelere oynanan yeni oyunlar

Marmara depreminin üzerinden aylar geçti. Ancak depremzedeler her geçen gün düzenin başlarına yıktığı yeni bir felaketle yüzyüze kalıyorlar. Yıllarca çalışıp boğazlarından keserek başlarını örtecek bir çatı edinen emekçilerin ansızın gelen depremle evleri başlarına yıkıldı, binlercesi demir ve tuğla yıkıntıları altında kalarak can verdi. Sağ kalanlar ise, kapitalizmin acımasızlığına ve insana olan düşmanlığına karşın yaşamaya devam ediyorlar.

Kapitalizmin depremle öldüremediği insanlar karda kışta, açlık ve sefalet içinde sürünüyorlar. Ya da küçük bir kıvılcımla tutuşan bir çadırdaki yaşamlarını yitiriyorlar. Deprem sonrasında oy sayımı gibi ceset dökümü veren burjuva medya içinse, her gün yaşamak için direnen bu insanların hiçbir önemi yok.

Deprem sonrasında evlerini kaybeden binlerce depremzede, kış günü yazlık çadırlara terk edilmiş,

aylarca sonra ise bir kısmı, altında büyük bir yolsuzluğun kokularının geldiği prefabrike evlere zorla yerleştirilmişlerdi. Depremzedelerin prefabrike evlere gitmek istememelerinin nedeni, yaşamları için gerekli olan 100 milyonluk kira yardımı idi. Devletse depremzedeleri prefabrike evlere sokmak için burjuva medya aracılığıyla özendirici kampanyalar

düzenliyor, hatta zor kullanıyordu. Çünkü depremzedelere verilen 100 milyonluk kira yardımı yük olarak görülüyordu. Yurt içi ve yurt dışından gelen trilyonlarca lira sermayenin kasalarına aktarıldığı gibi, bu aktarıştan en küçük bir sızıntıya dahi tahammül edilmiyordu. Kira yardımını ödememek için

düzenlenen oyunlardan biri de, devlete ait büyük çoğunluğu tatil bölgelerinde bulunan tesislerin depremzedelere açılmasıydı. Medyada plaj görüntüleriyle beraber verilerek özendirilmeye çalışılan, depremzedelerin kalıcı konutlar yapıncaya kadar bu tesislerde kalabilecekleri güvencesi bizzat Bülent Ecevit'in ağzından veriliyordu. Sonuçta bu

kampanyanın ardından 22 bin 273 aile kış olması nedeniyle boş olan bu sosyal tesislere yerleştirildiler. Giden aileler, burjuva medya tarafından renkli şovlarla mutluluk tablolarına konu edildiler.

Tesislerde kalan aileler, tatil mevsiminin başlaması ile beraber, düzenin oynadığı oyunun gerçek yüzüyle tanıştılar. İçişleri Bakanlığı Kriz Merkezi'nce, 22 Mart'ta, "tesislerin amaçlarına uygun işletilmesi"ni sağlamak amacıyla kapı dışarı edildiler. Deprem bölgesini dönmeye zorlanan depremzedeler tesislerden çıkarılırken, bu kez de deprem bölgesinde prefabrike evlere yerleştirilecekleri yalanıyla kandırıldılar. Bu yalana kanmayıp tesislerden çıkmak istemeyenler zorla dışarı atıldılar. Sefalet içerisinde deprem bölgesinin yolunu tutan depremzedelere prefabrike ev yerine çadırların yolu gösterildi. Şimdi onları, işsizlik, açlık ve sefalet bekliyor.

Kendilerine oynanan oyunu kabullenmeyen depremzedeler E-5'i kapatmaya varan eylemler gerçekleştirdiler. Ancak gerek örgütsüzlükleri, gerekse işçi ve emekçilerin felaketle yüzyüze olan depremzedeleri yeterince sahiplenmemeleri nedeniyle, yolları çamur, çatıları açık çadırlarına, barakalarına geri dönmek zorunda kaldılar.

Bir depremzede yaşadıkları durumu şöyle özetliyor: "Yine çadıra döndük. Biz kaçsak, deprem bizi bırakmıyor."

Evet, depremin tam bir yıkıma dönüşmesi kapitalizmin felaketiydi ve kapitalizm varolmaya devam ettikçe de, nerede olursa olsun üzerimizde felaket üretmeye ve bizlere yeni mezarlar kazmaya devam edecektir. İşçi ve emekçiler insanca yaşayabilmek için, bu felaketi ortadan kaldıracak olan isyan ateşini yakmak zorundadırlar. Çünkü kapitalizm mezar demektir. Çünkü kapitalizm öldürür!

Azimli ve kararlı direniş sonuç verdi...

İZSU işçileri işbaşı yapacakları günü bekliyor

Yaklaşık iki aydır işlerine geri dönmek için çeşitli eylemlilikler geliştiren İZSU işçileri, yaptıkları görüşmeler sonucunda, 1 Mayıs'tan birkaç gün önce süresiz açlık grevine son vererek işlerine dönüş gününü beklemeye başladılar.

İZSU işçileri önce İHD'de açlık grevine başlamış, daha sonra eylemlilik sürecinin uzaması ihtimalini göz önünde bulundurarak, 5'er günlük dönüşümlü açlık grevini DİSK'e bağlı Bank-Sen'e taşımışlardı. (Ki daha önce kendi işkollarında örgütlü bulunan DİSK'e bağlı Genel-İş ve Türk-İş'e bağlı Belediye-İş'ten hem yardım, hem yer talep etmişler, ancak istemlerine bir karşılık alamamışlardı).

İşçiler olumlu bir gelişme olmaması üzerine, 5'er günlük dönüşümlü açlık grevini daha sonra bir grup işçinin katıldığı süresiz açlık grevine çevirmişlerdi.

Tüm bu süre zarfında çeşitli eylemlilikler örgütlemişler, kamuoyunu duyarlı olmaya çalışmışlardı. Ancak genel olarak yalnız bırakılmışlardı.

Süresiz açlık grevinin üçüncü haftasında, Büyükşehir Belediyesi'yle kurulan iletişimde olumlu gelişmeler yaşanması üzerine, süresiz açlık grevinin bittiğini, ama eylemlilik sürecinin henüz sona ermediğini kamuoyuna duyurmuşlardı.

Şimdiyse, görüşmeler sonucu anlaşmaya vardıkları üzere, işbaşı yapacakları günü beklemekteler.

İZSU işçileri azimli ve kararlı davradılar ve gaspedilen işlerini yeniden elde ettiler. Bu kuşkusuz önemli ve anlamlı bir kazanımdır. Yine de asıl kazanımın, bu eylemlilik sürecinden de çıkarılacak derslerle, bundan sonraki zamanda takınılacak tavır olduğu ve olacağı unutulmamalıdır. Sınıf bilincinin ve sorumluluğunun sınanacağı yeni bir alandır bu.

**Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Kızıl Bayrak/İzmir

Genel-İş Mamak-Altındağ Şubesi Yönetim Kurulu'ndan çağrı:

Gelin hep birlikte bu saldırılara karşı koyalım!

Sermaye sınıfı içine düştüğü krizi aşmak için, krizin faturasını biz çalışan işçi ve emekçi kesimlere çıkartmaya çalışıyor. Bunun neticesinde zaten kısıtlı olan haklarımız dahi bir bir elimizden alınmaya çalışılıyor. Örneklersek; emeklilik yasası, SSK hastaneleri, emekli ikramiyelerimiz ve çalışma koşullarında yapılan aleyhte değişikliklerdir. Bunlar yetmiyormuş gibi, özelleştirme ve taşeronlaştırma politikalarıyla zaten halkın olan malları halka satıyoruz diyerek kendi yandaşlarına peşkeş çekiyorlar. Ve taşeronlaştırma politikalarıyla işçinin ekonomik ve demokratik örgütü olan sendikaları ortadan kaldırmayı, işçi sınıfının örgütlülüğünü dağıtmayı, dayanışma ve mücadele azimlerini kırmayı, kendi dayatmalarını işçi sınıfına kabul ettirmeyi hedefliyorlar. Bununla birlikte çalışanları köleleştirerek vahşice sömürmek istiyorlar. Bunları yapabilmeleri için demokratik kurumları ve sendikaları ortadan kaldırmak gerekiyor. Onlar da tüm bu yaptıkları ile bizim örgütlülüğümüzü dağıtıyorlar.

Arkadaşlar,

Yukarıda genel sıkıntıları anlatmaya çalıştık. Özelde ise Mamak Belediyesi'nde yani işyerimizdeki sıkıntıları aktarmak istiyoruz. İstiyoruz ki, bu saldırıları birlikte göğüsleyebilelim ve birlikte geri püskürtelim. 9 Mayıs 2000 tarihinde Temizlik İşleri'nde özelleştirme ihalesi yapılacak. Bu ihaleyle neler hedefleniyor:

- Belediye kaynakları piyasaya peşkeş çekiliyor.
 - Temizlik işlerinde ve başka birimlerde çalışan işçilerin işten atılmaları hedefleniyor.
 - Sendikal faaliyeti ortadan kaldırıp, işçiyi örgütsüz bırakmak istiyorlar.
 - Bununla Keçiören'de, Altındağ'da, Sincan'da, Anakent'te ve Mamak belediyelerinde yaşanan baskıları, işten atmaları burada da uygulamak istiyorlar.
 - Belediye hizmetleri ticari hizmetler haline getirilmek isteniyor.
- Arkadaşlar,
Burnumuzun dibindeki Keçiören'de neler yapıldığını biraz olsun anımsayalım. Cumartesi ve Pazar çalıştırılan işçilere mesailerini

vermiyorlar. İkramiyeleri ve diğer sosyal hakları vermiyorlar. Emekli olduklarında emekli paralarını kefen parası ediyorlar. Aksini iddia edenler baskı ve zulüm görüyorlar. Çünkü Keçiören Belediyesi'nde işçileri parçalamışlar. Örgütlülüklerini dağıtmışlar, kadrolu işçi, geçici işçi ve şirket işçisi olarak üçe ayırmışlar. Kadrolu işçiler yok denecek kadar azdır. Çünkü özelleştirilen yerlerde çalışan işçiler işten atılmış ve yerlerine şirket işçileri geçirilmiştir. Bu işçiler birbirine düşürülmüştür. Aynı oyunu bizim işyerlerimizde de oynamak istiyorlar. Özelleştirilen yerlerdeki işçi arkadaşlar toplu olarak işten atılacak, yerlerine şirket işçileri yerleşecek, ücretler düşecek, sendika ortadan kaldırılacak, sendikasız ve sigortasız çalışmaya bizleri zorlayacaklar.

Değerli arkadaşlar,

Bizler bu oyuna gelecek miyiz? Kazanmış olduğumuz haklarımızdan vaz mı geçeceğiz? Bizlere dayatılan bu acımasız şartları kabul edecek miyiz? Hangi siyasi düşüncede olursak olalım, hangi inançtan olursak olalım, hangi dili kullanırsak kullanalım, bu bizim geleceğimizi ilgilendiriyor. Öyleyse hiç bir ayrıma gitmeden, hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için diyerek bu saldırılara dur demeliyiz. Seçimlerde hepimiz ayrı ayrı partilere oy kullandık. Kazanılmış haklarımıza daha iyilerini ekleyebilmek için yönetimleri belirlemeye çalıştık. Ama görüyoruz ki, bizim oy verdiklerimiz, bizim haklarımıza daha iyi sahip çıkar dediklerimiz, özelleştirme girişimiyle elimizdeki işimizi, aşımızı alıp bazı yandaşlarına peşkeş çekmek istiyorlar. Biz bunlara bunun için mi oy verdik? Paramız yok, gelirimiz az diye yıllık %15 zam teklif etsinler diye mi oy verdik? Kazanımlarımızı, yıllık izinleri, sosyal güvenliği, ikramiyelerimizi, sosyal haklarımızı ve iş güvenliğimizi gasp etsinler diye mi oy verdik?

Hayır arkadaşlar, biz asla bunları bize yapsınlar diye oy vermiyoruz. Öyleyse gelin hep birlikte bu saldırılara karşı koyalım. Özelleştirme politikalarına hayır diyelim. Toplu iş sözleşmesiyle kazandığımız haklarımızın elimizden alınmasına hayır diyelim.

İşimize, ekmeğimize, onurumuza sahip çıkalım!..

Sendika ağalarının saltanatını yıkalım!

Özelleştirmeler birbirini izliyor. İşsizlik ve sefalet her geçen gün artıyor. Ekonomi küçülüyor, milli gelir azalıyor. Toplusözleşmelerde sermaye sınıfı %25'ten çoktan vazgeçti, sıfır zam dayatmasını sinsi bir şekilde hayata geçirmeye çalışıyor. Depremi yıkıntıları hala orta yerde duruyor. Enflasyonla mücadele adı altında işçi ve emekçilerin alım gücü sürekli aşağıya çekiliyor, bir avuç rantiyeci ise servetlerine servet katıyor. Peki bütün bunlara karşı işçi sınıfının örgütleri olan sendikalar ne yapıyor? İşçi ve emekçilerin çıkarlarını korumak üzere harekete geçmek için ne bekliyorlar? Sıradan işçiler şimdi bu sorulara kafa yoruyor, doğru ve tutarlı yanıt veren bir önderlik arıyorlar.

Sermaye düzeni ise işçi ve emekçilerin biriken tepki ve öfkесinin devrimci bir önderlikle buluşmasını engellemek için seferber olmuş durumda. Medyasından sendika ağalarına, gerici dinsel örgütlenmelerden faşist terör aygıtlarına kadar her türlü aracı kullanarak bu tarihsel buluşmanın engellenmesi için çalışıyor.

İşçi ve emekçilerin oyalanması, öfke ve tepkilerinin kontrol altında tutulması için, en önemli görevi sendika ağaları üstleniyorlar. İşçi sınıfının kendi içinden çıkan ve sermayenin artıklarından beslenen bu hainler, en aşağılık yöntemlerle işçi ve emekçilerin mücadele potansiyellerini dağıtmaya çalışıyorlar. Sosyal güvenlik yasasına, özelleştirme saldırısına karşı tepkileri yatıştırma yoluna gidiyorlar. Sömürü ve talan düzeninin çarkları arasında ezilen milyonların, kendi çıkarlarını ve haklarını korumak adına mücadeleyi gündeme getirmemeleri için ellerinden geleni yapıyorlar. Bununla da yetinmiyorlar, sermaye iktidarına yeni hizmetler sunmanın yollarını arıyorlar. Ekonomik Sosyal Konsey içinde yer alıyor, sermaye hükümetinin enflasyonla mücadele kampanyasını desteklediklerini açıklıyorlar. Bu kampanyanın ana teması enflasyonun nedeni olarak işçi ve memur ücretlerini göstermek ve daha yüksek ücret mücadelesi için işçi ve emekçilerin harekete geçmesinin önüne psikolojik bir engel dikmektir. Sokakta kendisine mikrofon uzatılan insanların, "enflasyon düşecekse fedakarlık yapalım" demesini sağlamak için trilyonlar harcanarak reklam kampanyaları düzenleniyor. Başta Türk-İş olmak üzere ESK'da yer alan ihanet şebekesinin destek verdiği program, enflasyonun sorumlusu olarak gösterilen işçi ve emekçi ücretlerinin aşağıya çekilmesi programıdır. Enflasyonun gerçek sorumlusu olan asalak rantiyeci sermayeyi gizlemek için açılan bir kampanyadır destek verdikleri. İşçi ve emekçilere, "kanınızın son damlasına kadar sömürülmeye razı olun, sabır gösterin, yoksa enflasyon düşmez" demeye getiriyorlar.

İşçi ve emekçilerin toplam milli gelirden aldıkları pay '80'li yıllardan bugüne sürekli olarak düşmüştür. Buna rağmen enflasyonun sürekli olarak artması gerçeği bile, ücretlerle enflasyon arasında doğrudan bir bağ olmadığını kanıtlamaya yeterlidir. Kapitalist ekonominin, kendi çözümsüz çelişkilerinin ve nasıl olursa olsun daha fazla kâr olsun mantığının bir ürünüdür enflasyon ve diğer bütün ekonomik sorunlar. Kapitalist ekonominin varlığı koşullarında, sermaye sınıfının daha da palazlanması için işçi ve emekçilerin açlığa ve sefalete mahkum edildiği, her geçen gün biraz daha

anlaşılmaktadır. Bu yüzden, tüm dünyada, kapitalist sistem için tehlike çanları her zamankinden daha hızlı çalmaktadır. Türkiye sermaye sınıfı bu ortamda, kendi ülkesindeki işçilerin "çok uysal" olduğuyla, "sosyal patlamaların daha az" olduğuyla övünmekte ve emperyalistleri sömürü cenneti olan Türkiye'ye davet etmektedir.

İşçi ve emekçilerin bütün bu saldırılara karşı mücadelesinde ilk adım, sendika ağalarının saltanatını yıkmak olmalıdır. Sendika ağalarına karşı mücadele taban örgütlülüklerinin kurulmasını ve varolanlarının da sağlamlaştırılmasını gerektirir. Yaklaşan toplusözleşme görüşmelerinde sendika ağaları enselerinde taban örgütlenmelerinin soluğunu hissetmelidirler. İşçi ve emekçiler büyük bir dikkatle ve ısrarla toplusözleşme görüşmelerini takip etmeli, her aşamada müdahale etmelidirler. Sermaye sınıfı, giderek toplusözleşme düzenini sona erdirmeye, sendikal örgütlülüğü dağıtma hedefiyle hareket etmektedir.

İşçi ve emekçilerin hem sendikalarına sahip çıkmaları, hem de sendikalarını ağalardan temizlemeleri gerekmektedir. Bu mücadelede, '98 toplu sözleşmelerinde metal işçileri anlamlı bir başlangıç yapmışlardır. Bu mücadelenin istenilen düzeyde başarılı olmamasının nedenleri tartışılmalı ve derslerinden yararlanılmalıdır. Eğer metal işçileri sonuç alıncaya kadar eylemlerini sürdürebilecekleri sağlam taban örgütlenmelerine sahip olsalardı, Türk-Metal'in başına çöreklenmiş olan ihanet şebekesini süpürüp atabilirlerdi. Bu eylemler sırasında en çok düzenin koyduğu yasal sınırları aşmama, devletin yasalarını çiğnememe eğilimi nedeniyle yenilgi yaşanmıştır.

Bu konuda açık bir bilince sahip olmak gerekir. Sermaye düzeninin yasaları, sermaye devletinin yasakları, bütünüyle patronların çıkarlarını korumak için düzenlenmiştir. Eğer patronlardan haklarımızı almak istiyorsak, insanca yaşamak istiyorsak, kendi haklılığımıza dayanarak sermayenin yasalarının sınırlarını aşmalıyız. Hepimiz çok iyi biliyoruz ki, sermaye sınıfı kendi çıkarlarına bir parça dokunan yasaları çiğnemekte çok ileri gitmektedir. Pek çok yasa, sermaye sınıfının kârları sözkonusu olduğunda, pekala yetkili makamlar tarafından görmezden gelinmektedir. Bunlara herbirimiz kendi fabrikamızdan, kendi işkolumuzdan örnekler verebiliriz. Sermaye devletinin yasalarının değiştirilmesini de böylesi bir mücadele ile sağlayabiliriz.

Haklarımızı almak, sermaye sınıfının saldırılarını durdurmak için genel bir direniş hattı örnek zorundayız. Grevler, gösteriler, fabrika işgalleri vb. eylemlerin örgütlenmesi için çalışmalıyız. Fabrika işgalleri, direnişler için, "yasal değil" mazeretinin arkasına saklanan hainlere; dünyada yüzyılın başına kadar, Türkiye'de '60'lı yıllara kadar sendikal örgütlenmeler de yasal değildi, ama işçi sınıfı bu hakları fiilen kullanmak suretiyle sermayeyi yasal olarak tanımak zorunda bıraktı, diyerek dikilmeliyiz ve haklılığımızdan asla kuşku duymamalıyız. İsteklerimizi kararlı ve inançlı bir şekilde savunabilirsek, gerçekleşmesinin önünde hiçbir engel duramaz. İşçi ve emekçiler tüm zenginliklerin tek yaratıcısıdır. Üretimden gelen güçlerini kullanmayı öğrendiklerinde, tüm zenginliklerin sahibi olmayı da hak edeceklerdir.

Türk-is bürokratlarının son manevrası

Ankara yürüyüşleri üzerine

İşçi ve emekçi sınıfların hareketliliğinin yeni bir yükselme eğilimine girdiğini ve bunun uluslararası işçi hareketliliğiyle de buluşma dinamiklerini bağrında taşıdığını gözliyoruz. Ağustos depremiyle kırılan işçi-emekçi kitle eylemlilikleri, yeniden ve daha gürbüz bir biçimde serpilme işaretleri veriyor.

Başta Türk-İş yönetimi olmak üzere hain sendika bürokrasisi, tarihsel bir döneme girmenin eşliğindeyken, dipten gelen dalgayı uygun bir biçimde deşarj etmenin yollarını aramaktadır. Proletarya devrimciyse herşeydir, değilse hiçbir şey. Sermayenin sınıf içindeki ajanları olan bürokratlar, bu bilinçle, işçi sınıfının dünya görüşü olan Marksizm-Leninizm ve yaşam biçimi/düzeni olan sosyalizme karşı düşmanca faaliyet yürüttüler yıllardır. Ve sermayenin faşist terörüne paralel olarak işçi sınıfını devrimcilerden yalıtmakta görece bir başarı gösterdikleri de ortadadır. Ama bununla yetinmemekte, kendi varlık koşulları olarak sermaye iktidarının ve kapitalizmin bekaasını korumakla mükellef olduklarını da bilmektedirler. Bunun içindir ki bugün, devrimci 1 Mayıs'a ihanet etmekle yetinmemekte, taban basıncıyla kurulan işçi platformlarının varlığından vazife çıkartarak, hava boşaltma eylemlerine girişmektedirler.

Kocaeli Sendikalar Birliği'nin büyük mitingi sonrası aldığı Ankara yürüyüşü kararını Kızıl Bayrak sayfalarında değerlendirirken, bu eylemin geçtiği illerde kitlesel mitinglere ve işçilerin sahiplenişine dönüştüğü oranda anlamlı olabileceğini belirtmiştik. Aksi taktirde '91 sonrası sendikal bürokrasinin sıkça başvurduğu bir hava boşaltma eylemine dönüşecekti.

1 Mayıs'ı önceleyen günlerde Türk-İş Başkanlar

Kurulu, yine oportünist bir manevraya başvurarak 9 bölgeden (sadece sendikacıların katılacağı!), işçilerden ve devrimcilerden yalıtık bir Ankara yürüyüşü düzenledi. Eylemin içeriği de biçimi gibi güdüktür: "Özelleştirmeye hayır!"

'89 bahar eylemlilikleri ve '91'deki Zonguldak işçilerinin hükümet düşüren direnişlerinde benzer eylem biçimlerine rastlanmıştı (ayrıntılı değerlendirmeler için bkz. *Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi*). Fakat bu eylemlilikler sendikal bürokrasiyi aşamamasına rağmen, bugünkü Ankara yürüyüşünden temelden farklıydı. Zira o eylemler, hem işçilerin yoğun katılımı ve devletin yüzyüze gelmeleri, hem geçtiği illerde/bölgelerde büyümesi ve hem de bir dizi eylem, direniş ve lokal grevlere dayanması üzerinden geliyordu. Bu boyutuyla hem sonuç alıcı oluyor, hem

de militan-sosyalist faaliyete açık, devrimcileşen eğilimler barındırıyordu. Bugün ise işçi kuşağı gençleşmiş ve '90'lı yılların kuşağı maalesef yitirilmiştir.

Önümüzdeki süreçte Ankara yürüyüşü gibi eylemliliklere yaklaşımımız, partimizin programında yeralan "Acil Demokratik ve Sosyal İstемler" üzerinden sahiplenmek ve örgütlemek temelinde olmalıdır. Komünistlerin taktik mücadele platformları nettir ve bazı unsurları programımızda yer aldığı şekliyle şöyledir:

"2) TKİP, mücadele biçimlerini somut tarihsel duruma bağlı olarak ele alır. Kitle hareketinin gelişme seyrini dikkatle izleyerek, döneme uygun mücadele biçimlerini buradan bulup çıkarır, geliştirir; örgütler ve bilinçli bir ifade kazandırır..."

"4) Sendikalar işçi sınıfının sermayeye karşı her günkü mücadelesini yürüttüğü ve kendini disipline ettiği sınıf örgütleridir. Fakat geniş ayrıcalıklarla donatılmış sendika bürokrasisi tarafından bu işlevlerinden büyük ölçüde uzaklaştırılmışlardır. TKİP, sermaye sınıfının bir parçası haline gelen ve işçi hareketi içerisinde sermayenin ajanı rolünü üstlenen bu ihanet şebekesine karşı sistematik bir mücadele yürütür. Sendikaları devrimcileştirmeyi işçi sınıfını devrimcileştirme sürecinin bir boyutu olarak ele alır."

Sendikacıların ve platformların, "devrimciliklerinin, ilericiliklerinin" tarihe ve sınıfa karşı sorumluluklarının sınavı, partimize ve komünist işçilere açıklığı-sahiplenmesi olacaktır. Sınıflar savaşımında işçi sınıfının yegane silahı partidir!

A. Musa Nevzat

CHP'nin Bölge Kurultayları:

Kürt halkını düzene bağlama oyunları

Ecevit'in sus kararnamesinden sonra PKK ve Öcalan'ın sürece ilişkin görüş, öneri ve açıklamaları bıçakla kesilircesine sona erdi. Bununla birlikte, düne kadar Türkiye'nin gündemi ve siyasal süreçlerinde önemli bir yere sahip olan Kürt halkı da büyük bir suskunluğa gömüldü. Uzun bir süredir düzenin açıklama ve vaatlerini bir beklenti havası içinde yansıtanın dışına çıkmayan bir Kürt kurumları ve siyasal yapılanmaları gerçekliği var karşımızda.

Bilindiği gibi, HADEP'in düzen içi çerçeveye sınırlı girişimi devletin yargı terörüne takılmaktan kurtulmadı. Bu gözdağıyla verilmiş istenen mesaj yeterince çıktı. Sermaye devleti bununla Kürt sorunu konusunda düzen içi adımlar atılsa dahi, bu ancak benim istediğim yerde, zamanda ve tercih edeceğim araçlar üzerinden yürür, bunun dışındaki her girişim zorunlu karşılaştıktan kurtulamayacaktır, diyor. Nihayet yargı terörünün sona erdirilmesinin gerisinde de verilmek istenen mesajın alınmış olmasına duyulan güven ve Kürt halkının belediye başkanlarını eylemli sahiplenmesinin yarattığı basınç var. Sermaye devleti, Kürt halkının henüz canlı olan bilincini, kimliğini, siyasal etkinliğini alabildiğince dumura uğratarak daha geri bir noktada tutmaya çalışıyor.

HADEP bir yönüyle Kürt üst sınıflarının kendi çözüm platformlarını yaratma aracı idiyse, diğer yönüyle Kürt halkının kan ve can bedeli mücadeleleriyle düzenden koparıp aldığı demokratik bir mücadele mevzisiydi. HADEP'in Kürt sorununa ilişkin düzen içi girişimlerinin dahi yargı terörüyle susturulmaya çalışılmasının gerisinde, tam da mücadeleyle kazanılmış bu mevzinin Kürt halk kitlelerine hatırlattığı geçmiş devrimci mirasın yaratacağı kısmi etkiden duyulan kaygı var. Bu kaygı onu, HADEP gibi, mücadeleyi, Kürt kimliğini çağrıştıracak araçlar yerine, bu çağrışımın alabildiğine uzak ve mevcutlar içinden inandırıcılığı daha yüksek olanı tercih etmeye yöneltiyor. Bu noktada düzenin tercih olanakları alabildiğine sınırlıdır. Bu sınırlılığın gerisinde, tekleşmiş programları ve geçmiş pratikleriyle burjuva siyasal partilerin işçi-emekçiler ile Kürt halkı nezdinde yeterince teşhir olmaları gerçeği

yatmaktadır. Bu şartlar altında sermaye düzeni için mevcutlar içindeki en iyi tercih, saldırganlığını ve düşmanlığını diğerlerine nazaran daha iyi maskeleyi başarmış olan olacaktır.

Burjuva siyasal partiler tablosuna göz atıldığında, en uygun partinin, kendine özgü bir dizi avantajı nedeniyle, CHP olacağı söylenebilir. "Halk ile Birlikte Çözüm Projesi" adı altında CHP tarafından gerçekleştirilen bir dizi bölge kurultayını, sermaye düzeni tarafından kendisine biçilen devrimci dinamikleri demagojik söylem ve vaatlerle düzene bağlama misyonunun başlangıç projesi olarak görmek gerekiyor. 8 Nisan 2000 tarihinde Diyarbakır'da üçüncüsü gerçekleştirilen Bölge Kurultayı ile bunun startı verilmiş oldu. Kurultay'da konuşan CHP Genel Başkan Yardımcısı Yaşar Seyman, Kürt sorunu konusunda net olduklarını ve bu konuda bedel ödemekten kaçınmayacaklarını belirten demagojik konuşmalar yaptı. Bu ülkede yaşamayanlar, burjuva partileri içinde ezilen ulusların haklarını savunma konusunda ne gözüpek partiler olduğu yanılsamasına pekala kapılabilirler. Fakat olay ve olgulara az-çok objektif bakabilen herkes, bunun koca bir yalan ve aldatmacadan başka bir şey olmadığını görmekte zorlanmayacaktır. '90'lı yıllarda kendilerinin de hükümette olduğu dönemde, gerek Kürt halkına, gerekse işçi ve emekçilere yönelik baskı, katliam ve sermayenin saldırı programlarının yılmaz savunucusu ve uygulayıcıları olanlar, bugün kalkıp işçi-emekçilerin ve Kürt halkının haklarından dem vurmakta hiçbir sıkıntı duymamaktadırlar. Kürt halkının mücadelesinin yükseldiği dönemde Kürt adını dillendirmekte bile kekeme kesilenler, ortaya çıkan teslimiyet koşullarında, kuşkusuz sermaye düzeninin kendilerine biçtiği misyon çerçevesinde verdiği izinle, "yılmaz hak savunucuları" kesilebilmektedirler.

Bölge kurultaylarında sarfedilen sözlere daha yakından bakıldığında, Kürt sorunu konusunda bedel ödemekten kaçınılmayacağı yönlü "yürekli" söylemin gerisinde, devrimci dinamiklerin düzen içine çekilme misyonunun yattığı görülecektir. Gerek HADEP Genel Başkanı'nın PKK'nın siyaset yapabilmesi, gerekse

HADEP dahil çeşitli çevrelerin Kürt sorunu konusunda birlikte hareket etmeleri yönlü önerilere verdiği cevaba bakmak gerekiyor. Önerinin birinci bölümüne verdiği yanıt, bunun "mevcut barış ortamını" baltalayacağı yönündür. İkincisine verdiği yanıt ise, bunun işçi-işveren ortak platformları modeliyle çözülebileceğidir. Bu da CHP'nin meramının ne olduğunu açıkça gösteriyor.

Bunlar CHP'nin Kürt sorunu konusunda düzen içi kısmi adımlar atmak konusunda dahi içi kof bir söylemin ötesine geçemediğini gösteriyor. Türkiyeli işçi ve emekçiler, CHP'nin Kürt sorunu konusunda örnek alınabileceğini söylediği işçi ve işveren platformlarının, yani ESK, "altılı inisiyatif", vb.'lerinin ne ifade ettiğini yaşayarak gördüler. ESK türü ihanet platformlarının sermaye sınıfı ile hain sendika bürokratlarının el birliği ile sınıfı yıkıma sürüklenme platformları olduğu artık bilinen bir gerçektir. İşte CHP'nin Kürt sorununun çözümü konusunda bu tür platformlar önermesinin gerisinde de aynı amaç yatmaktadır. Bir tarafında CHP'nin, bir tarafından düzenin ve bir tarafında da Kürt halkı adına hain sendika bürokratlarının ESK'daki rolünü oynayacak Kürt işbirlikçilerinin bulunacağı bir ihanet platformu oluşturması hedeflenmektedir. Bir dizi vaat ve oyalama ile Kürt halkı iyice yorularak tam bir teslimiyete çekilmesi sağlanacaktır.

Kürt halkı bilmelidir ki, ne bu tür aldatmacalar, ne de en radikal düzen içi çözümler, Kürt halkının eşitlik, özgürlük ve kardeşlik taleplerini gerçekleştirebilecektir. Tersine, bütün bunlar geçmiş devrimci mücadeleyle düzenden koparıp aldığı bir dizi demokratik mevzi ve hakkı gaspederek, içini boşaltmanın aracı haline getirilecektir.

Sınıfın ihtilalci partisi, Kürt halkının kurtuluşunun temel engelinin kapitalist-emperyalist sistem ve bu sistemin sahibi olan egemen sermaye sınıfı olduğunu ortaya koymuş, kendi programı altında sosyalizm için savaşmayı, Kürt halkının eşitlik, özgürlük ve kardeşlik talepleri başta olmak üzere tüm temel taleplerinin gerçekleşmesinin yegane yolu olduğunu ilan etmiştir.

Kürt işçi ve emekçileri bu yolu tutmalı, bu bayrak altında birleşmelidirler.

Sermaye devleti "özel tim"ini yeniden yapılandırıyor

Bir süre önce her gün "iki gazete" olarak çıkmaya başlayan bir sermaye gazetesinde büyük puntolar ve fotoğraflarla süslenmiş bir haber çıktı. "Özel tim yeniden yapılıyor" başlıklı haberde; özel hareket timlerinin yeniden yapılandırıldığı ve bunun için yoğun ve zorlu bir eğitimden geçirildiği, her türlü silahı (suikast silahları dahil) kullanabilecek duruma geldiği, hareket kabiliyetinin arttığı (örneğin bir ilden başka bir ile hızla ulaşip "terör" olaylarına müdahale edebileceği), bunun dışında, özel timin yıpranan "imaj"ının düzeltilmesinin de amaçlandığı anlatılıyor.

Bu timler Kürdistan'da yaptıkları katliamlardan dolayı emekçiler nezdinde teşhir olmuşlardır. Bundan sonra bu katil sürüleri doğal afetlerde (deprem, sel vb.) kurtarma çalışmalarına da katılacaklardır. Bu yeniden yapılandırma kapsamında, başkente 25 kilometre uzaklıkta bulunan Gölbaşı'nda, gözlerden uzak bir kampta harıl harıl eğitim yapılmaktadır. Haberin hazırlanış biçiminden, besleme kalemlerinin kendilerini daha bir güvende hissettikleri anlaşılmaktadır.

Ölüm makinası özel timler

Kürt halkının yükselttiği özgürlük mücadelesi karşısında acze düşen sermaye devleti, özellikle '90'lı yıllarla beraber kontr-gerilla taktiklerine ağırlık verdi. Bu taktikler kapsamında; koruculuk sistemi, itirafçıların tetikçi olarak kullanılması, Hizbullah'ın devreye sokulması ve özel hareket timleri önemli roller

üstlendiler.

Bunlardan özel timler hep katliamlarla anıldılar. Dersim'de olduğu gibi bazen dozerle ev yıkarak gündeme geldiler. Devlet bu timleri genelde ülkücü faşist katillerden devşirdi. Faşistlerin kullandığı üç hilal, kurt gibi semboller bu çetenin silahlarını, kemerlerini süsledi. Böylece sermaye devleti, '70'li yıllarda yükselen toplumsal muhalefeti ezmek için kullandığı faşist tetikçilerine olan "vefa" borcunu ödeme olanağı da bulmuş oldu. Çete liderlerini kırmızı, yeşil renkli pasaportlarla donatıp, kontr-gerillanın yurtdışı işlerinde de kullandı. Bunun karşılığında haraç toplama, uyuşturucu ve silah ticaretinden rant elde etmelerine olanak tanıdı.

Zaman zaman şehirde de boy gösteren bu timler yargısız infazlara katıldılar; Gazi katliamında, Ulucanlar katliamında rol aldılar, yeni cinayetlere imza attılar. Susurluk'ta ortaya saçılan pislikler, çeteleşmede bunların etkin bir yere sahip olduğunu ortaya serdi.

PKK'nin teslimiyetinden sonra özel time yeni misyon

Kürt hareketinin tıkanma sürecine girmesiyle beraber, özel timlerin bir kısmı, toplumsal muhalefetin nispeten canlı olduğu İstanbul, İzmir, Ankara, Adana gibi büyük şehirlerde boy göstermeye başladılar.

PKK'nin teslimiyet sürecinden sonra Kürdistan'da işlevi (şimdilik) azalan bu kurumun yeniden yapılanması gündeme gelmiştir. Sermaye devleti için

asıl tehlike ise, sınıf savaşının yükselmesi ve özellikle işçi sınıfının devrimci öncü örgütüyle buluşmasıdır. Bu bilinçle hareket ederek, özel timleri, kentlerde yükselecek toplumsal muhalefeti ezmek amacıyla uygulayacağı terörün temel unsuru haline getirmeyi planlamaktadır. Özel eğitim kamplarının kurulması, kurumun yeniden yapılandırılması vb. bunun göstergeleridir. Yıllardır Kürt emekçileri üzerinde terör estiren bu faşist sürülerin, yeni dönemde bu misyonlarını, komünistler, devrimciler ve bir bütün olarak emekçiler üzerinde oynayacaklarından şüphe edilmemelidir.

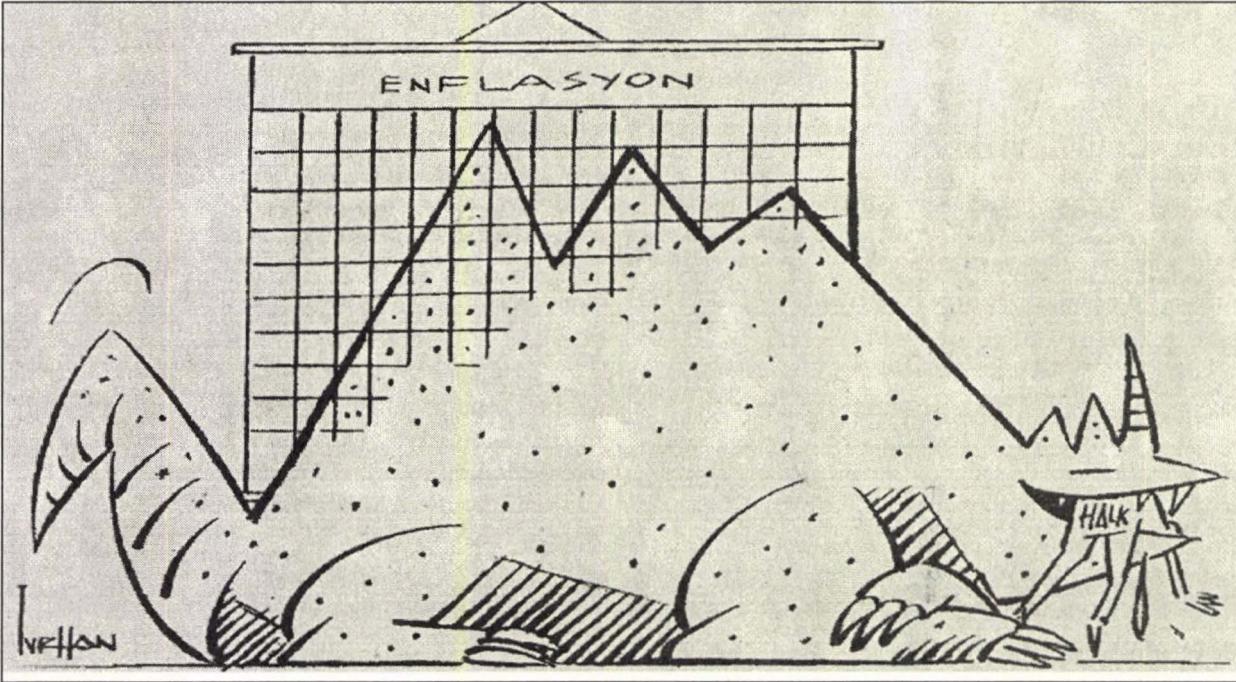
Öncü partisi önderliğinde örgütlenmiş proletarya, burjuva düzenin tüm militarist kurumlarını dağıtacak kararlılığa fazlasıyla sahip olacaktır.

Ancak işçi sınıfı önderliğinde toplumsal bir devrim bütün emekçileri şiddetten kurtarabilecektir.

Ekonomik kriz ve siyasal istikrarın sınırları

A. S. Can

Demirel'in görev süresinin uzatılması için hazırlanan anayasa değişikliği önerisinin mecliste reddedilmesi, bir anda burjuvazinin çizdiği iyimser tabloyu tersine çevirdi. "Mükemmel bir uyum içinde çalışan" hükümetin bozulması, ANAP'a yönelik bir tehdit olarak gündeme getirildi. "Herşey çok iyi gidiyor" diyerek hükümete desteğini her fırsatta ilan eden burjuvazi, mevcut statükonun sembolü olarak tercih ettiği Demirel'in Çankaya'dan inmesi gündeme gelince, ülkeyi felakete sürükleyecek istikrarsızlığın kapıda beklediği yaygarasını bastı. Birdenbire, aslında hiçbir şeyin iyi gitmediği, bütün "önlemler" in sallantıda olduğu hatırlandı, '99 yılının karamsar ekonomik verileri manşetlere çıkarıldı: Üretim düşüyor, ekonomi daralıyor, tehlike çanları çalıyordu... Fakat sonuçta burjuvazi, sadık hizmetkârı Demirel'i çabuk terketti, tercihi "üzerinde uzlaşılan başka isim"e döndü ve alternatifini bulunamayan hükümet yerinde kaldı.

Bu arada, kirli pazarlıklar ve kulislerle çalkalanan Meclis'in sergilediği ikiyüzlülük, medyanın "Meclis rüştünü ispatladı" çığlıklarıyla örtülmeye çalışıldı. Öyle ya, IMF programını yasalaştırmada aşırı bir hevesle "gece mesaisi" yapan cumhuriyet tarihinin en çalışkan meclisi, emperyalist ağababalarına diyemese de, Demirel "baba"ya "istemem" diyerek nasıl bir kişilik sahibi olduğunu göstermiş oldu.

Cumhurbaşkanlığı sorunu, "üçlü zirve"lere, beşli pazarlıklara, MGK'nın tercihi ve burjuvazinin açık desteğine rağmen çözülemedi. Peki, bir anda ortaya sürülüp yine birden geri çekilen ekonomik kriz tablosuna ne oldu? '90'lı yıllara damgasını vuran siyasal ve ekonomik kriz aşıldı mı? Düzen için çalan kriz çanları sustu mu? Ya da, düzenin siyasal istikrar şansı var mıdır? Bütün bu soruların yanıtını bu yazıda arayacağız.

Yapısal ekonomik kriz

Ekonomik kriz ile siyasal kriz arasında mekanik bir bağ kurulamazsa da, ekonominin düzenli büyüme devrelerinde derinleşen siyasal krizlerden sözedilemez. Bir dizi yapısal ve konjonktürel, iç ve

dış, toplumsal ve ideolojik-siyasal faktörün bileşkesi, ekonomik kriz temeli üzerinde siyasal krizi üretir. Bu nedenle, siyasal krizin üzerinde geliştiği ekonomik krize öncelikle bakmamız gerekir.

Türkiye'de ekonomik kriz, herşeyden önce yapısaldır. Sürekli bir krizden sözedilemezse de, Türkiye kapitalizminin tarihsel gelişim özellikleri ve bağımlı karakteri, ekonomiyi -büyüklüğünden bağımsız olarak- zayıf kılmakta ve kriz faktörlerini sürekli varetmektedir. Kapitalizmin devrevi aşırı üretim krizlerinin yanı sıra, dünya kapitalizminin yaşadığı durgunluk ve bunalımların bağımlı ülkelere aktarılan sonuçları, batağa dönüşen dış borçlanma, yatırım mallarında ve ara mallarda dışa, dolayısıyla dövizle bağımlılık, borç sarmalının yarattığı rant ekonomisi vb. gibi, Türkiye kapitalizminin yapısal sorunları hesaba katılmadan, bir ekonomik kriz çözümlemesi yapılamaz.

'90'ların krizi

'70'li yılların sonunda dünya kapitalizmine damgasını vuran ve giderek ağırlaşan durgunluk, Türkiye'de ithal ikameci birikim modelinin iflasıyla birlikte, yeni bir birikim modelini gündeme getirdi. "24 Ocak istikrar tedbirleri" ile gündeme gelen "ihracata dayalı model", ancak 12 Eylül darbesinin faşist terörü eşliğinde hayata geçirilebildi. Zira bu model, ucuz emek sömürsünün dış rekabette sağlayacağı avantaj üzerine kuruluydu ve uygulanabilmesi, sınıf hareketinin ve toplumsal muhalefetin ezilip bastırılmasına bağlıydı.

Ekonomide 12 Eylül darbesiyle sağlanan "istikrar"ın ömrü ise on yıl bile sürmedi. Bu yıllarda tekelleşme büyük bir hızla arttı, reel ücretler düştü, tarımsal gelirler azaldı, emperyalizme bağımlılık derinleşti, servet-sefalet kutuplaşması arttı. Üretken yatırımlar azalırken, ticaret ve finans sektörleri hızla büyüdü. Öyle ki, rant ve faiz gelirleri, en büyük tekellerin toplam gelirlerinin %50'sini aştı.

"24 Ocak istikrar tedbirleri"nin spekülasyon ve vurguna dayalı, ticaret ve finans sektörlerinin ağırlık kazandığı bir rant ekonomisine dönüştürdüğü Türkiye kapitalizmi, '90'lı yıllara gelindiğinde ciddi bir kaynak ve pazar sorunuyla karşı karşıya kaldı.

Bu arada, "paranın kokusu yoktur" ilkesini

benimseyen burjuvazi, kaynak yaratmak adına, vurgun ve spekülasyon ortamında katlanarak büyüyen, uyuşturucu ve silah kaçakçılığı, kumar, fuhuş, tefecilik vb. "yeraltı" ekonomisinden beslenen mafyöz sarmayeye yeni alanlar açtı. Devletin yürüttüğü kirli savaşta özel savaş yöntemlerinin dizginlerinden boşanmasıyla kabaaran "örtülü" harcamalar, uyuşturucu ve silah kaçakçılığının "devletleştirilmesi" yoluyla finanse edilmeye başlanınca, mafya devletle içiçe geçti. Böylece mafyöz sermaye ekonomik gücünü ciddi bir siyasal güçle pekiştirmiş oldu.

Yine '90'lı yıllarda, özellikle Anadolu'da islamcı sermaye tekelleşme aşamasına büyüdü. Bu hızla büyümenin gerisinde de 12 Eylül vardı. Toplumsal muhalefetin gelişimini engellemek ve emekçilerin tepkilerini saptırmak üzere güçlendirilen islamcı ideolojinin gölgesinde itibar kazanan taşra burjuvazisi, emek-yoğun sektörlerde dinsel motiflerden de yararlanarak sömürüyü yoğunlaştırabilmesi, Arap ülkelerinden sağladığı finansal destek, dinci örgütlenmelerden yararlanma (tarikatlara, vakıflara, dernekler aracılığıyla bağlantılar kurma, 'faizci' bankaların ulaşamadığı tasarrufları toplayabilme vb.) avantajlarıyla, tekeldi burjuvaziye sıkıntı veren bir güce ulaştı.

'89-'91 yılları arasında yükselen işçi hareketi, kısmi ekonomik kazanımları ile kâr oranlarının düşmesine ve burjuvazinin dünya pazarlarında rekabet gücünün azalmasına yol açtı. Körfez savaşının ekonomik faturası, Kürdistan'da süren savaşın ekonomik yükü (askeri harcamalar, savaşın turizm-ticaret gelirlerini düşürmesi, dış ilişkilerdeki yansımaları vs.) yanı sıra, uluslararası sermayenin işçi ücretlerinin daha düşük olduğu eski doğu bloku ülkelere yönelmesi, ekonomik sorunları ağırlaştırarak krize dönüştürdü: "24 Ocak istikrar tedbirleri"nin iflasını ilan etti. Neo-liberal politika, Türkiye kapitalizmini krizden kurtarmadı, yalnızca krizi bir süre erteleyerek etkisini ve çözümsüzlüğünü ağırlaştırmış oldu.

Kriz yönetimi

Burjuvazi, "cumhuriyet tarihinin en ağır krizi"nin yükünü işçi sınıfına ve emekçilere aktararak, kısa bir süre için de olsa, soluklanma fırsatı bulabildi. Nedir ki, krizin yapısal nedenleri olduğu gibi dururken, alınan önlemler ancak geçici ve yüzeysel sonuçlar yaratabilirdi. Krizi kısa vadede aşamayacağını bilen burjuvazi, bu nedenle krizi denetim altına alarak bir fırsata dönüştürmeyi ifade eden "kriz yönetimi" yaklaşımını benimsedi. Kriz bir "milli felaket" olarak sunuldu ve alınan önlemler herkesin uyması gereken bir "milli program" haline getirildi. Özelleştirmeler, işten çıkarmalar, "hedeflenen enflasyon oranı"na uygun ya da sıfır ücret zammı, mezarda emeklilik, tahkim vs. saldırılar bu yolla meşrulaştırılmaya çalışıldı. Burjuvazi bunda belli ölçüde başarı da kazandı.

'99 yılının ekonomik göstergeleri, '94 krizine yakın şiddette bir krizin varlığını gösteriyor. Yeni yılın ilk aylarında burjuvazinin üfleyerek estirmeye çalıştığı iyimser rüzgar da gerçeği yansıtmıyor. Uygulanan para politikası faizlerin bir miktar düşmesine ve borsada yapay bir şişmeye yolaçmışsa da, kredi ve kapasite kullanımının düşük düzeyde

kalmayı, işlerin pek de iyi gitmediğini gösteriyor. Kısacası, ekonomide kriz ve kriz yönetimi sürüyor.

Kriz aşılabilir mi?

Burjuvazinin, krizin yükünü emekçilere fatura etmekten ibaret olan “acil önlem”lerden başka, kronikleşen kaynak ve pazar sorununun çözümüne yönelik orta vadeli bir programı da vardır. Bu program, esasında 24 Ocak kararlarının güncelleştirilmiş halinden başka bir şey değildir ve “ekonominin her alanında tam liberalizasyon” biçiminde özetlenebilir. Burjuvazi, emperyalist kapitalist sistemle daha üst düzeyde bütünleşme ve Avrasya’da emperyalizmin taşeronluğunu üstlenme yoluyla, dünya pazarında kendisine alan açmak ve ihtiyaç duyduğu kredi ve yabancı sermaye akışını güvencelemek istiyor.

Burjuvazinin bu hedefe ulaşabilmek için uygulamaya koyduğu program, ana başlıklarıyla şöyle özetlenebilir:

* Sermaye hareketlerinin önündeki her türlü engelin ve kısıtlamanın kaldırılması, tahkim vd.

* Enerji, ulaşım, haberleşme başta olmak üzere, devletin denetiminde olan sektörlerin emperyalist sermayeye sınırsızca açılması.

* Her biri kendi alanında tekel konumunda olan, büyük ölçekli ve sermaye yoğun (daha çok ara mal ve yatırım malları üretimi) yapan KİT’lerin tekelci sermaye gruplarına devri.

* Sağlık ve sosyal güvenlik kurumlarının tasfiye edilerek özelleştirilmesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi. Sağlık hizmetleri ve sigortasının, “çalışan bireyin özel sorunu” haline getirilerek hem sermayeye dev bir pazar açılması, hem de işgücü “masrafları”nın düşürülmesi.

* Esnek çalışma biçimlerinin yaygınlaştırılması. İşçi sayısının azaltılarak sömürü oranının yükseltilmesi. Reel ücretlerin düşürülmesi.

* “Vergi reformu” ile çalışanların üzerindeki vergi yükünün arttırılması. Sermayeye teşvik vb. biçimlerde yeni vergi muafiyetleri tanınması.

* “Tarım reformu” ile ülke tarımının çökertilerek, emperyalist sermayeye yeni pazar ve yatırım alanları açılması. Yoksul ve küçük üretici köylülüğün topraksızlaştırılması, milyonlarca köylünün ucuz ve yedek işgücü olarak kentlere sürülmesi. Tarımsal gelirlerin düşürülerek iç talebin kısılması.

Özelleştirmelerin birçok yönüyle kilit konumda olduğu bu program, bir ekonomi bürokratinin deyimiyle, “alternatifsizdir.” Burjuvazi, işçi sınıfı ve emekçiler için daha çok sömürü ve daha çok sefalet demek olan programı hayata geçirerek, ucuz emek sömürüsü ve emperyalist sermayeyle daha sıkı ilişkiler sayesinde rekabet gücünü yükseltmeyi ve dış pazarını genişletmeyi, böylece yıllardır içinde belendiği ekonomik krizi aşmayı hedefliyor. Parça parça uygulamaya konulan bu program, başarıyla sürdürülebilecek midir? Burjuvazi bu sayede ekonomik krizini aşabilecek midir? Bunu belirleyecek olan, tümüyle sınıf mücadelesidir. Herşey işçi sınıfının bu ağır saldırıları ne ölçüde engelleyip püskürtebileceğine bağlıdır.

II

Siyasal kriz

Türkiye kapitalizminin yapısal zayıflıkları nasıl ki onu içinde debelenmekten bir türlü kurtulamadığı kriz döngüsüne mahkum ediyorsa, burjuva siyasal düzenin zayıflıkları ve içerdiği boşluklar da düzeni siyasal istikrarsızlığa mahkum ediyor.

Siyasal istikrarsızlık, Türkiye’nin son kırk yıllık yakın tarihinde, askeri darbelerin ürünü olan soluklanma yılları dışında, sürekli bir veridir.

Burjuvazi, ‘90’lı yılların neredeyse tamamını, temsil mekanizmalarında ve idari mekanizmalarda tıkanma, hukuk sisteminde aşınma, resmi ideolojinin çöküşü ve toplumsal meşruiyet bunalımı biçimlerinde kendini gösteren bir yönetememe krizi içinde geçirdi. Nedir ki bu, Kürt ulusal hareketi dışında, kitle hareketleri tarafından zorlanıp derinleştirilen bir siyasal kriz olmaktan çok, düzenin kendi içinde ortaya çıkan sarsıntılar biçiminde gerçekleşti. Kürt hareketinin etkisi de, ulusal sınırlar içerisinde tıkanıp darlaştırdığı ölçüde, daha çok bu çerçevede kaldı.

Temsil krizi

Siyasal krizin en temel göstergesi, burjuvazinin kendisini tüm toplumun temsilcisi olarak sunmasını ve iktidarını meşrulaştırmasını sağlayan düzen partilerinin ve parlamentonun işlevsizleşmesiyle karakterize olan “temsil krizi” oldu. 12 Eylül’ün yarattığı, yürütmeyi güçlendirmeye dayalı siyasal çerçeve, düzen siyasetini merkezde topladı. Kürt sorununda inkar ve imha, dış ilişkilerde emperyalist planlara bağlılık, ABD ve NATO’ya sadakat, Kıbrıs’ta ilhak ve şantaj politikası, vb. “devlet politikası” biçiminde sağlama alınıp partilere “yasak bölge” ilan edildi. Bu konularda en küçük bir farklılık bile “kural dışı” sayıldı ve partilere demagoji imkanı tanınmadı.

Ekonomik krizin, burjuvaziyi tek bir “kurtuluş programı”nda birleştirmesi de, düzen partilerini

aynılaştırıp işlevsizleştiren bir diğer faktör oldu. Krizin yükünü emekçilere aktarmaktan başka çaresi olmayan burjuvazinin “acı” politikaları “ilaç” etiketiyle kutsandı. “Acı ilacı” sulandırma girişimleri halka verilmiş tavizler olarak lanetlendi ve “popülizm”, bir küfür olarak kullanılır oldu. Bu durumda burjuva partileri aynı ekonomik programda birleştiler ve halka vaadedecek hiçbir şeyleri kalmadı. Ekonomik kriz, düzen partilerinin sosyal demagojiyi kullanmamalarına yolaçtı.

Bütün inandırıcılığını yitiren ve yığınlar için “umut” olmayı beceremeyen düzen partilerinin kitle temeli zayıf kaldı. 12 Eylül öncesinin parti gazetelerini ve “partici” kahvehanelerini anılara gömen depolitizasyon, düzen partilerinin zayıflığının bir diğer nedeni oldu. Seçimlerde hiçbir parti %20’leri aşan bir oy desteğine ulaşamadı. Bu durum, küçük partileri elemek ve parlamentoda kararlı bir çoğunluk yaratmak üzere düzenlenmiş seçim sistemine rağmen, parçalı bir parlamento bileşimine yolaçtı ve yeni bir koalisyon hükümetleri dönemi başladı.

Hergün yeni bir skandalla çalkalanan Meclis ve birbirleriyle didişmekten başka siyaset adına bir şey yapmayan partiler ve politikacılar, halk nezdinde tüm saygınlıklarını yitirmekten kurtulamadılar. İşlevsizleşip çürüyen düzen partileri, bu nedenle, burjuvazinin ihtiyaçlarına uygun yeni kadrolar çıkaramaz hale geldi.

Kriz koşulları, zayıf koalisyonları hızla yıprattı, ömürlerini ortalama bir yıla düşürdü ve kısa aralıklarla hükümet bunalımları ortaya çıktı.

Hükümet bunalımlarını, muhalefet bunalımı tamamladı. Yığınların tepkilerini soğurup düzene

kanalize etmeye en uygun parti olan SHP (CHP)’nin ‘91’de hükümete ortak olması ve dört yılda posa haline gelmesi ile, muhalefet krizi belirginleşti. Muhalefetsiz kalan burjuva siyaseti, kimsenin fiyat kırmaya yanaşmadığı, müşterileri bezdiren bir kayıkcı kavgasına dönüştü.

İslamcı hareket

Siyasetin merkezde toplanması ve ekonomik krizin yarattığı sıkışma, siyasal alanında düzenin doldurmakta zorlandığı bir boşluk doğurdu. Şeriatçı ideolojinin ve tarikatların devlet eliyle güçlendirildiği bir ortamda, “adil düzen” söylemiyle sosyal demagojiyi etkin bir şekilde kullanan ve emperyalizme karşı şekilsiz tepkileri “batı karşıtlığı” ile istismar etmeyi başaran Refah Partisi, bu boşluğa hızla yerleşti. Devrimci siyasete büyük bir olanak sunan bu boşluğun RP’de somutlanan islamcı hareket tarafından doldurulması, bir yere kadar, düzeni rahatlatan bir işlev taşıdı.

Nedir ki, RP bir yerden sonra, büyük bir aktif kitle desteğine sahip olan, etkili ve farklı politika yapabilen, etkin ve yaygın bir örgüte dayanan, tek başına iktidara gelecek güce ulaşabilen tek parti, kısacası, siyasal arenadaki tek dinamik odak, tek “gerçek” parti haline geldi.

Düzenin çelişen ihtiyaçları

Burjuvaziye siyasal krizi yönetme olanağını

veren, işçi sınıfının ve emekçilerin suskunluğudur. Yine aynı nedenle, düzen, kendi içine çeki-düzen verme imkanı buluyor. Bundan dolayı, siyasette kriz yönetiminin kaderini belirleyecek olan, sınıf mücadelesinin seyridir. Yine de bu gerçek, şu iyimser değerlendirmeyi yapmamıza engel değil: Burjuvazinin birbiriyle çelişen ihtiyaçları, siyasal krizi aşmasını zora sokmaktadır. Burjuvazi, emperyalist sistemle daha ileri düzeyde bütünleşerek rahatlamak istiyor; fakat bu onu daha çok dünya kapitalizminin krizlerine ortak edecektir. Burjuvazi, Ortadoğu ve Kafkaslar’da müslüman bir İsrail olmaya soyunuyor. Ordunun silahlanma programı içerisinde bir uçak gemisi alma projesinin de bulunduğu biliniyor. Burjuvazi, uçak gemisini

Van Gölü’nde yüzdüremeyeceğine göre, deniz ötesi savaşlara hazırlanıyor. “Dışta” saldırganlık ve “içte” sürekli terör, bu ikisi uzun süre birarada bulunamaz. Oysa burjuvazi “içeriyi” rahatlatabilecek olanaklardan yoksundur. Emperyalist planların parçası olarak giriştiği bir macera, kendi sonunu yakınlaştırmaktan başka bir sonuç yaratmayacaktır.

Burjuvazi, emekçilere saldırıyor, orta sınıfı zayıflatıyor, oysa bu koşullarda normal yollardan siyasal istikrarı sağlamak mümkün değildir. Düzen, ancak, baskı ve terörle sağladığı ölçüde geçici ve görece bir istikrara kavuşabilecektir.

Burjuvazi, çelişen ihtiyaçlarını karşılamak üzere atacağı her adımla, içinde bulunduğu çıkmazı derinleştirecektir. Denetim altında tutmaya çalıştığı yığınları, kendi elleriyle bağımsız siyasal eyleme çekecektir.

Bu gerçek, devrimin nesnellliğini ve sosyalizmin güncelliğini gösteriyor. Ya da başka bir deyişle, Komünist İşçi Partisi’ni göreve çağırıyor.

15 Nisan ‘00

Ekonomik göstergeler neyi gösteriyor?

"Ekonomi iyi bir yola girdi, hükümet kararlılıkla bu yolda ilerlemelidir..."

"Hükümet bir dediğimizi iki etmeden yerine getiriyor..."

"Hükümete tam destek veriyoruz..."

"Türkiye'nin kredi notu yükselecek..."

"Ekonomi tıkrında..."

İMF'den Dünya Bankası'na, yerli ve yabancı reyting kuruluşlarından TÜSİAD'a, TİSK'ten düzen medyasına, burjuva iktisatçılarından burjuva kalemlerine, Cumhurbaşkanından Başbakan'a, ekonomiden sorumlu veya sorumsuz bakanlara kadar hepsi yukarıdaki sözleri tekrarlıyor, ekonomi için toz pembe tablolar çiziyorlardı. Daha düne kadar ekonominin performansının mükemmel olduğundan, rekorlar kırıldığından dem vuruluyordu. Çizilen toz pembe tabloları işçi ve emekçilerden istenen "fedakarlık" çağrıları tamamlıyordu.

Ancak "5+5" tartışmalarının ortalığı toza dumana boğduğu günlerde Devlet İstatistik Enstitüsü'nün (DİE) yayımladığı rakamlar kazın ayağının hiç de öyle sunulduğu gibi olmadığını gösterdi. DİE'nin rakamları, ülke ekonomisinin son yirmi yılın en ağır ekonomik daralmasını yaşadığı gerçeğinin altını çiziyor. DİE'ye göre ülke ekonomisi, '99 yılını üretim düşüşleriyle geçirmiştir. Kuşkusuz bu durum, ekonomik durgunluktan çok daha ağır bir bunalımın göstergesidir.

Milli gelir 7 yıl geriye gitti

'99 yılında milli gelir cari fiyatlarla %46.6 artarak 78 katrilyon 242 trilyon liraya (yani 187 milyar 371 milyon dolar) yükseldi. Bu '87 yılı sabit fiyatlarıyla 111 trilyon 684 milyar liradır.

DİE'nin rakamlarına göre, Türkiye'nin milli geliri '98 yılında 204.4 milyar dolar iken, '99'da 187.3 milyar dolara indi. Bu, ekonominin 17.1 milyar dolar küçülmesi, '99'da '98'deki kadar üretim yapılamaması demektir. Bu, sabit fiyatlarla yapılan hesaplama göre, milli gelirin %6.4 azalması demektir. Bu, paylaşılacak pastanın küçülmesi demek. Bu, MGK-TÜSİAD hükümetinin '98 yılı sonundaki %3'lük büyüme öngörüsüne rağmen, 2000 yılı bütçe görüşmeleri sırasında eksi %2 olarak revize ettiği hedefin bile 3 kat üzerinde bir gerilemenin gerçekleşmesi demektir.

Üretim düşüşü, nüfusun %35'inin yaşadığı tarım sektöründe %4.6'dır. Ekonominin kilit sektörleri olan sanayi %5, inşaat %12.7, ulaştırma ve haberleşme %4 oranında üretim ve gelir düşüşleri yaşamıştır. Ayrıca ticaret %6.8, ithalat vergisi %5.7, serbest meslek ve hizmetler %4.8 oranında küçülmüştür.

Sayısal veriler, toplam yatırımların '99 yılında %16.2 azaldığını göstermektedir.

'98 yılında 3223 dolar olan kişi başına ortalama gelir, '99 yılında 2878 dolara indi. Kişi başına gelir %11.6 oranında, yani 346 dolar geriledi. Böylece 7 yıl geriye giderek '93 düzeyinin de altına inildi. Kişi başına milli gelir '93 yılında 3004 dolar düzeyindeydi. '94 yılındaki ağır ekonomik krizle 2284 dolara düştü. 1995 yılında 2753 dolar, 1996'da 2928 dolar olan kişi başına milli gelir, 1997'de 3079 dolara, 1998'de 3224 dolara kadar yükseldi.

Türkiye'de kişi başına milli gelir, 3000 doların altına inerek, Dünya Bankası verilerine göre, 2950 dolar olan dünya ortalamasının da altına düştü. Böylece Türkiye kişi başına milli gelirde 89. sıranın da altına indi.

'99 yılında cari işlemler dengesi 1 milyar 364

milyon dolar açık verdi. 29 milyar 326 milyon dolar ihracat gelirlerine karşılık, 39 milyar 773 milyon dolar ithalat gerçekleşti. Buna göre dış ticaret açığı 10 milyar 447 milyon dolar oldu. Turizm gelirleri '99 yılında '98 yılına göre %27.5 azalarak 5 milyar 203 milyon dolar olarak gerçekleşti. Karşılıksız transfer kalemleri içerisinde yer alan döviz gelirleri de %15 azalarak 4 milyar 576 milyon dolara düştü.

Asalak sermaye kâr rekoru kırdı

Dış borç stoku 104 milyar dolara, iç borç stoku ise 22 katrilyon 672 trilyon liraya ulaştı. İç borç stoku, 47 katrilyon liralık 2000 yılı bütçesinin %48.23'üne denk geliyor. 2000 yılında ödenmesi gereken faiz tutarı bütçenin %45.4'ini yutuyor.

Türkiye'nin 500 büyük sanayi kuruluşunun bile gelirlerinin %87.7'sini faizden elde ettiği koşullarda, faizden beklediği rantı elde eden paranın yatırıma, üretime gitmesi beklenemez.

Ana sektörlerde küçülme yaşanırken yüksek oranda büyüme (%5.3), kolayca tahmin edilebileceği gibi, esasını bankacılığın ya da para işlemlerinin oluşturduğu spekülasyon alanı görülmektedir. Türkiye ekonomisi '99'da da rant kesimini beslemiş ve büyümüştür.

Örneğin, İMKB'de (İstanbul Menkul Kıymetler Borsası) hisseleri işlem gören ve '99 yılı bilançolarında kâr açıklayan tekellerin toplam kârları 2.4 katrilyon liraya ulaştı. En fazla kâr eden ilk 10 şirketin 7'sini, ilk 20 şirketin ise 11'ini bankalar oluşturdu. Kârlılıkta ilk 20 şirketin elde ettiği kârların toplam kârlara oranı %75.95'i bulurken, İMKB'de hisseleri işlem gören bankaların elde ettikleri kârlar da toplam kârların %47.35'ini oluşturdu.

Fatura işçi ve emekçilere

Yatırımların durması, üretimin gerilemesi işsizlik demektir, açlık demektir, pahalılık demektir. Nitekim DİE verileri de bu saptamayı doğruluyor. '98 Nisan ayı itibarıyla %6.4 olan işsizlik oranı, '99 yılının aynı döneminde 7.3'e çıktı. Gerçek işsizlik oranı ise bu verilerin çok çok üstündedir. OECD (Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü) verilerine göre, Türkiye'de işgücüne katılım oranı 1971-1981 döneminde %71 iken, bu oran '98'de %48.5'e düştü. Kriz bahanesiyle işten atmaların yoğunlaştığı '99'da işsizlik çığ gibi büyüdü.

Aynı dönemde işsizlik oranının büyümesine işçi ve emekçi ücretlerinin düşürülmesi eşlik etmiştir. Son 5 yılda KİT'lerde çalışan işçilerin ücretleri %25, özel sektörde çalışan işçilerininki ise %30 oranında gerilemiştir.

Holding medyası, "Türkiye yoksullaştı" diye manşet yaptı. Peki herkes mi yoksullaştı? Yüzde 6.4 küçülme, kişi başına ortalama gelir açısından %11'i geçen gerileme, işçi ve emekçilere ve sermaye sınıfına eşit biçimde mi yansıdı? Kesinlikle hayır!.. Borç faiz ödemelerine dönüşen bütçelerle son 6 yılda bölüşüm dengeleri emekçilerin aleyhine daha da bozulduğu için, milli gelirin yalnızca %45'ini kullanabilen nüfusun %80'inin (52 milyon kişi) ekonomideki küçülmeden daha da olumsuz yönde etkilendiği açıktır.

Uzmanların

4 kişilik aile için belirlediği 408 milyon liralık yoksulluk sınırı düzeyi, bugünkü kur üzerinden 688 dolara denk geliyor. Bunu 4 kişiye bölersek, bir kişinin aylık bazda yoksulluk sınırı 172 dolar olarak bulunur. Yıllık bazda ise 2064 dolar yapar ki, bu rakamın altında kalan kişilerin yoksulluk sınırının altında yaşadığını gösterir. Bu hesaba göre, milli gelirin %19'unu alan 13 milyon kişiyle (%20'lik nüfus dilimi), milli gelirin %55'ini alan 13 milyon kişiden (%20) oluşan toplam 26 milyonluk nüfusun (%40) dışındaki 39 milyonluk (%60) nüfus yoksulluk sınırında yaşıyor.

Paylaşım dengelerinin emekçiler aleyhine bu kadar bozulduğu Türkiye, ekonomik verilerde toplam rakamlarla dünya sıralamasında sağlık harcamalarına ayrılan %2.7'lik payla 131 ülke arasında 64. sırada bulunuyor. Eğitim harcamalarında çok daha kötü bir görüntü çiziyor. Türkiye, bu alanda GSMH'dan ayrılan %2.2 payla 119 ülke içinde 105. sırayı alabiliyor. Bebek ölüm oranında ise binde 45 ile 183 ülke arasında 91. sıradadır.

"İstikrar abidesi" diyerek göklere çıkarılan ülkenin manzara-i umumiyesi kısaca bu. Sermaye tarafından bozulması istenmeyen "istikrar" tablosu bu.

Türkiye kapitalizmi büyük oranda rant ve faiz ekonomisine dönüştü

Türkiye kapitalizmi büyük oranda üretimden kopuk bir rant ve faiz ekonomisine dönüştü. 24 Ocak Kararları'nı izleyen dönemde ekonomide finans sektörünün ağırlığı olağanüstü arttı. Üretken yatırımlar büyük ölçüde geriledi. Ticaret, finans, emlak alım-satım vb. üretken olmayan sektörlerde yapay bir büyüme yaşandı. İşçi ve emekçilerin yaşamını zehir eden son ürkütücü ekonomik tablo, 24 Ocak Kararları'nın ekonomide yarattığı değişimin sonucudur.

Bu "değişimin" gerisinde yerli ve yabancı tekelleri burjuvazinin çıkarlarının yattığı açıktır. Kuşkusuz onların çıkarları ile işçi ve emekçilerin çıkarları birbirine taban tabana zıttır. Onlar "iyiyiz", "daha iyiye gidiyoruz" diyorlarsa, kendi durumlarını anlatıyorlardı ve işçi ve emekçiler için ise durum "kötü" demektir. Son açıklanan rakamlar da bunu apaçık göstermektedir.

İşçi ve emekçiler, ekonomi ve mali politikalarını IMF ve Dünya Bankası'nın kontrolüne terkeden işbirlikçi tekelleri burjuvazinin siyasal iktidarını yıkıp iktidar dümenine bizzat yerleşmeden, üretim araçlarını toplumsallaştırıp üretimdeki anarşiye son vermeden, ekonomik pastayı büyütemez ve sömürüye son veremez. Siyasal iktidara giden yol ise, komünist işçi partisinin dost-düşmanın herkesin gözü önünde göndere çektiği devrimci program etrafında kenetlenmekten geçiyor.

Güdüük grev hakkı bile go

Grev erteleme grev hak

Sosyal yıkıma siyasa

Gerçekleşen enflasyon %70, gerçekleşen şirket kârları %100, dayatılan ücret zam oranı %25!

Lastik-İş Sendikası, sektörde çalışan 3 bin işçi adına yürüttüğü toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde, ortalama net 300 milyon lira olan ücretlere %85 oranında artış istemişti. Patronlar cephesinin ücret teklifinde bulunmaması üzerine, 10 Mart tarihinde uyuşmazlığa gidildi. Arabulucu gözetiminde yapılan görüşmelerde, patronlar, birinci yılın ilk 6 ayı için %21, ikinci altı ayı için de %6.6 artış ve 600 milyon liralık global ödeme, ikinci yıl için ise DIE'nin belirlediği enflasyon oranında artış önerdi. Lastik-İş Sendikası ise ilk taleplerinden geri adım attı. "Enflasyonun %70 olduğu bir ülkede, biz gerçekleri görerek teklifi %35'e çektik" diyerek, toplu sözleşmenin greve gitmeden bitirilmesinden yana olduğunu gösterdi. 25 Nisan'daki son görüşmede ise, birinci yılın ilk 6 ayı için %22, ikinci 6 ay için de %7'lik ücret artış ve global ödeme olarak 1.5 milyar lira teklif eden lastik patronları, ikinci yıl için de TBMM Bütçe Plan Komisyonu'nun tahmini enflasyon rakamının yarısının ilk 6 ay, diğer yarısının da ikinci 6 ayda ödenmesini önerdiler. Lastik-İş Sendikası %35 artış ve 3 milyar global ödeme taleplerinde ısrar ederek grev kararı aldı.

Sermaye sınıfı sırada bekleyen diğer toplu sözleşmelerin de en düşük seviyeden başlanmasını garanti altına almayı hedefliyor. Lastik işçilerinin TİS sürecinin emsal teşkil edeceğini çok iyi biliyor. Bu nedenle, sendikanın ilk talebinden geri adım atmasına rağmen, toplam %25 düzeyinde bir ücret artışında direnme ve böylelikle işçilere karşı bir gövde gösterisi yapma yolunu tuttular. Sermaye devletini kendi istekleri doğrultusunda işçilere karşı kullanma imkanını da devreye sokarak, "greve izin vermeyeceğiz, devlet de gereğini yapmalıdır" pervasızlığı ile meydan okudular.

Saldırının genel kapsamı ve anlamı

Ekonomik ve sosyal yıkım saldırısı, yanısıra TİS sürecinde dayatılan sefalet koşulları sendikacı işçilerin yaygın bir grev hareketinin işaretlerini veriyordu. Bu peşisıra sınıf hareketinde genel bir yükselişi doğuracaktı. Sermaye sınıfı grev erteleme saldırısı ile yükselecek grev ve eylem dalgasının önünü peşinen kesmeyi amaçlıyor.

Şimdiden 9 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşmelerde grev aşamasına gelinmiş durumda. Ayrıca 25 işyerinde yaklaşık 20 bin işçinin toplu sözleşme görüşmeleri uyuşmazlık içinde sürüyor. Yani hedefte sadece 3bin lastik işçisi değil, bir bütün olarak sendikacı işçiler var. Sendikacı işçilere dayatılacak sefalet koşulları ise sendikasıız işçilere daha fazla sömürü olarak doğrudan yansımaktadır.

Sermaye sınıfı işçi ve emekçileri hapsetmeye çalıştığı cenderenin kapsamlı bir sınıf hareketi doğurmasının kaçınılmaz olduğunu biliyor. Ama sınıfın

İşçi sınıfının ancak azınlığı TİS ve grev hakkına sözde sahip görünüyor. Ama bu da, son grev erteleme kararının gösterdiği gibi, işçiler işverenlerin tek tarafı olarak dayattığı keyfi sömürü koşullarını kabullenmedikleri noktada hiçe çevriliyor. Sermaye devleti hiçbir meşruluğu olmayan faşist yasa ve yasaklarla devreye giriyor. İşçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanması engelleniyor. İşte sermayenin özgür toplu sözleşme düzeni!

Lastik grevinin ertelenmesi, Türkiye'de işçi sınıfının sendikal örgütlenme, toplu sözleşme ve grev hakkının ancak kullanılmadığı sürece var olduğunu bir kez daha göstermiştir.

örgütsüz olmasından da cesaret alarak iyice pervasızlaşıyor. İşçi sınıfına kölelik koşullarını kabul ettirebilmek için kapsamlı bir saldırı hareketi yürütüyor. Buna karşılık işçi sınıfı cephesinin de hazırlıklı olması ve saldırıları püskürtmek için birleşik bir direniş hattının örülmesi gerekiyor.

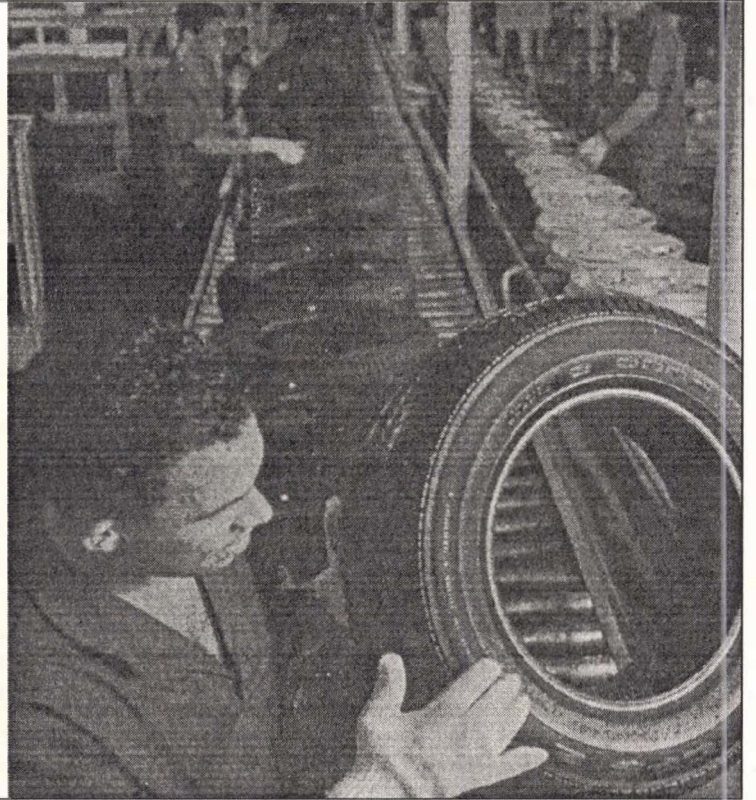
Saldırı TİS süreci içinde olan kesimler başta olmak üzere tüm işçi sınıfı ve emekçileri hedeflemektedir.

Lastik işçilerinin grevinin ertelenmesinin temel bir yönü de, gündemdeki toplu iş sözleşmelerini şimdiden sermayenin dayattığı koşullar doğrultusunda sonuçlandırma hedefidir. Bu kesimlere yüksek ücret artışı talep etseniz de, bunun için greve çıksanız da hiçbir şey elde edemezsiniz, boşuna uğraşmayın mesajı verilmek istenmektedir. Bu yüzden lastik işçilerine dönük grev erteleme kararının geri püskürtülmesi, önümüzdeki TİS sürecinin ve sınıf hareketinin seyri bakımından büyük bir önem taşımaktadır. Grev erteleme kararı karşısında alacakları tutum, tüm sendikaların sermayenin saldırıları karşısında gerçek konumlarına yeni bir gösterge olacaktır.

Hükümet IMF'nin ve tekelci sermayenin emrinde olduğunu bir kez daha göstermiştir

Türkiye İşverenler Sendikası (TİSK) Başkanı Refik Baydur, lastik işçilerini "keyfi grev yapmakla" itham ederek, "bu greve izin vermeyeceklerini, hükümetin de izin vermemesi gerektiğini" bildirmişti.

İstanbul Sanayi Odası (İSO) Başkanı Hüsamettin Kavi de, Meslek Komiteleri toplantısında yaptığı

konusmada; "İşçi-işveren ilişkileri kırılma noktasında. Grevler kapıda" sözleriyle endişesini ifade etmişti. Kavi konuşmasında, Ekonomik Sosyal Konsey'in (ESK) bir an önce toplanmasını ve "enflasyonla mücadele programı"nın geleceğinin güvence altına alınmasını isteyerek, hükümete ve sendika ağalarına sermayenin çıkarlarını yerine getirme görevlerini hatırlatmıştı.

Ertesi gün toplanan Bakanlar Kurulu, alelacele hazırlanan bir kararname ile, lastik grevinin "milli güvenliği" tehdit ettiği gibi komik bir gerekçeyle, 3 bin işçinin grevini erteleme kararı aldı.

Grev hakkı kullanılmadığı sürece var!

Lastik işkolunda alınan grev kararının ardından Bakanlar Kurulu'nun aldığı grev erteleme kararı, işçi sınıfının toplu sözleşme ve grev hakkının gerçekte mevcut olmadığının yeni bir göstergesi olmuştur.

Bugün işçi sınıfı ve emekçilerin çoğunluğu sendikal örgütlenmeden yoksun oldukları için TİS ve grev haklarını zaten kullanamıyorlar. Sendikal örgütlenme sözde anayasa ve yasalarla güvence altına alınmış bir hak olmasına rağmen, işçilerin bu yöndeki girişimleri sermaye sınıfı ve devleti eliyle zorbalıkla engellenmektedir. (Tensikatlar, TİS yetkisi için %10 barajı başta olmak üzere...)

İşçi sınıfının ancak azınlığı TİS ve grev hakkına sözde sahip görünüyor. Ama bu da, son grev erteleme kararının gösterdiği gibi, işçiler işverenlerin tek tarafı olarak dayattığı keyfi sömürü koşullarını kabullenmedikleri noktada hiçe çevriliyor. Sermaye

hızlandırılıyor...

hakkına saldırıdır!

Enflasyonla saldırı eşlik ediyor

devleti hiçbir meşruluğu olmayan faşist yasa ve yasaklarla devreye giriyor. İşçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanması engelleniyor. İşte sermayenin özgür toplu sözleşme düzeni!

Lastik grevinin ertelenmesi, Türkiye’de işçi sınıfının sendikal örgütlenme, toplu sözleşme ve grev hakkının ancak kullanılmadığı sürece var olduğunu bir kez daha göstermiştir. Grev erteleme kararı ve buna boyun eğilmesi, şu gerçeği bir kez daha göstermiştir. İşçi sınıfı 12 Eylül’ün faşist yasa ve yasaklarına, devlet terörü ve baskılarına karşı demokratik hak ve özgürlükler için mücadele etmedikçe, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmeyi de başaramaz.

İşçi sınıfı 12 Eylül’ün faşist yasa ve yasaklarına karşı kapsamlı bir mücadele yürütmek zorundadır. Aksi halde, haklarını korumak ve yeni haklar kazanmak için mücadele sahnesine her çıktığında, bu yasaların sıkı bir cendere olarak ayaklarına bağlandığını görecektir ve hareket alanını daha da daraltan yeni yasaların çıkarılmasına karşı da eli kolu bağlı kalacaktır.

Grev erteleme kararı, sendikal örgütlenmeye dönük tasfiye saldırısıdır

Sermaye devleti, önümüzdeki dönem yürüteceği saldırıları hiçbir engelle karşılaşmadan uygulayabilmek için, sendikal örgütlenmeleri dağıtmayı ve işlemez hale getirmeyi hedeflemektedir. Sendikal olup grev hakkından yararlanabilen işçilerin grev ertemeleri ile ellerindeki silahın alınması, gerçekte sendikal örgütlülüğü işlevsizleştirerek yok etmeye yönelik saldırının bir parçasıdır.

TİSK Genel Başkanı Refik Baydur, “Türkiye’de %10 barajını aşan sendika sayısı 10’u geçmemektedir”, “Bu sahtekarlığa, bu düzenbazlığa müsaade etmemeliyiz” diyerek, sendikal örgütlenmeleri %10 barajını kullanarak tasfiye etme tehditini savurmaya başladı bile. İşçi sınıfının sendikal örgütlenmesi olmamasını, olduğu kadarıyla da sermaye sınıfının çıkarları için çalışmasını, istemektedirler. Önümüzdeki dönemde, sendikal örgütlülüğü dağıtmak için istifa baskıları ve yetki tesbiti saldırıları gündeme getirilecektir.

Grev ertelemenin bahanesi tam bir ikiyüzlülük ve sahtekârlık örneğidir

İş yasalarına göre grevler, toplum sağlığını ve “milli güvenliği” tehdit etmesi hallerinde ertelenebilir. Oysa hükümetin lastik grevini ertelemesinin hiçbir yasal

dayanağı yoktur. Tarafların toplu pazarlık sürecine yasadışı bir şekilde müdahale edilmiş ve devlet patronların devleti olduğunu bir kez daha göstermiştir. Ortaya atılan “milli güvenliğin tehdit edilmesi” gerekçesi ise tam bir ikiyüzlülük ve komedi örneğidir.

Başta POAŞ, Telekom, enerji santralleri, limanlar, Tüpraş ve SEKA gibi stratejik kuruluşları özelleştirme adına yabancı ve yerli tekelere peşkeş çekerken, “milli güvenliği” çağdışı kalmış “sabit fikirler” olarak küçümseyenlerin, sermaye sınıfının çıkarları gereği grev erteleme söz konusu olduğunda “milliyetçi” kesilmeleri tam bir sahtekârlıktır. Aynı “milliyetçiler”, MAİ, MİGA ve tahkim yasaları ile emperyalist tekelere egemenlik hakları dahil her türlü ekonomik ayrıcalık sağlamakta bir sakınca görmemişlerdir. Böylece emperyalizmin sadık uşağı işbirlikçi hainler olduklarını kanıtlamışlardır.

Sermaye devletinin ve hükümetinin tek gerçek amacının, sermaye sınıfının çıkarlarının her türlü yalan, hile ve demagoji ile korunması olduğu bir kez daha açığa çıkmıştır. Bu çıkarları tehdit eden en küçük işçi eylemine, bütünüyle burjuva yasalarının sınırları içinde olan en küçük bir grev eylemine bile tahammülleri yoktur. Sermaye sınıfının uymadığı yasal kurallara işçi ve emekçileri uymaya zorlayanlar, işçi ve emekçi düşmanı olarak lanetlenmeyi çoktan hak etmişlerdir.

Grev erteleme hiçbir gerekçe ile kabul edilemez

İş yasalarında grev erteleme

gerekçesi olarak gösterilen gerekçeler bütünüyle sermaye sınıfının lehine işletilmektedir. İşçi sınıfı hiçbir gerekçe ile grev hakkının elinden alınmasına müsaade etmemelidir. Çünkü bunun sonu yoktur. Sermaye medyası, toplumu yanıltmak için, grevlerin enflasyonla mücadele programı nedeniyle ertelendiğini propaganda etmektedir. Buna karşı olanları enflasyonu körüklemekle suçlayıp, yalıtım istiyorlar.

Grev erteleme, enflasyonla mücadele programının değil, dayatılan ekonomik ve sosyal yıkım programının bir gereğidir. Sermaye sınıfı ve sözcüleri, enflasyonla mücadele programının başarıya ulaşması için işçi ücretlerine %25’den fazla zam yapılmaması gerektiğini söylüyorlar. Yani bugüne kadar enflasyon belasından beli bükülen işçi ve emekçileri enflasyonun sorumlusu gibi gösterip, faturayı onların üzerine yıkmayı hedefliyorlar.

Hayır! Bunu kabul edemeyiz! Enflasyonun sorumlusu işçiler değildir. Tersine enflasyondan en fazla mağdur olanlar işçiler ve emekçilerdir. Sermaye sınıfı

enflasyon sayesinde daha fazla palazlanmış, işçi ve emekçilerin vergilerinden oluşan devlet bütçesini yüksek enflasyon sayesinde yağmalamıştır. Şimdi de sözde enflasyonu düşürme programları hazırlayıp, faturayı işçi ve emekçilere kesmek istemektedir. Enflasyonun düşmesi için işçi ve emekçilerin sefalet ücretlerine boyun eğmesi gerektiğini söylemektedir. Hayır! Yüksek enflasyon sayesinde kasalarını tıka basa dolduranlar bu faturayı ödemelidirler. Onlar kârlarından fedakarlık yapmalıdırlar.

Devlet Koçları, Sabancıları sattıkları ürünlere belirlediği enflasyon hedefi kadar zam yapmaya zorlayabiliyor mu? Kâr oranlarına %25 sınırlaması getirebiliyor mu? Böylesi bir isteğin lafı bile edilmiyor. Ürün fiyatlarına devletin müdahale etmesinin serbest piyasa ekonomisine aykırı olduğunu söylüyorlar. Ama söz konusu işçilerin serbest pazarlık hakkı oldu mu, en büyük yasakçı, baskıcı kesiliyorlar. Kendi kârlarına sınırlama getirilmesine izin vermiyorlar, ama işçilerin haklarını almak için mücadele etmesini devletin engellemesini istiyorlar. Hayır! Örgütlü gücümüzle toplu pazarlık yapmak, haklarımızı alabilmek için grev yapmak, bizlerin en doğal hakkıdır. Hiçbir gerekçe ile sınırlandırılmasına izin vermemeliyiz.

İşçi sınıfı liberal demagojilere aldanıp mücadeleden geri durursa, ne saldırıların sonu gelir, ne de kazanımların tasfiyesinin...

Sermaye sınıfının sözcüleri sadece yasaklamakla yetinmiyorlar. Hem işçilerin hem de tüm toplumun bilincini bulandırmak için ideolojik olarak da saldırıya geçiyorlar. Diyorlar ki; işçi ücretleri yüksek olursa, yabancı sermaye ülkeden kaçır, fabrikalarını işçi ücretlerinin daha düşük olduğu yerlere kaydırır; fabrikanın kapanmasını istemiyorsanız, işsiz kalmak istemiyorsanız, düşük ücretle çalışmaya razı olacaksınız, vb...

İşçi ve emekçilerin kendilerine dayatılan kölelik koşullarına boyun eğmekten başka çarelerinin olmadığını düşünmesi için ellerinden geleni yapıyorlar. Her türlü yalanla işçiler aldatılmaya, bilinci bulandırılmaya, mücadelesinin haklılığına olan inancı sarsılmaya çalışılıyor. Oysa ki gerçekler bütünüyle bambaşkadır. İşçi sınıfı ya çalışarak sürünmek, ya da işsiz kalarak sürünmek ikilemine mahkum değildir. İşçi sınıfı kırk katır mı kırk satır mı dayatmasına mecbur değildir.

Sermaye sınıfı dünya çapında işçi ücretlerinin en düşük seviyeye çekilmesini hedeflemektedir. Bunu gerçekleştirmek için de, sermayenin ucuz işgücü bölgelerine kaçması tehditini gündeme getirmekte ve bulunduğu yerde kalması için işçilerin daha düşük ücretle çalışmayı kabul etmesini istemektedir. Bu isteklerinin ardı arkası ise kesilmemektedir. Bu kez de rakiplerinin aynı malı daha ucuza maletmesini bahane ederek işçilerden daha fazla fedakarlık istemektedir.

Diğer bir sözleşme döneminde ise farklı gerekçelerle, toplam işçilik maliyetini düşürecek başka istekleri işçilere dayatmakta ve savurduğu tehditlerle işçileri boyun eğdirmeye çalışmaktadır. Bu böylece sürüp gitmektedir.

Bu süreç, dünya üzerinde işçi ücretlerinin en düşük düzeye çekilmesi ve kazanılmış tüm haklarının gaspedilmesi sürecidir. İşte küresel saldırının anlamı budur. Bugün herhangi bir ülkede işçi sınıfının kazanılmış haklarına saldıran herhangi bir sermaye grubu, gerçekte, bir bütün olarak tüm dünya işçilerinin haklarına saldırmaktadır. Çünkü onun işçi ücretlerini düşürme konusunda elde edeceği başarıyı, başka bir yerde üretim yapan rakibi de göstermek zorundadır. Aksi halde rekabet koşullarında diğer grup daha avantajlı bir konum elde edecektir. Son aylarda, dünya çapında küreselleşme karşıtı anti-kapitalist eylem dalgasının yükselmesinin esas mantığı da budur. İşçi ve emekçiler, sadece tek bir sermaye grubuna karşı değil, sadece tek bir kapitalist devlete karşı değil, aynı zamanda bir bütün olarak dünya genelinde hakim olan emperyalist-kapitalist sermaye sınıfına karşı enternasyonal mücadele bayrağını yükseltmeye başlamışlardır. Tutulması gereken yol budur. İşçi sınıfı, ya sermayenin çıkarları doğrultusunda kendi içinde kıyasıya bir rekabete girişerek sürekli daha fazla kaybedecektir. Ya da, bu dayatmalara boyun eğmeyerek enternasyonal mücadele ve dayanışmasını örecektir, kazanımlarını hep birlikte koruyacak ve geliştirecektir.

Yoksulluk sınırı 480 milyon, lastik işçilerinin istediği net ücret 500 milyon!

Lastik işçilerinin ortalama brüt ücretleri bugün 500 milyon civarındadır. Dünya genelinde dolar üzerinden lastik işçisinin en yüksek maliyeti 50 bin dolar iken, bu Türkiye’de 25 bin dolara kadar düşürülmüştür. Türkiye’de üretim yapan lastik tekelleri %100 daha fazla kâr etmektedirler. Örneğin Mart ayı sonunda yapılan Brisa A.Ş.’nin olağan genel kurul toplantısında, ‘99 yılı kârından bin lira nominal değerdeki her hisseye 883 liralık kâr payının 10 Nisan tarihinden itibaren ödenmesine karar verilmiştir. Yani şirket ‘99 yılında, depreme rağmen yüksek oranda kâr elde etmiştir. Ücretleri çok yüksek diye şikayet konusu yapılan bir sektörde işçilik maliyeti toplam ciro içinde %10 bile değildir.

Sermaye sınıfı işin bu yönünü değil de, lastik işçilerinin Türkiye’deki diğer işçilere göre daha fazla ücret almasını öne çıkartarak, işçiler arasında bölünme ve tereddüt yaratmaya çalışmaktadırlar. Diğer işçilerin de en az lastik işçilerinin aldığı ücret kadar ücret almak için mücadele sahnesine çıkmalarını engellemek için, lastik işçilerinin diğer işçilere haksızlık ettiğini, onların haklarını gaspettiğini söylemektedirler. İşveren sendikasının temsilcileri, lastik işçilerinin hiç zam almasa bile ülkedeki en yüksek işçi ücretine sahip olacağını açıklarken, sınıfın diğer kesimlerinin lastik işçilerine karşı engelleyici bir rol oynamasını adeta teşvik etmektedir.

Lastik işçileri bu işçi düşmanı söylemlere işçi sınıfının çıkarlarının temsilcisi olarak karşı durabilmelidir. Bu ise sadece kendi ücret sorunları için değil, bir bütün olarak işçi sınıfının çıkarları için mücadeleye sahip çıkarak yapılabilir. Aksi halde hem kendileri hem de sınıfın diğer kesimleri lastik işçilerinin mücadelesinin meşruluğu konusunda kuşkuya düşüp, bir kez daha sermaye sınıfının dayatmalarına boyun eğmek zorunda kalacaklardır.

Türkiye koşullarında, sınıfın diğer kesimlerine göre görece yüksek olan lastik işçilerinin ortalama ücreti, gerçekte, 4 kişilik bir ailenin yoksulluk sınırında yaşamasına ancak yeten bir ücrettir. Sermaye sınıfı ise bu ücretin mevcut asgari ücret sınırlarına çekilmesini hedeflemektedir. Bu niyetini açıklamakta da bir sakınca görmemektedir. Çünkü elindeki işsizlik silahına güvenmektedir. Sermayenin başka ülkelere kaçacağı tehditlerini durmadan bunun için savurmaktadır. Böyle bir tehdit karşısında gerilemek, önümüzdeki yıllarda

yapılacak olan toplu sözleşmeleri de şimdiden kaybetmenin yolunu açmak demektir.

Sınıfın bir kesiminin sahip olduğu kazanımlar, diğer kesimlerin hak yoksunluğunun nedeni değildir. Tersine, bu kazanımlar korundukça ve geliştirildikçe, diğer kesimlerin mücadelesi için bir emsal teşkil edecektir. Sermayenin istediği işçiler arasında eşitlik değil, mevcut görece ileri kazanımları gaspederek, diğer kesimlerin de mücadelesinin önünü kesmektir. Burada sendikalı işçilerin görevi, kazanılmış haklarından vazgeçmek değil, diğer işçi kardeşlerinin de bu hakları kazanması için onların mücadelesine destek olmaktır. Kazanılmış hakları korumanın başka bir yolu da yoktur. Sermaye sınıfı, özellikle kalifiye emek gerektiren, dolayısıyla ücretlerin görece yüksek olduğu sektörlerde, yeni saldırı programlarını uygulamak için fırsat kollamaktadır.

Saldırısı lafla geçiştiren sendika ağaları saldırıya ortak olmaktadırlar

Sendika ağaları hükümetin grev erteleme kararının ardından beylik nutuklarını atmakla yetindiler. B. Meral, “ülke savaş eşliğinde değil ki, milli güvenlik tehlikede olsun!” diyerek herkesin bildiği kaba gerçeği dile getirmekle yetindi. Bu saldırı karşısında ne yapacaklarına dair tek kelime bile etmedi.

Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu ise, hükümetin 10 Mart’ta IMF’ye sunduğu iyi niyet mektubunda yer alan bir bölüme atıf yaptı; “Yaklaşmakta olan ve birçok sektörde yapılacak olan toplu sözleşme görüşmelerinin sonucu, enflasyonu düşürme programının başlangıcında kritik bir role sahiptir. Hükümet, işçilerle işverenleri uzlaştırma bağlamında Ekonomik ve Sosyal Konsey’de görüşmeleri yoğunlaştırmak niyetindedir.”

IMF’ye sunulan bu mektupta, hükümetin, Ekonomik ve Sosyal Konsey’i sefalet ücretlerinin kabul ettirilmesi için kullanmayı planladığı anlaşılmaktadır. Buna karşılık olarak S. Uslu’nun verdiği yanıt da dikkate değerdir: “Ekonomik ve Sosyal Konsey’i IMF’ye sunulan iyi niyet mektubunun objesi olarak düşünmek, sendikaları da böyle bir senaryonun oyuncuğu gibi görmek; çağdaş siyaset anlayışına da, çağdaş endüstriyel ilişkiler anlayışına da aykırıdır.”

Evet, sendika ağaları ESK’da kendilerine biçilen rolü yeni anlamış gibi, işi saflığa vurarak, ihanetlerini örtebileceklerini sanıyorlar. İşçi ve emekçileri aldatmak için bir kez daha cambazlık yapmaya çalışıyorlar. Hiçbirisi çıkıp da, bu rolü kabul etmiyoruz, ESK’dan

çekiliyoruz, saldırılara ortak olmayacağız, kararlılıkla direneceğiz, diyemiyor. Bir kez daha oyalama ve geçiştirme yolunu tutuyorlar.

DISK Genel Başkanı, grev erteleme kararının keyfi olduğunu ifade etmekle birlikte, bu karara karşı işçi sınıfının birleşik direnişini örgütlemek yönünde bir çağrı yapmadı. Sendika konfederasyonlarının içinde yer aldığı merkezi Emek Platformu tarafından, 1 Mayıs’tan sonra “güç birliği”nin sürdürüleceği ilan edilmişti. İşçi sınıfına dönük böylesine kaba ve keyfi bir saldırı karşısında bu “güç birliği” işçi ve emekçi kitleleri direnişe seferber etmiyorsa, işlevinin işçi sınıfının mücadelesini engellemek olduğu açıktır.

Öncü işçiler, mücadeleciler sendikacılar buna karşı harekete geçmelidirler.

Grev ertelemelere verilmesi gereken yanıt genel grev-genel direniştir!

Grev yasakları ve erteleme kararları işçi sınıfının sermaye sınıfına karşı en önemli mücadele silahının elinden alınması anlamına gelmektedir. Bunun hiçbir meşruluğu yoktur. Buna izin verilemez. Seyirci kalınmaz. Öyle ki, minare yasal kılıfa bile sığmamaktadır. Bugün grevleri ertelenen lastik işçileri saldırının sadece kendilerini değil bir bütün olarak işçi sınıfını hedeflediğini görmek zorundadırlar. Bu erteleme kararı doğrudan IMF-TÜSİAD yıkım programlarının bir gereği olarak dayatılmaktadır. IMF’ye gönderilen niyet mektubunda, “hükümetin TİS sürecinde enflasyon hedefine göre ücret artışlarını kontrol altında tutacağı” bildirilmiş ve bu konuda güvence verilmiştir.

Ülkemizde sendikal örgütlenme, toplu sözleşme ve grev hakkının kazanılması işçi sınıfının tüm kesimlerinin ortak sorunudur. Ve birleşik militan sınıf mücadelesini gerektirmektedir. Sınıf mücadelesi ile söke söke kazanılmayan ve korunmayan hiçbir hakkın geçerliliği ve güvencesi yoktur. Bu, işçi sınıfının sendikalarda örgütlü ve sözde TİS ve grev hakkına sahip görünen kesimleri için de geçerlidir.

Ekonomik ve sosyal yıkım programına, sefalet sözleşmelerine, hak gasplarına ve grev erteleme kararlarına karşı genel grev-genel direniş için gücümüzü birleştirelim!

Sermaye devletinin faşist yasa ve yasaklarına karşı demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleyi yükseltelim!

Ülkemizde sendikal örgütlenme, toplu sözleşme ve grev hakkının kazanılması işçi sınıfının tüm kesimlerinin ortak sorunudur. Ve birleşik militan sınıf mücadelesini gerektirmektedir. Sınıf mücadelesi ile söke söke kazanılmayan ve korunmayan hiçbir hakkın geçerliliği ve güvencesi yoktur. Bu, işçi sınıfının sendikalarda örgütlü ve sözde TİS ve grev hakkına sahip görünen kesimleri için de geçerlidir.

Genetik besin:

Kapitalizm kâr uğruna insanlığın bugünü ve geleceği ile oynuyor

F. Yılmaz

İnsanın doğayla savaşımı tüm tarihi boyunca sürdü. Bilim ve teknolojinin gelişimi, doğa sırlarının keşfedilmesi, yasalarının kavranması ve bu yasaların insan denetimine alınması demektir. Gen teknolojisi, botanik bilimin bitkiler arasında gen transferinin mümkün olduğunu keşfetmesiyle başladı. Bu genetik ekosistemin bütünsel etkileşimine dayanıyordu. 1980'li yıllarda CIA'nın Office of Resarch and Development (ORD) isimli seksiyonu insan genetiği üzerinde çalışmalara başladı. Çalışma ve sonuçları tamamen gizli tutulan insan genom projesini yürüten ORD, davranış değiştirme, parapsikoloji, telepati, uzaktaki bir yere insanın astral bedenini yollayıp haber alabilme, vb. konularda da çalışmalar yürütüyor.

Gen teknolojisinin besinler üzerinde kullanımı ise yaygın bir şekilde sürdürülüyor. ABD ve Japon tekelleri genetik müdahaleye uğramış besinleri ekosistemin denetiminden geçirmeden piyasaya sürüyorlar. ABD Tarım Bakanlığı genetik müdahale görmüş 50 ürünün piyasaya sürülmesini onayladı. 4500 adet ürünün ise testi tamamlanmış durumda.

Gen teknolojisi, doğa yasaları hiçe sayılarak, besinlerde kullanılmaktadır. Tek tek genlerin mekanik tarzda transferi yapılmaktadır. Doğa yasaları yerine insan iradesi geçirilmektedir. Emperyalist tekellerin finanse ettiği "bilim adamları", doğal ortamda asla birbiri ile çiftleşmeyecek türler arasında gen transferi yapmaktadır. Bir balığın antifriz geni bir çileğe transfer edilebilmektedir. Evrim yasaları hesaba katılmadan mekanik tarzda gerçekleştirilen bu müdahalelerin sonuçları ise uzun sürede açığa çıkacaktır. Müdahale görmüş olan genlerin istem dışı geçişleri de sözkonusudur. Bu ise "süper yabancılar" oluşmasına neden oluyor. Hatalı genin ortadan kaldırılması ise belirli bir aşamadan sonra neredeyse imkansız.

Genetik müdahale görmüş besinler laboratuvar koşullarında ve belirlenmiş tarlalarda denetimli teste tabi tutuluyor. İnsan bünyesinde yaratacağı etkiler ise denetlenemiyor. '80'li yıllarda ABD'de piyasaya sürülen bir genetik besin 35 insanın ölümüne, 1500'ünün ise ciddi kan rahatsızlıklarına yakalanmasına neden olmuştu. '96'da Brezilya'da piyasaya sürülen genetik soya fasulyesi birçok kişinin alerji olmasına neden olduğu için piyasadan toplatıldı.

Genetik besinler, üzerlerinde herhangi bir uyarı olmadan piyasaya sürülüyor. Bu besinlerin genetik müdahale gördüklerine ilişkin uyarı konulması yolundaki istekler ABD tekelleri tarafından serbest ticaret önünde engel olarak değerlendiriliyor. Bu konudaki tartışmalar, ABD ve AB ülkeleri arasında tarım alanındaki rekabetin unsurlarından biri. Seattle'daki binlerce emekçinin protesto gösterilerine hedef olan WTO zirvesinin konularından biri de tarımda ticaretin önündeki engellerin kaldırılmasıydı. ABD ve Avrupa ülkeleri bu konuda anlaşamadılar. Avrupa ülkeleri tarım alanında koruma duvarlarını kaldırmayı reddettiler. Avrupa ülkelerinin pazarlarını ABD gıda tekellerine açmama nedeni olarak öne sürdüğü gerekçelerden biri, genetik besinler üzerinde uyarı bulunmamasıydı. ABD, Türkiye gibi bağımlı ülkelerle yaptığı gizli anlaşmalarla onları açık pazar haline getirdi.

Emperyalistler genetik müdahale görmüş besin üretimini; verimliliğin artırılması, maliyetin düşürülmesi, daha az tarım ilacı kullanılması, gıdayı daha besleyici kılmak, yoksul ülkelerin açlık sınırında yaşayan halklarına ulaşabilmek gibi gerekçelerle açıklıyorlar.

Gıdanın besleyiciliği ve verimliliğinden kastedilen,

daha iri ve parlak renkli görünmesidir. Gerçek amaç ise maliyetin ucuzlatılması gerekçesinde somutlanmaktadır. Emperyalist tekeller için maliyetin ucuzlatılması, aynı zamanda, rekabette avantaj, pazar payının ve kârın artırılması anlamına gelmektedir.

Yoksul ülkelere yardım ise, besinlerde gen teknolojisinin kullanılmasını masumlaştırmak ve oluşan tepkiyi köreltmek üzere demagogik bir söylemden öte bir şey değildir. Emperyalist tekeller kâr getirmeyecek böyle bir yardıma hiçbir şekilde yanaşmazlar. Dini imanı para olan tekellerin yoksul ülke insanlarının çektiği acılar ve açlıkla ilgili kaygı duyabileceklerine inanmak zaten mümkün değildir. Olsa olsa açlık sınırında yaşayan insanları genetik besinlerin insan bünyesinde yaratacağı etkileri ölçmek için kobay olarak kullanırlar. İlaç tekellerinin aşı ve ilaçlarının Afrikalı insanlar üzerinde denemiş olduğu gerçeği, bunun için yeterli bir veridir.

Yoksul ülke insanlarının açlık ile başbaşa yaşamalarının temel nedeni de emperyalistlerdir. Yıllardır bu ülkelerin insanlarını köleleştirip yeraltı ve yerüstü zenginliklerini yağmalamışlardır. Bugün Birleşmiş Milletler raporlarına göre 16 milyon insan açlık sınırında yaşıyor. Açlıktan ölümler başlamış durumda. ABD'nin Etiyopya'ya vaadettiği 500 bin tonluk gıda yardımı ise 8 milyon insanı kurtarmaya yetmeyecektir. Emperyalistlerin insani yardım, gıda yardımı adı altında artık koyacak yer bulamadıkları zehirli atıklarını bu ülkelerin topraklarına boşaltmak için fırsat kolladıklarını da bu arada belirtelim.

Emperyalistler, IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşlar aracılığıyla, bağımlı ülkelerin tarımını çökerterek, hormonlu ve genetik besinleri için pazar açmaktadırlar. Bu bile "yoksul ülkelere yardım" demagogisini boşa düşürmektedir.

Genetik besinlerin insan bünyesinde yaratabileceği zararlı etkilerin bir kısmı (alerji gibi) kısa sürede açığa çıkarken, bir kısmı ise daha uzun sürecektir. Uzun sürede açığa çıkacak olumsuz sonuçlar ise emperyalist tekelleri ilgilendirmemektedir. Onlar için önemli olan bugünkü kâr oranlarındaki artış ve sermaye birikimlerinin sürekliliğidir. Bu durum, emperyalist-kapitalist sistemin geleceksizliğinin de göstergesidir. Geleceği olmayanların gelecek nesilleri düşünmeleri de beklenemez.

Üretimi hala yaygın olarak sürdürülen hormonlu besinlerin bazı sonuçları bugün açığa çıkmaktadır. Hormonlu besinin kanser oranını artırdığı bilimsel olarak kanıtlanmıştır. Hormonlu besin üretimi sırasında antibiyotik yüklemesi de yapılıyor. Bu besinleri alan insanlarda antibiyotiklere karşı direnç gelişiyor. Herhangi bir enfeksiyona yakalandıklarında bu antibiyotikler bir işe yaramamakta, basit enfeksiyonların tedavileri bile zorlaşmaktadır.

Kapitalist sistem, üretici güçleri olduğu gibi doğayı da yıkıma uğratarak varlığını sürdürebilmektedir. Üretim ve tüketim sürecinde ekolojik dengeleri tehlikeli bir biçimde bozmaktadır. Tüm alanlardaki yıkıcılığı ile insanlığı ve tüm canlıların yaşamını barbarlık içinde çöküşe doğru hızla sürüklemektedir.

Kapitalist sistemde bozulan ekolojik dengelerin yeniden düzenlenmesi mümkün değildir. Buna kapitalist ekonominin rekabet ve kâr yasası müsaade etmez. Tersine sistem, varolduğu her saniye tahribatını da derinleştirecektir. İnsanla birlikte doğadaki tüm canlı ve cansız varlıkların geleceği, bir bütün olarak dünyanın geleceği, bugün her zamankinden daha çok sosyalizme bağlıdır. Ancak sosyalizmde titiz bir çaba ile bozulan doğa dengeleri yeniden düzenlenebilir.

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülist ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine1, Program yöntemi ve yapı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü (broşür)	1.000.000 TL.

Hücre tipi cezaevi:

Bilim ve tekniğin insanlık dışı amaçlarla kullanımı

Fatime Akalın

Hücre tipi cezaevi, “bilimsel ve teknolojik araştırmalar” sonucu geliştirilen teknikler ve burjuvazinin 1950’li yıllardan bu yana edindiği deneyimler üzerine oturmaktadır. Burjuvazi bilim ve tekniği tüm diğer alanlarda olduğu gibi zindanlarda da insanlık düşmanı amaçları için kullanmaktadır.

Hücre tipi cezaevleri, sosyal, akustik (duyumsal), optik (gözlemsel) izolasyon yöntemlerinin uygulandığı yerlerdir. İzolasyon yöntemi Hitler Almanyası’nın toplama kamplarında kullanıldı. ABD İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra bu yöneme yoğun ilgi gösterdi. Hitler faşizminin birikimlerinden de yararlanarak araştırmalar başlattı. Onlarca psikoloğu, “tutsakları topluma yeniden kazanma programı” adı altında, beyin yıkama programları geliştirmeleri için seferber etti. Bu araştırmalar mimari yapı araştırmaları ile eşgüdüm halinde yürütüldü. Beyin yıkama programlarının uygulanabilmesi için uygun mimari yapı da bu araştırmalar sırasında geliştirildi.

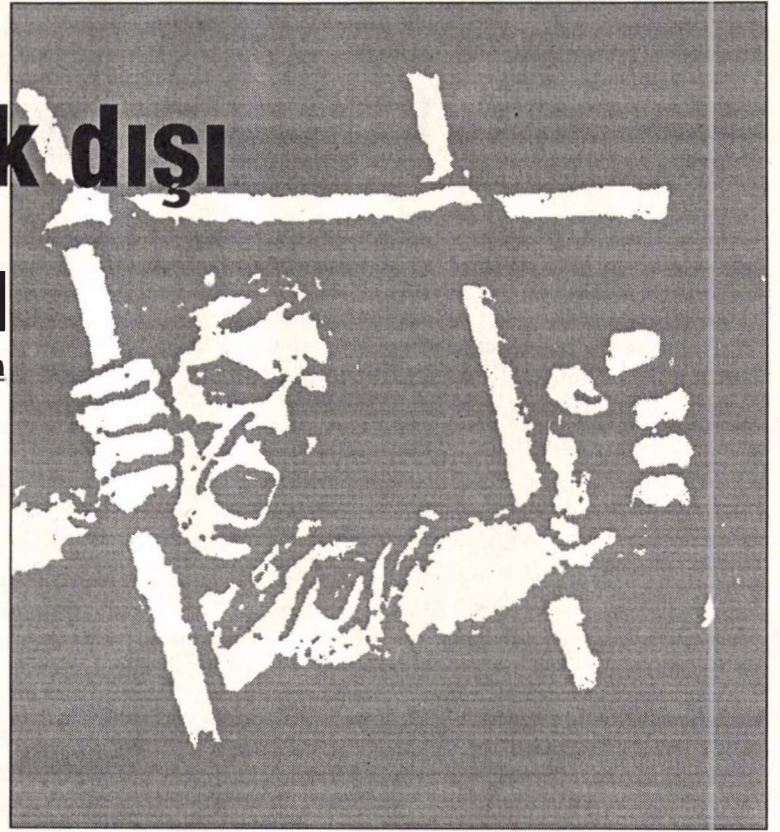
Bu mimari yapı “yüksek güvenlik bölümleri” ve “ölü hücre”lerden oluşmaktadır. Yüksek güvenlik bölümleri sosyal izolasyonun uygulandığı bölümlerdir. Tutsak tek başına hücrede tutulur. Diğer tutsaklarla ilişkisi ancak “beyin yıkama” programına katkısı olacaksa sağlanır. Bu ilişkiler de denetim ve gözetim altında tutulur. Tutsağın 24 saati denetim ve gözetim altında geçer.

Ölü hücrelerde izolasyon sınırsızca uygulanır. Sosyal akustik, optik izolasyon tam anlamı ile uygulanır. Tutsak hiç kimse ile konuşamaz, görüşemez. Gardiyanlar bile yemeği hiç konuşmadan kapının altından bırakıp giderler. Hücre duvarlarına özel metal yerleştirilmiştir. Bu metaller dışarıdan gelen her tür ses ve manyetik dalgayı yutar. Çok yüksek sesle bağırdığında bu sesin ancak çok kısık bir yankısı duyulabilir. Dışarıdan gelen sesler duyulmaz, duyulsa bile lokalleştirilemez ve anlaşılır. Koğuştaki herşey tek renktir. Bu genellikle beyaz olmaktadır. Hücre camları buzlu ve kurşun geçirmez özelliktedir. Tutsak camdan dışarıya bakabilir ancak dışarıda tam olarak ne olduğunu göremez. Gördüğü tek renk beyaz, her yer duvardır. Hücre duvarlarına yerleştirilen hareket algılayıcı ve gizli kameralarla tutsağın 24 saati gözetim ve denetim altında tutulur. Politik kimliğini güçlendiren uyarılar tespit edilerek ortadan kaldırılır. Hücrenin ışıkları 24 saat açık bırakılır.

Tutsaklar için hazırlanan beyin yıkama programı şunlardan oluşmaktadır:

- 1- Kimyaterapi: Çeşitli uyuşturucu maddelerin uygulandığı bir terapidir.
 - 2- Skinner’in güçlendirme öğretisi: Ödül-ceza ikilisine dayalı olarak istenen davranış değişikliğinin geliştirilmesi metodu.
 - 3- Duyumsal deprasyon: Akustik ve optik uyarıların kontrolle yitimi sağlayan metod.
 - 4- Dr. Schein’in beyin yıkama metodu: Bu program 24 maddeden oluşmaktadır. Üç aşamaya ayrılmıştır;
 - a. Tutsağın sosyal ve psikolojik çevresinde tam bir kontrolün sağlanması.
 - b. Tutsakta yıkılmak istenen tüm değer ve normlara saldırı.
 - c. Tutsakta istenilen değer ve normların yaratılması için, bunu ortaya çıkaracak yönelimin güçlendirilmesi.
- Dr. Schein’in programının maddeleri şunlardır:
- 1- Tutsakların yeterli izole edilen bölümlere yerleştirilmesi,

- 2- Tüm gerçek önderlerin ayrı tutulması,
 - 3- İşbirliği yapılan tutsağın gruba önder olarak yerleştirilmesi,
 - 4- Beyin yıkama programı ile uyumlu olmayan tüm grup aktivitelerinin yasaklanması,
 - 5- Tutsakların gözetilmesi ve özel özgeçmiş materyallerinin toplanması,
 - 6- Tutsakların isimlerinin sonradan başkalarına gösterilmek üzere sahte açıklamalara yazılması,
 - 7- Oportünist ve ihbarcılarının korunması,
 - 8- Tutsakların hiç kimseye güvenemeyecekleri konusunda ikna edilmesi,
 - 9- İradeleri ile işbirliği yapanlara hoşgörülü, yapmayanlara ise sert davranılması,
 - 10- İşbirliği doğrultusunda davranmayanların cezalandırılması,
 - 11- Tutsaklara gelen postanın (mektuplar vs.) sistematik olarak denetlenmesi ve saklanması,
 - 12- “Tedavi” metodları ile ve tutsaklar üzerindeki kontrolle uyuşmayan bağlantıların kesilmesi,
 - 13- Tutsaklar üzerindeki grup normlarının dağıtılması,
 - 14- Tutsaklarda sosyal düzenlerinden vazgeçtikleri ve tamamen izole oldukları grup düşüncesinin dayatılması,
 - 15- Her türlü dayanışma ve desteğin yokedilmesi,
 - 16- Tutsakların koşullarını yakınlarına ve arkadaşlarına yazmalarının engellenmesi,
 - 17- İstenilen yeni davranışı destekleyen ya da onaylayan, doğallaştıran yayınların ve kitapların girişine izin verilmesi,
 - 18- Normları bilinçli olarak belirsizleştirmek ve tutsaklar üzerinde baskı uygulamak suretiyle bireyin ikircikli duruma getirilmesi, yeni bir soluklanmayı etkilemek için, tutsakların yeni duruma uyum sağlayanların olanaklarının yaratılması,
 - 19- İrade gücü birçok kereler zayıflatılan ve tahrip edilen bireyleri, görevi bireyin dayanışma duygusunu tahrip etmek olan tutsaklarla birlikte yaşama durumuna getirmek,
 - 20- Karakter zayıflaması için tekniklerin uygulanması; aşağılama, küfür, iftira vb. yöntemlerle şeref ve haysiyeti ile oynama, bağırma, hakaret etme, suçluluk duygusu yaratma, uykusuz bırakma ile bağlantılı olarak etkilenebilirliği sağlama, sert cezaevi yöntemleri ile birlikte arada bir düzenli olarak işkence yapılması,
 - 21- İki yanlı girişimlerle hücre arkadaşlarının birbirine düşman hale getirilmesi, birbirleri üzerinde baskı kurmalarının sağlanması,
 - 22- Tutsağın hücre arkadaşları aracılığı ile geçmişte ya da gelecekte bir kez bile kendi temel prensiplerini ve normlarını düşünmediği, ciddiye almadığına dikkatinin çekilmesi,
 - 23- Baskının kaldırılması ve beyin yıkama amacına uygun olan itaatkar ve mütevazı, yaltakçı davranışların ödüllendirilmesi,
 - 24- Yeni davranışı güçlendiren sosyal ve manevi desteğin yaratılması.
- Bu program ABD’de geliştirilen onlarca programdan sadece biridir. 1961’de “Yeni cezaevi, yeni ufuklar” adıyla bir sempozyum yapıldı. Bu sempozyumda

tartışılarak alınan kararlar doğrultusunda uygulamaya sokuldu.

İzolasyon yöntemi; İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra Kore, Vietnam ve Latin Amerika ülkelerinde uygulandı. İngiltere’de IRA, Almanya’da RAF, İtalya’da Kızıl Tugaylar, ABD’de ise BLA (Siyah Kurtuluş Ordusu) militanlarına izolasyon yöntemleri uygulandı. Bu örgütler hücrelere girmemek için çeşitli direnişler gerçekleştirdiler. Zorla hücrelere konulduklarında ise, koşulların düzeltilmesi ve tecritin kaldırılması için sürekli mücadele içinde oldular.

Almanya’da 1976 yılında RAF önder kadrolarından Ulrike Meinhof, 1977 yılında ise üç önder kadrosu hücrelerinde ölü bulundu. 1977’de RAF, cezaevinde bulunan militanlarının serbest bırakılması için uçak kaçırma eylemi yapmıştı. Almanya uçak kaçırma eylemini bastırdıktan hemen sonra, üç militanı katlederek bu eylemin intikamını aldı. Hücre sistemi devrimci örgütlere karşı tutsakların rehin olarak tutulduğu bir sistemdir. Almanya’da yaşananlar bunun kanıtıdır.

Ulrike Meinhof 1972’de kaldığı ölü hücreleri şöyle anlatıyor:

“Kafamın içinde patlayan duygu (aslında kafatasını parçalayıp, yarıyormuşçasına, patlıyormuşçasına oluşan duygu) omuriliğini beyne presleyen duygu. Beyni fırındaki sebze gibi yavaş yavaş kendi içine çökerten duygu. Kendini sürekli farkında olmaksızın, bir elektrik akımı altında hissetmenin, uzaktan kumanda ediliyor olmanın duygusu. Duygularının koparılıp atıldığı duygusu. Sidiğini tutamıyormuşçasına vücudunun ruhuna işlemesi duygusu. Hücrenin hareket halinde olması duygusu. Uyanıyorsun, gözlerini açıyorsun, hücre hareket ediyor. Öğleden sonra güneş içeriye vurunca hücre birdenbire duruyor. İnsan hareket halinde olma duygusunu birdenbire üzerinden atamıyor. Ateşten mi yoksa soğuktan mı titrendiği açıklanamıyor; insan niçin üşüyor, niçin titriyor açıklayamıyor. Normal sesle konuşmak için gürültülü konuşmak ve hemen hemen bağırarak gibi sarfedilen çaba. Sesini yitiriyor olmanın duygusu. Artık kelimelerin anlamı tanınmıyor. Aksine sadece tahmin edilebiliyor. Sch, s, t, z, harflerinin kullanılmasına tahammül etmek olanaksız, gardiyan, ziyaret, havalandırma selülozdan yapılmış gibi duruyor. Başağrısı-kendinden geçme-cümlelerin yapısı dilbilgisi, sentraküler artık kontrol edilemiyor. Yazma esnasında iki satır -ikinci satırın sonunda, birinci satırın başlangıcını hatırlayamamak, içinin kül oluşu duygusu. Eğer dışarıya bırakabilseydi, eğer ne oluyor diye söylenebilseydi; örneğin başkasının suratına kaynamış su gibi fışkıran ve sanki yanık izleri sonsuza dek kalacakmış duygusu. Son

hızla yol alan saldırganlık. İşte bu en kötüsü. Yaşama şansının olmayışının keskin bilinci; bunu anlatmaya çalışmanın başarısızlığı. Ziyaretçiler ardında bir şey bırakmıyorlar. İnsan ziyaretten yalnızca yarım saat sonra, ziyaretin bugün mü yoksa geçen hafta mı olduğunu mekanikçe canlandırabiliyor. Buna karşın haftada bir kez banyo yapmanın anlamı; bir anlık canlanmak, dinlenmek, sadece birkaç saat sürebiliyor. Zamanın ve mekanın içiçe geçmiş olma duygusu. İnsanın görüntüsünü dağıtan bir aynalı odada bulunma duygusu, yalpalamak. Ardından: Akustik günün, gecenin farklılığının ne olduğunun duyulduğu korkunç gevşeme. Zamanın hemen şimdi tükendiği duygusu, beyin yeniden genişliyor, omurilik yavaş yavaş yeniden çöküyor. Derin sanki yüzülmüş duygusu."

Tecrit koşullarında oluşan sendromlar şunlar:

- Boşluk ve hiçliğin duyumsanması,
- Ruhsal çöküntü ve kontak kurma korkusu,
- İstikrarsızlık,
- Dayanılmazlık hali,
- Duyarlılık ve uyarı açlığı,
- Gerçekliğe yabancılaşma,
- Yönelim olanağının yitimi,
- Halüsinasyon,
- Düşünce yeteneğinin gerilemesi,
- Duyumsal yanılgılar ve yanlış algılamalar,
- Organ dengelerinin bozulması,
- Kilo kaybı.

İşte bilim ve teknolojinin burjuvazinin elinde nasıl kıyım makinasına dönüştüğünün göstergesi. Hücre tipi, yüksek güvenlik bölümleri, F tipi, oda sistemi, izolasyon, tecrit, tabutluk, ne ad verilirse verilsin... Canlı tanıkları bu insanlık dışı uygulamanın niteliğini hiçbir yoruma gerek bırakmaksızın ortaya koyuyorlar.

Bu sistem vahşi bir yoketme, kimliksizleştirme sistemidir. ABD ve Avrupalı emperyalistlerin insan hakları, özgürlük vb. değerlerden ne anladıklarını da yine en iyi buradan çıkarabiliriz. Emperyalist burjuvazi için tek değer sınıf çıkarlarıdır. Bu çıkarları tehdit eden, karşı çıkan herşey, herkes yokedilmelidir. Avrupa Birliği'nde özgürlük, demokrasi, insan hakları arayanlar ancak burjuvazinin çıplak sınıf egemenliğini bulacaklardır. Özgürlük, demokrasi, insan hakları ancak bu sistemle uyumlu olanlar ve burjuvazi için vardır. Ve ancak burjuvazinin hegemonya mücadelesinde Irak, Kosova vb. yerlerde emperyalist saldırganlıklarını gizlemek ve meşrulaştırmak için demagoji malzemesi olur.

İzolasyon yöntemi AB ve ABD'li emperyalistler tarafından geliştirildi, uygulandı. Diğer ülkelere ihraç ediliyor. Peru da bu sistemin alıcısı olan ülkelerden biridir. Peru'da 450 tutsak açık bir saldırı ile katledildikten sonra, geriye kalanlar tabutluklara canlı canlı gömülmek üzere Almanya'dan izolasyon teknikleri alınmıştır. Perulu görevliler Almanya tarafından eğitildi.

1997 yılında izolasyon yöntemini incelemek üzere Türkiye'den Hollanda'ya görevliler gitti. Almanya ve ABD'den de eğitim ve teknik bilgi alınmaktadır. ABD hukuku müşaviri Melda Türker, F tipi cezaevini açık adıyla hücre olarak nitelemekte ve propagandasını yapmaktadır. Tutsakların 24 saatinin gözetimi ve tek kişilik hücrelerde tutulmaları, Melda Türker'e göre birbirlerine zarar vermemeleri için gerekli olan yöntemdir.

İzolasyon yalnızca devrimci tutsakların aralarındaki iletişimin kesilmesi, sosyal yaşamın ortadan kaldırılması değildir. Politik ve insani kimliklerinin ortadan kaldırılması, kişiliklerin yıkılması amacını da taşır. Burada uygulanan işkence çok daha vahşi ve acımasızdır. Uygulanan beyaz işkencedir. Kişi tüm uyarılardan yalıtılarak "varolmayan" bir şeye karşı mücadele ediyor olduğu duygusuna sokulur. Kendi içine hapsedilerek kişinin kendi kimliğini yoketmesi, dahası kendini yoketmesi hedeflenir. Ulrike Meinhof 1973'te yazdığı bir mektupta, hücre sistemini, "tabutluk intihara zorlayan girişimdir" diye tanımlar. Emperyalist burjuvazinin uyguladığı bu yöneme Türk burjuvazisinin de bu kadar büyük bir istek duymasının ardında, izolasyon yönteminin işkence ve imha yöntemi olması gerçeği yatmaktadır.

Bir direniş anlatısı üzerine: **"Bizim de günümüz gelecek!"**

"Kapıyı açıp beni özgür bırakmaları nasıl bir şey olurdu. Uyum sağlayamazdım. Ulu tanrım! Bir ziyareti bile zor kaldırılabiliyorum. Bu işkenceden kurtulursam ne durumda olacağımı düşünemiyordum bile. Bir zamanlar olağan saydığım ya da dikkat bile etmediğim küçük, görünürde önemsiz şeylere nasıl önem vereceğimi biliyordum. Temiz, sıcak bir yemek yemeyeli ne kadar oldu?... Özellikle açlıktan ölüyorsun diye düşündüm. Emir erleri yle gardiyanların öğle yemeğimize kurt attığı ve bizim de onları fırlatıp attıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi yemekten başka bir şey yapmadığımız yazları hatırlarım. Ya yersin, ya da açlıktan ölürsün!"

Bunları, 6 Mayıs 1981'de, Ölüm Orucu'nun 66. gününde ölümsüzleşen IRA (İrlanda Cumhuriyet Ordusu) militanı Bobby Sands söylüyor. Sands *"Hücremde Bir Gün"* adıyla yayınlanan kitabının metinlerini hücrelerinde tuvalet kağıtlarına yazıyor. Bu kitabı okuyan herkes görecektir ki, o koşullarda yazmak mucize gibi bir şeydir. Sözümona "demokrasinin beşiği" İngiliz emperyalizminin hücre uygulaması saldırısının ne menem bir şey olduğu hakkında fikir edinebilmek için, Sands'ın yukarıdaki sözleri bile yeterlidir. Ancak kitap boyunca anlatılanların yanında, bu çok hafif kalıyor.

Tek tip elbise dayatılıyor tutsaklara. Giymiyorlar. "Üç battaniye, bir havlu, bir şilte tutsakların çıplak bedenlerine sarınacakları tek giysiler" olurken, cehennem hücrelerinin de yegane aksesuarlarıdır. Kimi hücrelerde camı olmayan, dışarının kışını, soğuşunu, karını olduğu gibi hücreye doluşturan bir pencere vardır. Yine de penceresi olan hücreler "şanslı" olanlardır; hiç değilse temiz hava alabilmektedirler. Hücrenin tek "lüksü", tutsakların ihtiyacını giderdiği, gerektiğinde hücre kapılarını dövdükleri lazımlıklardır. Bir insanın doğal ihtiyacını gidermesinin nasıl bir işkenceye çevrildiğinin zaptını tutar adeta lazımlıklar. Lazımlıklar önceleri idare tarafından sabahları alınıp boşaltılırken, tutsakların direnişini kırmak için buna son verirler. Penceresi olan "şanslı" tutsaklar birkaç gün pencereden boşaltır lazımlıkları. Sonra pencereler örülür. Kapı eşliğinin aralığında atmaya denerler dolan lazımlıkları; kapıların altını kapatırlar. Yani tek kelimeyle amaç tutsakların direnişlerini kırmak, teslim almaktır onları. Teslim olmayanları ise, kendi idrarı ve dışkısı içinde çürütmek.

İşkence yapmaktan büyük keyif alan zindancılar, her fırsatta IRA militanlarına saldırmaktadır. Üzerlerine sardıkları havlu ve battaniye dışında bir "giysi"si olmayan tutsaklara her gün makat araması dayatılır. Tutsaklar bu aşağılayıcı aramayı kabul etmezler. Ve her seferinde azgın bir saldırı sonrasında, baygın düştükten sonra zorla yapılır. Zaman zaman bu aramaya izin verecek olsalar bile, zindancılar mutlaka saldırmak için bir gerekçe bulurlar.

Zaten herşey bir işkenceye dönüşmüştür hücrelerde. Yemek yemekten görüşe çıkmaya varana dek. Sömürenle sömürülenler arasındaki mücadele hemen her yerde benzer görüntülere sahne olmaktadır.

Türk tekelleci burjuvazisinin hücreleri uygulamaya sokma ısrarının altında, İngiliz emperyalistlerinin IRA militanları için güttüğü kaygı yatıyor; teslim al ya da öldür. Bunun dışındaki tüm gerekçelendirmeler aşağılık yalanlardır.

Devlet, hücrelerde baskı, işkence, sindirme, yıldırma ve en sonu teslim alma imkanına, koşullara oranla çok daha fazla sahip. Teslim alamadığını da katletme imkanına. Devrimci tutsaklar içinse, ölümüne direnip hücreleri yıkmak ya da onursuzca teslim olmak gibi iki alternatif var. Hücrelere karşı bir direnişin olmadığı Uruguay'da Tupac Amarular buralarda ya çıldırmış, ya intihar etmiş, intihar etmeyip çıkanlar ise "siyasal" olarak ölmüşlerdir.

Ne yapması gerektiği konusunda Bobby Sands şunları söylüyor: "... bana yapabilecekleri tek bir şey kaldı; öldürmek. Bunu bir süredir biliyorum.... Fakat teslim olmamaya kararlıyım. Bana istediklerini yapabilirler. Fakat asla boyun eğmeyecek, beni suçlu çıkarmalarına izin vermeyeceğim."

"Direnmekten, savaşmaktan gurur duyuyordum. Dışarda da bizi yok edemezlerdi; cehennem deliklerinin içinde acımadan işkence ediyorlardı bize ve gene yok edemiyorlardı."

Sean Nacride'de kitaba yazdığı önsözünde Sands'ın sözlerini tamamlıyor: *"Ölümleri, amaçları için büyük bir moral gücüydü. Politikacı ve hukukçuların 'akıl ve sağduyu' dedikleri şeyden çok bağlılık ve cesarete dayanan amaçları için."*

Burada sözü edilen kişisel değil, politik cesarettir. Bu cesareti gösteremeyenler sermayenin her türlü saldırısı karşısında teslim olmak durumundadırlar. Habip yoldaşa, "kırılacak ama esnemeyeceğiz" netliğini sağlayan, partisine yaslanan politik cesarettir. Ümit yoldaş ölümsüzlük yolculuğuna çıkarken, ona başka bir şehre giden birinin rahatlığını veren "uğrunda tereddütsüzce öleceği" partisini kazanmış olmasındır.

"Çözülme reddeden tek bir Cumhuriyetçi Siyasal Savaş tutuklusunun dayanma gücünü kıracak hiçbir şeyleri yoktu tüm emperyalist cephaneliklerinde diye düşündüm. Ve bu çok doğrudu. Direncimizi kırmayı başaramazlar. Ve asla başaramayacaklar..."

"Tiacfardh ar Ca' (-bizim de günümüz gelecek) dedim kendi kendime..."

Evet bizim de günümüz gelecek! Ve o gün için bedel ödeme cüretini gösterenlerin bedenlerinden filizlenecek zafer çiçekleri. Dünya onların ölümsüz anılarıyla güzelleenecek.

M. Kurşun

Meclis komisyonu raporu da Ulucanlar katliamını belgeledi

26 Eylül '99'da yaşanan Ulucanlar katliamının ardından, TBMM İnsan Hakları Komisyonu'na 5 Ekim tarihinde Cezaevleri Alt Komisyonu oluşturuldu. 6 aylık çalışma sonucunda ortaya iki ayrı rapor çıktı. Mehmet Bekaroğlu, Sebgetulah Seydaoğlu ve Mehmet Esen tarafından hazırlanan rapor, komisyonun bütününün görüşlerini yansıtmadığı gerekçesiyle Sema Pişkinsüt tarafından geri çevrildi. Yapılan itirazlar ve suç duyurularının ardından, muhalefet şerhiyle, rapor İnsan Hakları Komisyonu'na sunuldu ve şimdi komisyonun yapacağı değerlendirmenin sonucu bekleniyor.

Operasyon sonrasında araştırma yapmak isteyen milletvekilleri, engellemeler nedeniyle çok sınırlı bir çalışma yapabilmişlerdir. Bizzat kontr-gerilla merkezli gerçekleştirilen operasyonda sergilenen vahşetin su yüzüne çıkmasını engellemek amacıyla, sözde en yetkili organ olan parlamentonun milletvekilleri bile ancak 18 gün sonra incelemelere başlayabilmişlerdir. Bu süreçte deliller ortadan kaldırılmış, delilleri toplayan Ankara Cumhuriyet Savcısı komisyonla görüşmeye gelmemiştir. Operasyonun kameraya alındığı ve otopside fotoğrafların çekildiği söylenmesine rağmen, tüm materyaller gizlenmiş, katliamın ardından hücrelerde açlık grevindeki devrimci tutsakların milletvekilleriyle yalnız görüşmeleri gardiyanlar tarafından bile engellenmeye çalışılmıştır. Buna rağmen hazırlanan rapor göstermektedir ki, gerçekleşenin açık bir katliam olduğunu gizlemek mümkün olamamaktadır.

Rapor, katliam öncesi cezaevi koşullarına ilişkin bir değerlendirmeye başlıyor ve operasyonun yapılmasına ilişkin daha önemli ve uzun geçmişi olan sebeplerin olduğu söyleniyor. Cezaevi yöneticilerinin 150 siyasi tutsağın, cezaevinin yarısında, 600 adli tutsağın diğer yarısında kaldığını iddia etmelerine rağmen, belgeler gerçekte 19 koğuşun yalnızca 5'inin siyasilere ait olduğunu gösteriyor. Komisyon raporunda; idarenin, tutsakların taleplerini dikkate almadığı, affa sarkıttığı ve koğuş işgali gerçekleştikten sonra idarenin geçmiş dönemlerde gerçekleşen olaylarda gösterdiği esnekliği göstermediği, siyasi tutsakların hiçbir girişimine yanıt vermediği belirtiliyor. Komisyonun cezaevi yönetimine operasyonun gerçekleşmesiyle ilgili sorduğu sorulara; idarenin uzun süredir arama yapamadığı için askerden yardım istediği, teslim olmaları ve direnişe son vermeleri çağrısına tutsaklarca ateşle karşılık verildiği, tutsakların kibrit kavlariyle patlayıcı, LPG tüplerinden alev cihazı yaptıkları ve güvenlik güçlerine delici, kesici aletler ve ateşli silahlarla saldırdıkları yanıtı verilmiş. Bu kadar çok ölümün gerçekleşmesine gösterdikleri gerekçe ise, tutsaklarda silah olduğu, güvenlik güçlerine ateşle karşılık verdikleri... Komisyon raporunda silahın varlığı operasyonu yöneten askerlerin iddiaları ve görüşülen birkaç adli tutuklunun hiçbir inandırıcılığı olmayan

beyanına dayanıyor.

Devrimci tutsaklarla yapılan görüşmeler ise katliama birebir tanıklık ediyor.

Sonuçta komisyon üyeleri, devrimci tutsakların işgalini onaylamadıklarını, fakat yapılan müdahalenin kastı aşan bir şiddeti içerdiğini söylüyorlar. Ayrıca bazı sorular soruyorlar: Koğuş işgali gerçekleştikten sonra herhangi bir müdahale yapılmak için niçin 24 gün beklendiği; Cezaevi Sorumlu Savcısı Fikri Palas'ın operasyonun iki gün öncesinde niçin izne ayrıldığı; operasyonun Başbakan Ecevit'in ABD gezisiyle aynı güne denk gelmesinin tesadüf olup olmadığı, bunların belli başlıcaları.

Rapora göre, gaz maskesi takan bazı askerlerin zehirlenmesi, olaydan günler sonra koğuşa girenlerin hala ciddi oranda etkilenmeleri karşısında, tutukluların uydurma maskelerle gazdan etkilenmemesi ile bahçeden koğuşun içine doğru giden tünelin inandırıcı olmadığı ifade ediliyor. Kapılarda ciddi bir alev-yanık izine rastlanmamış olması da, tutsakların yoğun bir şekilde lav silahı kullandığı iddialarını boşa çıkarıyor.

Bir diğer tartışma konusu ise askerlerin yaralanması ve onlara mukavemet uygulandığı iddiası. Komisyon üyeleri askerlerde delici, kesici aletler ile kurşun yarasının olmamasını, yakın bir çatışma ve boğuşmanın olmamasına bağlıyor. Ancak, Adli Tıp raporları, tanıkların ifadesi ve otopsiye avukatların alınmaması, komisyon üyelerini, tutsaklara yönelik amacı aşacak şekilde şiddet kullanıldığı ve işkence yapıldığı fikrine varırmış.

Güvenlik güçlerinin komisyon üyelerine yaptıkları açıklamalardan anlaşılmıştır ki, 20 gün boyunca müdahale planı yapılmış, keşifler ve toplantılarda konu gardiyan ve müdürlerle ayrıntılı olarak tartışılmıştır. Ancak operasyonu yöneten bazı üst düzey subaylar, bir gece önce cezaevi idaresi tarafından arama yapmak amacıyla çağrıldıklarını belirterek bu iddiayı reddetmişlerdir.

Bu açıklamalar sonrasında komisyon doğal olarak operasyonun gerçekleşme nedenini soruyor ve aldığı yanıtlardan en anlamlısının "devlet otoritesinin tesis edilmesi" olduğunu dile getiriyor. Gündeme getirilen meselelerden en önemlisi "F tipi" cezaevi sorunu. Komisyon üyeleri, yaptıkları görüşmelerde konunun sürekli "F tipi" cezaevlerine getirilmesine dikkat çekmişler ve "F tipine sürekli vurgunun yapılması düşündürmüyor da değil" deme ihtiyacı duymuşlar.

Bugüne kadar cezaevlerinde gerçekleşen katliamlarda ilk defa ateşli silah kullanılmış ve son derece vahşi işkenceler yapılmıştır. Bu katliam devletin önümüzdeki süreçte

cezaevlerinde sergileyeceği vahşetin boyutlarını gösterirken, İl Jandarma Alay Komutanı yardımcısı Yarbay Ali Öz ise, komisyon üyeleri ile görüşmesinde bunu açıkça itiraf etmektedir: "En az zaiyatla, bu iş bu şekilde oldu. Bugün Türkiye'nin başka bir cezaevine bir müdahale gündeme gelirse, çok daha vahim sonuçları göreceğiz. Gün geçtikçe, geciktirildikçe, karşılaşılabilecek tablo daha acı olacaktır ve riskli olacaktır. İçerideki de ona göre hazırlığını yapacaktır." sözleri, "F tipi"ne geçişin "gerekliliğini" ve yeni katliam planlarını göstermektedir.

PKK'li tutsakların komisyon üyelerine söyledikleri ise ibret vericidir. PKK her alanda olduğu gibi cezaevlerinde teslimiyetçi tutumunu derinleştirmiştir. PKK'li tutsakların temsilcisi Zana Mazak; "Bizim için barış ve kardeşlik süreci başlamıştır; demokratik Türkiye geliştikten sonra zaten cezaevinde bu yer sorunları, başka diğer sorunlar kendiliğinden çözülecektir. ... Bundan dolayı biz böyle bir eylemi tasvip etmiyoruz. İçine girmeyiz. Yani 500 kişi bile bir koğuşta kalsak, yatacak yerimiz olmasa, oturarak uyusak bile biz böyle bir eylemin içinde yer almayız, bunu bilmenizi istiyoruz." sözleriyle, bulundukları yeri açıklıkla ifade etmiştir.

Meclis komisyonunun yaptığı çok sınırlı çalışma bile katliamı gizleyememiştir. Son olarak izlenen otopsi video kayıtları ile de yaşanan vahşet belgelenmiştir. Komisyon üyelerinin sundukları raporu kabul etmekte bile direnen İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Sema Pişkinsüt, video görüntüleri karşısında yaşananın vahşet olduğunu dile getirmiştir. Bugüne kadar benzeri katliamlarda hazırlanan raporların hasıraltı edildiği biliniyor. Ulucanlar katliamına ilişkin rapor önümüzdeki günlerde İnsan Hakları Komisyonu'nda görüşülecek. Böylece bu raporun akıbeti de görülecek. Ancak, raporun akıbeti ne olursa olsun, Ulucanlar katliamının hesabını bu çürümüş ve kokuşmuş düzenin parlamento ahırında sorulamayacağıdır.

Türkiye'deki politik tutsaklara hücre tipi uygulaması değil, özgürlük!..

Biz GML/Rode Morgen (Grup Marksist-Leninist/Kızıl Şafak) olarak, Türk hükümetinin, politik tutsakları hücrelere kapatma kararını şiddetle kınıyor, protesto ediyoruz.

İnşası sürmekte olan F tipi cezaevi hücrelerinin asıl amacı politik tutsakların statülerini ellerinden almak ve tek başına hapsederek birbirinden ayırıp yalıtmaaktır.

Türk hükümetinin '99 Eylül'ündeki saldırısı Ulucanlar'da politik tutsakların şiddetli direnişiyle karşılaştı.

Hücre tipi uygulaması Mayıs '00'de uygulamaya konulacak. Bu kesinlikle hayata geçirilmemelidir!..

Türkiye'deki devrimci politik tutsaklar haklı bir dava uğruna savaşıyor: İşçi sınıfının kurtuluşu ve Türkiye halkının baskı ve sömürüye karşı ulusal ve sosyal bağımsızlığı için mücadele ediyor...

**GML/Rode Morgen
Başkanı J. Toussaint**

Ulucanlar'ın hesabı er geç sorulacak!

Duygu Mutlu

TBMM İnsan Hakları Komisyonu Ulucanlar katliamından sonra çekilen otopsi filmlerini izlemiş! Sayın milletvekilleri o kadar kötü olmuşlar ki, çoğunun midesi bulanmış, fenalaşmışlar! Çay, kahve içemeyecek hale gelmişler!

Komisyon üyeleri kasetleri izledikten sonra, şehitlerimizi bizim vurmuş olduğumuz iddiasını şaibeli bulduklarını söylüyorlar. Bu durumda, Ulucanlar'da tesadüf eseri katledilmekten kurtulan 85 devrimci tutsak hakkında açılan davanın kapatılması, Ulucanlar'da yaşananların üstüne bir örtü çekilmesi gerekiyor.

Ağır cezada açılan dava DGM'ye gönderildi, DGM ise tekrar ağır cezaya. Dava aylardır başlatılamıyor. Biz devrimci tutsaklar davaya katılmak için dilekçe veriyoruz. Kabul edilmiyor. Ankara Merkez Kapalı'da kalan bayanlar bile, aynı kentte görülen mahkemeye güvenlik gerekçesiyle çıkarılmıyorlar. Yüzlerce yıl ceza istenmesine karşın tutuklama kararı da verilmiş değil. Devlet kendi açtığı davadan kaçıyor. Mahkemeler top çeviriyor. TBMM İnsan Hakları Komisyonu şov yapıyor. Burjuva medya bu yolda kullanılıyor.

Adına İnsan Hakları Komisyonu denilen komisyon nasıl bir komisyondur ki, gazete bürolarında, tutsak yakınlarının ellerinde, zindanlarda, kısacası ilgili herkesin ellerinde dolaşan, bir kısmı devrimci basında kullanılmış olan otopsi fotoğraflarını aylar boyunca ele geçiremiyor! Bu nasıl bir komisyondur ki, otopsi fotoğrafları bize gösterilmedi diye bir takım devlet kurumlarını suçluyor. Bu komisyonun devletin katliamlarına, işkencelerine aldığı tutum baştan aşağı göstermeliktir, sahtedir, aldatıcıdır.

Şimdi de otopsi kasetlerini izlemişler de, çok etkilenmişler! Hayır! Asıl katliamın kasetlerini seyretsinler, bu kasetleri kamuoyuna göstersinler. Kulelerden, çatılardan, kapılardan ateş ederken, su ve

köpük sıkarken, kiremitleri üstümüze fırlatırken, ellerindeki uzun namlulu silahlarla ateş ede ede içeri girerken, saatler boyu havalandırmaya bile girmeye cesaret edemeyip uzaktan ateş ederken, bütün katliamın ve o şanlı direnişin filmini kasetlere çektiler. Asıl yoldaşlarımızın, siper yoldaşlarımızın vurulurken çekilen filmlerini izlesinler. Alabiliyorlarsa katillerin elindeki bu filmleri alsınlar. Bunların hepsi Emniyet'in, MİT'in arşivlerinde var. Ancak bize kendi arkadaşlarımızı vurduğumuz gerekçesiyle yüzlerce yıllık dava açanlar bu filmleri ortaya çıkarmayacaklar, gizleyeceklerdir. Çünkü katliamları da, şanlı Ulucanlar direnişi de o kasetlerde belgelidir.

Şimdi katliamcılar davayı kapatmaya çalışıyorlar. Çünkü biliyorlar ki, bu dava tersine dönecek, kendilerini vuracaktır. Bu yüzden yapılan ilk duruşmaya hiçbirimizi götürmediler. Bu yüzden davayı o mahkemeden bu mahkemeye atıyorlar. Yüzlerce yıl ceza istedikleri devrimci tutsaklardan talimatlı ifade alarak davanın kamuoyunda etki yaratmasını engellemeye çalışıyorlar.

Biz devrimci tutsaklar bu kirli ve çürümüş düzenin bizi yargılamasını kabul etmeyiz. Bizi yargılayamazlar. Bütün kurumları gibi mahkemeleri de meşru değildir. Ancak bize yöneltilen karalamaları, o çirkin saldırıları cevapsız bırakmayacağız. Bu yüzden davanın kapatılmasına izin vermeyeceğiz.

Faşist devlet bizim açtığımız davayı reddetti. Şimdi de kendi açtığı davayı

kapatmaya çalışıyor. Bir gerekçe bulup bunu hukuksal olarak başarabilir de. Bizim hukukumuz ise başkadır. Bizim davamız işçi ve emekçiler nezdinde sonuçlanmıştır. Suçlu devlettir ve cezalandırılması gerekmektedir. Devrimci adalet budur.

Katillerden er geç hesap soracağız! Affetmedik, affetmeyeceğiz! Unutmadık, unutmayacağız! Çünkü "kanla yazılan tarih silinmez!"

Hatay Demokrasi Platformu'dan hücre tipi saldırısına karşı tavır ve çağrı...

"F tipi cezaevleri, sonucu kimi kez kanlı biten uygulamalar içerisinde en sinsi, en uzun ve kansız bir yok etme uygulamasıdır"

Şimdilerde ülkenin dört bir yanında büyük bir telaş var. Dozerler toprağı kazıyor, kamyonlar taş ve çimento taşıyor, kalın ve yüksek duvarlar ağır ağır boy veriyor. Ülke tarihinde görülmemiş bir ölçüde mali ve teknik imkan seferber edilerek, yeni devasa cezaevleri yapılıyor.

Adalet Bakanlığı bu cezaevlerine "F tipi", "oda tipi" cezaevi diyor. Halen bu yapıdaki 48 cezaevinin inşaatı hızla sürüyor. Bunlardan 8 tanesinin önümüzdeki günlerde tamamlanması bekleniyor.

Devpremzedelere, açlara, evsizlere, halkın sağlık, eğitim, beslenme gibi en temel ihtiyaçlarına mali kaynak bulamadığını söyleyen siyasi iktidar, halkın emeğinden elde ettiği trilyonları yeni cezaevleri yapmaya harcıyor.

Bu cezaevlerindeki insanlar yaklaşık 8 metrekairelik hücrelerde, tek başlarına tutuluyor. Bu hücrelerde bir masa ve sandalye, bir yatak, tuvalet ve duş var. Tutuklu ya da hükümlü uzun yıllar bu daracık alanda bütün yaşamını geçiriyor.

Adalet Bakanlığı bu yeni cezaevlerinin insan haklarına ve batı standartlarına uygun olduğunu savunuyor. Medya ise, süslü cümlelerle bu cezaevlerinin çağdaş olduğundan bahsediyor. Oysa uzmanlar, bu cezaevlerindeki izolasyon (tecrit) uygulamasının, tutuklu ve hükümlülerde ruhsal ve bedensel açıdan geri dönülmez tahribatlara yolaçacağını söylüyor. Bu nedenle hücre tipi cezaevi, uzmanlar tarafından bir "yok etme" konsepti ve doğrudan bir insanlık suçu olarak tanımlanıyor. Hücre tipi cezaevleri bu yönüyle ceza politikasındaki kişinin ıslahı ve yeniden topluma kazandırılması anlayışına tamamen zıt bir nitelik taşıyor.

Toplumsal muhalefetin tüm unsurları hücre tipi cezaevlerinin potansiyel mağdurdurlar. Bu nedenle "hücre tipi cezaevleri" yalnızca bu yapılanmaya ilk elden hedef

olacak cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlülerin değil, bugün dışarıda olan herkesin temel sorunudur.

Türkiye'de cezaevleri önemli ihlal alanlarından birini oluşturmaktadır. Bugün uygulanmak istenen F tipi cezaevleri, sonucu kimi kez kanlı biten uygulamalar içerisinde en sinsi, en uzun ve kansız bir yok etme uygulamasıdır.

Hücre, sadece mahkumun tüm sosyal iletişimini kesen bir uygulama değildir. Aynı zamanda insanın duyum ve algılama yetisini ortadan kaldıran, ruhsal işkenceyi süreklileştiren bir uygulamadır.

Hücre yalnızlaştırılmış bir mahkumu fiziksel olarak imha edebilmenin tüm koşullarını oluşturur.

Yetkililer güvenlik gerekçesiyle böyle bir modeli tercih ettiklerini açıklamaktadırlar. Oysa cezaevlerindeki yaşam hakkı ihlalleri gözönünde bulundurulursa, güvenliği tehlikede olanlar devlet güvencesi altında olması gereken tutuklu ve hükümlülerdir. Hücre tipi cezaevi uygulaması mahkumların fiziksel güvenliklerini tehdit etmektedir.

Bugün mahkumların hakları yasal olarak güvence altına alınmadan herhangi bir reform yapılması olanaksızdır. Bu hakların belirlenmesinde mahkumların iradesi ve insan hakları standartları esas alınmalıdır.

Yaşamı, bütün renklerini ve bütün sıcaklığı yok edip 8 metrekaireye koyduklarında, insanları insanlara yasakladıklarında, içerde ya da dışarıda olmanın bir farkı olmayacaktır.

İçerdekilerin de insanca bir yaşam hakkı olduğu inancıyla, hücre tipi cezaevleri anlayışına hayır diyoruz ve Hatay Demokrasi Platformu olarak kamuoyunu duyarlılığa çağırıyoruz.

Hatay Demokrasi Platformu

Hücrelere karşı çıkmak yaşama sahip çıkmaktır!

Hücre saldırısının yoğunlaştığı sinyallerinin geldiği bugünlerde, "hücre tipi" cezaevine karşı çalışmalar yapan İHD'nin etkinlikleri de artıyor.

5 Mayıs Cuma akşamı İHD Ankara Şubesi Cezaevi Komisyonu hücreleri ve cezaevlerini konu alan bir brifing düzenledi. Genel olarak cezaevlerinin doğuşunu, dünyada ve Türkiye'de cezaevlerini ve hücreleri konu alan bilgilendirici bir etkinlikti. Hücrelerin planlanış nedenlerinin ve hücreye kapatmanın somut etki ve sonuçlarının anlatıldığı brifinge aileler, avukatlar ve gençler katıldı.

'96 yılında İstanbul'da gözaltına alınan ve daha sonra Eskişehir tabutluğuna götürülen, şu anda da Limter-İş Sendikası Eğitim Uzmanı olan Ayşe Yeter de katıldı etkinliğe. Hücreyi yaşamış bir devrimci olarak Yeter, hücrelerin devrimci mücadeleye yönelmiş bir saldırı olduğunu, devrim ve sosyalizm mücadelesi sürdüğü hücre vb. saldırıların da olacağını belirtti.

Brifing Mehmet Özer'in hazırladığı; hücre planlarının, '96 Ölüm Orucu'nun ve kayıpların da gösterildiği dia gösterisiyle bitti. Brifingin sonunda İHD'nin hücreler ve cezaevi ile ilgili hazırladığı çalışına dosyası dağıtıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Yoksul köylülerden işçi ve öğrencilere birlik çağrısı

Brezilya'da topraksızlar hareketi yayılıp militanlaşarak sürüyor

Brezilya'da topraksızlar hareketinin eylemleri sürüyor. Topraksızlar hareketi, eylemlerin önümüzdeki süreçte de süreceğini; hükümetle anlaşmaya varılamaması durumunda, endüstri metropolü Sao Paulo ve diğer şehirlerin yanı sıra, başkent Brazil'de Toprak Ekonomi Bakanlığı binalarının işgal edilmesi yoluna gidebileceklerini açıklıyorlar.

Geçen 2 Mayıs günü binlerce topraksız köylünün 22 eyalette gerçekleştirdikleri işgal eylemleri ve yürüyüşler, devlet güçlerinin azgın saldırıları ile karşılaşmıştı. Topraksız köylüler, çoğu Toprak Ekonomi Bakanlıkları'na, Toprak Reform Enstitüsü'ne ait binalar olmak üzere, 12 kamu binasını işgal etmişlerdi. Ayrıca Parana eyaletinde 40 otobüsü çeviren polis ve topraksız köylüler arasında çatışmalar yaşanmıştı.

Toprak reformunun çabuklaştırılması, küçük köylülük için daha fazla kredi ve Başbakan Cardoso ile görüşme, topraksız köylülerin ana talepleri. Başbakan Cardoso topraksız köylülerin eylemleriyle ileri gittiklerini, eylemlere polis ve hukuksal yollarla karşı konulacağı tehditini savurdu. Muhalefetteki reformist İşçi Partisi de, köylülerin eylemlerinin yeniden militanlaşarak yükselmesinden rahatsızlık duyduğunu gösteren açıklama ve davranışlar içinde.

Bu yolla köylülerin öfkelerini bastırmaya, pasifize etmeye çalışıyor.

Brezilya'da eşitsiz toprak dağılımı 500 yıldan beri, yani ülkenin Portekizliler tarafından istila edilmesinden beri sürüyor. Sayısız köylü açlık ve sefalet koşullarında yaşıyorlar. Hiçbir hakka sahip olmadan büyük plantasyonlarda gündelikçi işlerde çalışıyorlar. Ya da işsizler olarak büyük kentlerin kenar semtlerinde sefil gecekonduarda yaşam mücadelelerini sürdürüyorlar.

Brezilya'da topraksızların toprak talebi halen tüm yakıcılığı ile sürüyor. Kaybedecek hiçbir şeyleri olmayan topraksızlar, yıllardır oligarklara ait işlenmeyen boş arazileri işgal ediyor, yeni yerleşim alanları kuruyorlar. Yıllarca süren hukuki davaların kazanımı için mücadele ediyorlar. Onlar ülkenin bir ucundan diğer ucuna kadar yürüyüşleriyle, balta ve kazmalarla silahlanarak, tüm kararlılıkları ile mücadele sürdürüyorlar.

5 milyon topraksız köylünün örgütlendiği topraksızlar hareketi MST, yıllardır düzen ve onun koruyucularının saldırılarına maruz kalıyor. Bu onları haklı mücadelelerinden geri durduramıyor. Son 10 yılda devletin resmi güçleri ve oligarkların milisleri tarafından 1170 köylü katledildi.

Topraksız hareketi öğrenci hareketi ve

sendikalarla da ortak mücadele etme çağrısı yaparak hükümeti kendileri ile masaya oturmaya zorluyorlar. Taleplerinin kabul edilmemesi durumunda başbakana karşı bir kampanya başlatacaklarını duyuruyorlar. Bu son günlerdeki eylemliliklere 30 bin kişi aktif olarak katılırken, topraksızlar hareketi eylemlere anında 200 bin aileyi katabilme potansiyeline de fazlasıyla sahip.

Norveç'te 100 bin işçinin katıldığı geniş çaplı grevler kazanımla sonuçlandı

İşçiler sermaye ve sendika bürokrasisine karşı direndiler ve kazandılar!

Norveç'te 1986'dan beri gerçekleşen en büyük grev, 9 Mayıs günü işçi sınıfının kazanımları ile sona erdi. İşçiler 6 günlük grev ve eylemleriyle, işverenler ve sendikalara taleplerini kabul ettirdiler.

İşverenler ve sendikanın üzerine anlaşmaya vardığı 0,75 Kron ücret artışı ve paralı 5. hafta izninin 2002 yılından itibaren geçerli olması anlaşmasını kabul etmeyen işçiler geçen hafta greve gitmişlerdi. Daha fazla ücret talepleri ile ticaret ve nakliye, medya, gemicilik, otelcilik ve gastronomi ve inşaat sektöründe çalışan 84 bin işçi ile başlayan grev Norveç'te yaşamı

felce uğrattı. Anlaşmaya varıldığında grevdeki işçilerin sayısı 100 bine dayanmıştı. Genel olarak %1.5 Norveç kronu ücret ve paralı 5. hafta izninin tüm işçiler için etap halinde uygulamaya konulması kararlaştırıldı.

Grev ülkeyi 400 milyon kron (109 milyon mark) zarara sokarken, 2000 işyeri üretimi durdurmak veya yavaşlatmak zorunda kalmıştı. Grev petrol endüstrisini de vurdu. Tankerler yüklenmedi, şilepler limanlarda kaldı.

Bu geniş çaplı grev hareketi Avrupa üzerinde de etkilerini gösterdi. Grev Pazartesi günü Avrupa'daki

otomobil sektöründe üretimin yapılamaz duruma gelmesine yol açtı. İsveç'in Saab firması, parçaların kalmaması üzerine, Trollhatten'deki işyerinde üretimi durdurdu. Alman BMW ise, işin durması halinde birlikte çalışma koşullarının ortadan kalkacağı yönü tehdit savurdu.

Norveç işçisinin sermaye ve sendika bürokratlarına karşı sürdürdüğü kitlesel ve kararlı mücadele, kazanımlarının da teminatı oldu. İşçiler bürokratlara rağmen, dahası onları da hedef alarak direndiler ve kazandılar.

Genel grev ülkeyi sarstı

Güney Afrika'nın militan proletaryası bir kez daha hayatı durdurdu

Güney Afrika'da yüzbinlerce işçi, büyüyen işsizliği protesto etmek için ülke genelinde greve gitti. 8 Mayıs günü sendikaların, hükümetin ve işverenlerin anlaşmaya varamaması üzerine, 9 Mayıs günü, G. Afrika'nın en büyük sendikalar birliği COSATU'nun yaptığı çağrıya uyan işçiler genel grev başlattılar. Genel grev sabahın erken saatlerinden itibaren, özellikle de başkent Johannesburg ve Pretoria gibi büyük kentlerde, saatlerce trafiği kilitledi. Tüm ülke genelinde bir milyon sendika üyesi işçinin işi bıraktığı tahmin ediliyor. Gençlik ve kadın örgütleri, işsizler örgütü, halk komiteleri, sporcular, akademisyenler de işçilere destek için eyleme katıldılar.

Sendikalar 16 Mayıs'ta daha ileri eylemliliklerin tartışılacağını duyurdular.

Güney Afrika ekonomisi, ırkçı Apartheid rejiminin yıkılmasından sonra, dünya ekonomisi ile ilişkilerini geliştirmenin yollarını ararken, modernleşme rotasının faturası da işçi sınıfına ödetiliyor. Bu politika özellikle de hergün işlerini kaybetmek riskiyle karşı karşıya bulunan siyah işçilere karşı başarıyla sürdürülüyor. Mandela'nın hükümette bulunduğu sürede 500 bin kişilik iş olanağı

ortadan kalktı. Daha sonraki Mbeki hükümetinin iş politikasını düzeltmeceği yönü vaadleri ise, sözden öteye gidemedi. 1999 yılında 105 bin işçi işini kaybetmişti. Bu yılın ilk dört ayında ise 40 bin iş rasyonalize edildi.

G. Afrika'da işsizlik oranı %37. Bu 4,5 milyon insanın işsiz olması anlamına geliyor, özellikle madenlerin olduğu bölgelerde, halk büyük bir sefalet ve yoksullukla savaşıyor. Tüm çalışan siyahların yarısı asgari ücretin altında ücretlerle yaşıyor. %20'lik en üst yüksek gelirli grubu ulusal gelirin %65'ine sahip olurken, en alt %20'lik yoksullar grubu ulusal gelirin yalnızca %3'ünü alabiliyor.

G. Afrika'nın 2 milyon üyesiyle en güçlü sendika birliği, Şubat ayından beri iş taleplerinin dile getirildiği bir kampanya yürütüyordu. Şubat ayında uyarı grevleri ve protesto eylemleri ile iş bırakmalar yaşandı. Hemen hemen tüm illerde ve tek tek 18 sendikanın yaptığı eylemlere kapitalist kesim fazlaca bir tepki göstermedi. Ve G. Afrika'nın kavgacı işçileri sonunda genel grevi gündeme getirdiler. Öteki mağdur toplumsal kesimlerden de aldığı destekle bir kez daha tüm yaşamı durdurdular.

Sömürgeciliğin ve yeni-sömürgeciliğin

Afrika halklarına yaşattığı sonsuz yıkımlar ve acılar...

Sierra Leone'de yine içsavaş

Eski İngiliz sömürgeci ve halen Commonwealth üyesi olan Sierra Leone'de hükümet ortaklığının bozulması sonucu, içsavaş yeniden alevlenmeye başladı. 1991 yılından 1999'a kadar sürmüş olan içsavaşın bir harabeye dönüştürdüğü Afrika'nın bu yoksul ülkesinde, kimin neyi savunduğunu ve hangi sosyal güçleri temsil ettiğini birbirinden ayırmak kolay değil.

1991'de olduğu gibi günümüzde de isyanın başını Birleşik Devrimci Cephe (RUF) adındaki örgüt çekmektedir. Bu örgüt hakkında herhangi bir ciddi ve güvenilir bilgiye ulaşmak mümkün değildir. Dikkate değer tek veri, emperyalist basının RUF'ün önderi Foday Sankoh'a ateş püskürtmesidir, onu yaşanan kör döğüşünün başlıca sorumlusu ilan etmesidir. Emperyalist basında RUF savaşçıları, geçtikleri yerde kadınlara tecavüz eden, erkekleri ve çocukları sakat bırakan, rastladıkları mal varlıklarını talan eden unsurlar olarak tanıtılmakta. RUF'un ve onun önderi Foday Sankoh'un savaşımının nihai hedefi ülkenin maden, özellikle de elmas ocaklarının kontrolünü ele geçirmek olarak tanımlanmaktadır.

Sermaye basınının RUF hakkındaki bu nitelendirmelerin kolayca kabul edilemeyeceği ortada.

Ancak sermaye basını çamur püskürtüyor diye RUF'u devrimci,

ilerici bir kategoriye koymak da mümkün değildir. Bu örgüt hakkında herhangi somut bir bilginin olmayışı, gelişmeleri somut dayanaklar üzerinden irdelemeyi zorlaştırmakta, hatta imkansızlaştırmaktadır.

Konunun Afrika ülkelerinin zenginliklerinin talanı, sömürgeciliğin mirası, emperyalist güçlerin müdahalesi temelinde, yani genel düzeyde işlenmesi ise Sierra Leone krizine fazla bir açıklık kazandırmayacaktır.

RUF, 7 Temmuz 1999'da Lome'de imzalanan barış anlaşması gereği, yakın döneme kadar mevcut iktidar ekibinin ortağı konumundaydı. Şimdi ise Birleşmiş Milletler güçlerini ve muhtemelen onların arkasındaki

emperyalist devletleri kastederek, 'yabancı güçler dışarı!', şiarını atmaktadır. Görünürde ülke zenginliklerine sahip çıkmayı savunmaktadır. Bu talep RUF'un isminde taşıdığı "devrimci" etiketi ile birlikte ele alındığında, ortaya ilerici bir gücün portresi çıkmaktadır. Ama özellikle Afrika kıtasında, "devrimci"lik türünden soylu sıfatların çoğu kere

karanlık ilişkileri maskelemekte kullanıldığı da son dönemde sık sık görüldü. Üstelik İngiliz ordusunun onbaşı Foday Sankoh'ın geçmişte, bölgenin bir başka savaş ağası olan Liberya'lı Charles Taylor'la, Sierra Leone'nin elmas yataklarını ele geçirme ve kaçakçılığını yapma türünden garip ortaklıkları da olmuştur.

Tanzanya eski devlet başkanı Julius Nyerere'nin sorusu

Bu durumda isabetsiz olabilecek değerlendirmelerde bulunma yerine, Afrika kıtasının sayısız ülkesinin yanı sıra Sierra Leone'nin konumuna da ışık tutan, sonu gelmeyen dramların, trajedilerin esas kaynağına parmak basan bir anıyı burada aktarmakla yetinmek daha uygun olacaktır. Bu, ölümünden kısa bir süre önce, 1998 yılında, Tanzanya eski devlet

başkanı Julius Nyerere'nin, Washington'da, Dünya Bankası yöneticileri ile gayri resmi bir sohbette geçmiş bir konuşmadır.

Buna geçmeden Julius Nyerere hakkında bir çift söz. Afrika kıtasında sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı mücadelenin yılmaz savaşçılarından olan ve kıtanın birliğinin savunan Julius Nyerere, bağımsızlıktan 1985 yılına kadar, yani yirmi yıl boyunca, Tanzanya'yı yönetmişti. Julius Nyerere Tanzanya'da eksikleri, kusurları, çıkmazları ve başarıları ile birlikte ilerici bir politikanın uygulayıcısı olmaya çalıştı. Örneğin tarım üretiminde, mülkiyet konusunda kolektivistliği öngören bir politika uygulamaya çalıştı. Dünya Bankası yöneticileri, sohbetleri sırasında, muhtemelen iktidarda kaldığı dönemde Tanzanya'nın ileri düzeyde gelişmiş bir

ülke konumuna gelmemiş olmasını ölçü alarak, Julius Nyerere'ye "neden başarısızlığa uğradığını" sorarlar.

Bu soruyu Julius Nyerere şöyle cevaplandırır: "İngiliz imparatorluğu bize nüfusunun % 85'inin okuma yazma bilmediği ve sadece iki mühendis ile oniki doktorunun olduğu bir ülke

biraktı. Ben hükümeti terkettiğimde, yani bundan on üç yıl önce, ülkede nüfusun sadece % 9'u okuma yazma bilmiyordu. Binlerce mühendisimiz ve doktorumuz vardı. Yine o dönemde kişi başına düşen gayri safi milli hasıla bugünkü rakamın iki katıydı. Ve şimdi okullarımızda eğitim gören çocuk sayısında üçte bir oranında bir azalma var. Kamu sağlığı hizmetleri ve kamu sektörü virane olmuş durumda. Ama, söz konusu on üç yıl boyunca, Dünya Bankası ve Uluslararası Para Fonu ne istediye, Tanzanya hükümeti tam da onu yaptı."

Bu kısa ama son derece özlü açıklamasının hemen ardından, Julius Nyerere, Dünya Bankası yöneticilerinin sorusunu gerisin geri onlara yöneltir "Peki ya siz neden başarısızlığa uğradınız?"

Sierra Leone

Başkent: Freetown

Bağımsızlık tarihi: 1961

Devlet Başkanı: Ahmad Tejan KABBAH

Yüzölçümü: 71 740 km²

Nüfus: 5,3 milyon (Müslüman % 60, Hristiyan % 30, Yerel geleneksel dinler % 10)

Kentleşme oranı: % 37

İşlenen toprak oranı: % 25

Başlıca gelir kaynakları:

Elmas ('97 yılında 110 000 kırıat), Altın, Titan, Boksit ('95 yılında 280 000 ton), Demir, Krom, Kakao, Kahve, Hurma (dünya sıralamasında 19.), Pirinç

Yıllık GSMH: 0,7 milyar dolar

Kişi başına GSMH: 140 dolar

Yıllık ihracat: 41 milyon dolar

Yıllık ithalat: 95 milyon dolar

Dış borç: 1,149 milyar dolar (1997)

İhracatın % 42,8'i dış borçların faizini karşılamaktadır

Çalışan nüfusun sektörlere göre dağılımı:

Tarım: % 65, **Madenler:** % 10, **Sanayi:** % 5,

Hizmet sektörü: % 20

Gayri safi iç hasılanın (GSİH) bileşimi:

Tarım: % 44, **Madenler:** % 17, **Sanayi:** % 6,

Hizmet sektörü: % 33

Faşist barbarlığın iğrenç bir alanı: Zorla çalıştırma

Olca Güneş

"Kapo'nun, ölmesi için dikenli tellere doğru yürümeye zorladığı, genç bir Polonyalı işçi gördüm. Hiç duraksamaksızın gitti. Sınırı aşmadan kendi dilinde bir türküyü başladı, tanıdım Enternasyonal. Yaylım ateşiyle yere yıkıldı. Dudaklarındaki son türkü yabancımız değildi bizim."

"Bir Rus askeri gördüm, kendini öldürmekle görevli nöbetçiye alnını göstererek Rusça bağırıyordu: 'Yüzüm düşmana dönük, ayakta ölmek istiyorum.' Onun düşmanları bizim de düşmanımızdı."

"Taş ocağında Kapo olan bir yurttaşlarını uyaran İspanyollar gördüm: 'Tek bir Fransız anti-faşistin kılına dokunursan çeneni dağıtırız.'"

"Dün bidon işinden dönerken yedi yüz kişilik bir konvoy gördüm. Zayıfuzun sakallar, üzerleri yırtık pırtık. SS'lerin sopa darbelerine aldırmadan yalınayak yürüyorlardı. Konvoyun başıyla karşı karşıya gelince kasketlerimiz elimizde hazırola geçtik. SS subayına değildi bu selam. Efsane kahramanları gibi önümüzden geçen Yugoslav partizanlarıydı."

(Alman faşizminin işgal altında tuttuğu Fransa'da yakalandıktan sonra Mauthausen toplama kampına getirilerek taş ocaklarında çalıştırılan Fransız komünisti J. Laffitte'nin belgesel romanı *Eylem Adamları*'ndan...)

11 Nisan, bundan 55 yıl önce, 1945'te, Buchenwald Nazi toplama kampındaki tutsakların Almanya Komünist Partisi militanlarının önderliğinde (bugün özellikle bu gerçek unutturulmaya çalışılıyor) kendilerini özgürleştirdikleri gündür. Almanya'daki tüm toplama kamplarından Buchenwald'e getirilen politik tutsaklar, burada direniş hücrelerini oluşturacaklar, örgütlenerek direnişi öcekler ve kurtuluşlarını kendi direnişleriyle gerçekleştireceklerdi.

Buchenwald ve Bergen Belsen, Dachau, Neuengamme, Ravensbrück veya Sachsenhausen Nazi toplama kampları... Auschwitz, Mauthausen veya Treblinka... İnsanların sinekler gibi öldüğü, öldürüldüğü; ölüm fırınlarının cesetleri yakmaya yetmediği toplama kampları...

Bu kamplar, insanlığa karşı işlenmiş en büyük suç, kurumsallaştırılmış kitlesel katliamlar ve Naziler tarafından en üst düzeyde çalıştırarak yoketme metodu ile eş anlamlıdır.

30 Ocak 1933'te, Hitler, Alman imparatorluğu başbakanlığına atandı. Resmi adı NSDAP olan faşist Nazi partisi milliyetçi-faşist bir yükselişe iktidar oldu. NSDAP, yeniden, güçlü ve başa geçen bir emperyalist Almanya oluşturmak için seçilmiş, bizzat Alman tekeli burjuvazisi tarafından teşvik edilmiş, desteklenmiş ve sonuçta iktidara getirilmişti.

"Bir savaşa hazırlık dönemi olarak 1936'da, Yahudiler, siyasal tutsaklar ve diğer istenmeyen öğeler için yeni toplama kampları kurulmuştu. Burada tutukluların Reich'e yararlı olacak şekilde posası çıkarılacaktır. Böylece Ağustos '36'da Sachsenhausen, Haziran 1937'de Buchenwald, Mayıs '38'de Flossenbürg ve nihayet '38

Aralığı'nda Neuengamme oluşturulmuştur. '39 Nisan'ın da ise Ravensburg kampı... Siyasal mahkumlar kırmızı üçgen takacaklardır. Mavi üçgenleri yabancılar ve vatansızlar, morları Yehova Şahitlerinin müritleri, yeşil üçgenleri ise adli suçlular takacaktır. Siyah üçgenleri toplum dışı öğeler, çingene ve akıl hastaları... Yahudilere durumlarına ek olarak bir sarı üçgen verilmektedir." (Olga- Yürekli Bir Kadının Yaşamından).

Ve hepsine birer numara. Hitler faşizmi için bu insanlar birer numaradan ibarettirler artık.

Almanlar savaşa, savaş esirleri fabrika ve işletmelere...

Nazi Almanya'sının Eylül 1939'da Polonya'ya saldırısı sonrası, bunu takip eden Avrupa'yı istila savaşı sürecinde savaşta anahtar rolünü oynayan önemli endüstri kollarında, tarım işletmelerinde büyük bir işgücüne ihtiyaç duyuluyordu. Alman işçi ve emekçileri savaşmaları için cepheye sürülürken, silah endüstrisinde üretim en yüksek tempoda sürüyordu. 1939 yılında, savaşa başlamadan önce, Almanya, 1.3 milyon mevcudu olan bir orduya sahipti. Bu rakam 1941'de 7.4 milyona, 1943-44'te savaşta verilen yüksek kayıplara rağmen rekor düzeye, 9 milyona ulaştı. 2 Eylül 1939'da, yani savaşın resmen başlatılmasından bir gün sonra, bazı eyaletlerin iş ve işçi bulma kurumları tarafından, belediyeler ve tarımda çalıştırılmak üzere, Polonyalı ilk işgücü ısmarlandı. Alman işgücü fabrikalardan alınarak askeri üniformalar içine sokulurken, yerlerine işgal edilen ülkelerden getirilen erkek, kadın ve çocuklar konuldular. 1944'te 20 ulustan 7.5 milyon insan bu zorunlu çalışma uygulaması içinde bulunuyordu. Bunların 2 milyonu Sovyetler Birliği ve Polonyalı savaş esirleriydi.

Hitler faşizmi döneminde tahminlere göre her 3 işten birinde esir işçi çalıştırılırdı. Tarımda çalıştırılan esir işçilerin oranı %50'yi, endüstride ise %40'ı buluyordu. Ama esir tutukluların büyük bir çoğunluğu silah üretiminde çalıştırılmıştır. Silah sanayiinde çalıştırılan esir işçilerin sayısı %50 ile 90 arasındaydı.

Tüm ikinci emperyalist paylaşım savaşı döneminde, Alman faşizmi tarafından 18 milyon insan tutsak edildi. Bunun 2 milyonu çocuklar olmak üzere 11 milyonu öldürüldü.

Alman tekelleri faşist toplama kampları ile içiçe çalıştılar

Savaş sonunda normal toplama kampları dışında, bin kadar da fabrika sahasına yakın yerlerde kurulan "dış kamplar" ortaya çıktı. Bunlar esir işçileri en uygun bir biçimde ve sorunsuz olarak kullanabilmek için oluşturulmuştu. Bazı tekellerin kendi toplama kampları vardı. Örneğin IG Farben tekeli, esir işçilerin nakli için -işe veya gaz odalarına götürülmek üzere- kendi raylarını ölüm kampı Auschwitz Monowitz'ne döşettirmişti. Bu işi de bizzat tutsaklara yaptırmıştı. Bazı tekeller ise ürettirdikleri parçaları doğrudan toplama kampında depoluyorlardı. Örneğin Siemens, üretimi doğrudan Ravensburg kadınlar toplama kampında yaptırtıyordu. (1946'da, Nürnberg Mahkemesi önünde, savaş suçlusu olarak kendini savunmak zorunda kalan Siemens, Ravensburg toplama kampı arazisinde bulunuşunu kayıtsız bir utanmazlıkla şöyle mazur göstermeye çalışır: "Hem biz, tutukluların soğuk havalarda ince giysilerini firmamızda üretilen yalıtım kağıdı ve temizlik bezi gibi malzemelerle pekiştirmelerini kesinlikle yasaklamadık." (age.)

Kamptaki tüm tutuklular, hangi gruptan ve hangi yaşta olursa olsun, çalışmak zorundaydılar. Doğal olarak kendilerine hiçbir ücret ödenmeksizin... Örneğin Siemens SS ile bir anlaşma yapmıştı. Buna göre, Siemens tekeli, kamp yönetimine işçi başına günde 30 Pfennig ödemekteydi. Tutsak işçilerin Siemens'e biricik maliyeti kamp yönetimine ödenen bu paraydı. Ravensburg kampında 1938-45 arasında 37 bin 500 kadın, hiçbir ücret ödenmeksizin Silva GMBH firmasının üretiminde çalıştırılmıştır. Siemens'inkine benzer bir anlaşmayla BMW ve Krupp, Buschenwald toplama kampında; optik aygıt yapımcısı Zeiss-Ikon, Flossenbürg kampında; Daimler Benz, Sachsenhausen'da VW Neugamme toplama kampında, tutukluların işgücünden bedava yararlanmıştır. (age.)

Çalışamaz duruma düşenler gaz odalarına ve fırınlara...

Faşizmde en ağır sömürü ve kölelik koşullarında çalışmak, milyonlarca tutsak için ne yazık ki yaşamlarının uzaması anlamına geliyordu. Çünkü çalışamaz olarak fişlenenler, doğrudan gaz odalarına götürülüyorlardı. Çalışma koşullarının kendisi de öldürücüydü. Faşist ve sadist subaylar, erler, gardiyanlar, bekçiler tutukluların üzerinde deneyler yapan doktorlar, minimum beslenme, hiçbir şekilde hijyenik olmayan barınma ve yaşama koşulları, ağır iş ve uzun çalışma saatleri... Sayısız insan bu yaşama ve çalışma koşullarında katledilirken, faşizm daha fazla insan materyaline ihtiyaç duyuyordu.

Savaş sonrasında tazminat davaları reddedildi

Savaş sonrasında Federal Almanya Cumhuriyeti kurulunca, yıllarca faşizmin toplama kamplarında tutsak edilen, kölelik koşullarında çalıştırılan ve tesadüfen sağ kalan işçiler, Alman devletinden ve tekellerden tazminat talebinde bulundular. Ama bu yönlü tüm çabaları boşa çıktı. Başvurular, gerekli mercilerin görevsizlik kararı vermesiyle, çoğunlukla reddedildi. Çok istisna durumlarda, Almanya'da ikamet eden ve dini ve ırkçı nedenlerle kovuşturmayla uğramış olanlar, Federal Almanya Tazminat Yasası'na tazminatlarını alabildiler. Krupp ve Siemens gibi bir-iki firma da, Yahudi köle işçilere tazminatlarının bir kısmını ödedi. Ama hiçbir firmaya tazminat ödeme konusunda hukuki bir zorunluluk getirilmedi. Çünkü sermaye sınıfı yasaları kendi çıkarlarına en uygun biçimde hazırlamıştı. Esir işçiler tekellere ve Alman devletine karşı açtıkları tüm davalarda hezimete uğradılar. Önerilerine hep yasalar konuyordu. Açılan bazı davalar zaman aşımına

uğradığı, bazıları da firmalara esir işçilerin devlet tarafından gönderildikleri iddiasıyla reddedildi. Başarıya ulaşan tek davada, esir işçiye 1957 yılında 1778 çalışma saatine karşı 177,8 Mark ödendi.

Globalleşmenin azizliği ya da emperyalist rekabetin kirli hesapları

Globalleşme burada şu son yıllarda tersinden bir işe yaramış oldu. Bir dizi Alman tekelinin ABD'li tekellerle birleşmesi veya onları satın alması nedeniyle (örneğin Daimler-Chrysler birleşmesi), ABD yasalarına göre o tekele karşı Amerika'da toplu dava açabilme olanağı yarattı. Burada kuşkusuz ABD emperyalizminin hesapları vardı. ABD emperyalizmi bu davalarla Alman tekellerini zora sokmayı planlıyordu ve bunda başarılı da oldu. Alman devleti esir işçilerle tazminat için masaya oturmak zorunda kaldı. VW yönetim kurulu sözcüsü bunu, "çünkü ekonomi dışı tehlike potansiyeli giderek büyüyor" diyerek ifade ediyordu. Yoksa tekeller 65 yıl sonra sosyal yanlarını veya anti-faşist bilinçlerini keşfettikleri için değil.

'99 yazında, Alman Başbakanı Schröder bir açıklamasında, kendileri için ilk etapta tekellerin çıkarlarının yasal teminat altına alınmasının geldiğini vurguladı. Bunun somut anlamı, defalarca yapılan görüşmeden sonra, 10 milyar marklık tazminat ödenmesiydi. Schröder'e göre sorun, "ülkemizin prestiji ve ekonomimizin yere çalınmasına karşı koyabilmek için sürdürülen bu kampanyadan kurtulmak ve böylece Alman ekonomisinin işini hiçbir engelle karşılaşmadan sürdürebilmesi" idi. Amerikan Adalet Bakanlığı'na, başka bireylerin dava açmaması garantisi verilmesi koşuluyla, tazminat davasının çözümünün mümkün olabileceğini dayattılar.

Görüşmelerin başlamasından itibaren, faşizm tarafından ölesiye çalıştırılan ve tesadüfen hayatta kalabilmiş esir işçiler değil, bir kez daha tekeller koruma altında bulunuyorlar. Utanmazca savunmalara göre, tekeller suçlu değil mağdurdular. Tekeller faşizmin kurbanıydılar; çünkü bu esir işçileri Naziler çalışmaya zorlamışlardı! Şimdi de biriktirdikleri servetlerine köle işçiler göz dikmişlerdi!

Savaş esirleri ve esir işçilerin ölesiye çalıştırılmasına karşı tazminat ödemesi olarak 10 milyar Mark gibi gülünç bir rakam tespit edildi. Bunun büyük bir kısmı zaten işçi ve emekçilerden kesilen vergilerle ödenecek, sermayenin payına düşen ise ufak bir parça. Oysa Alman tekellerinin o zamanlar çalıştırdıkları esir işçilere ödenmesi gereken miktarın 180 milyar Mark tutarında olduğu hesaplanıyor.

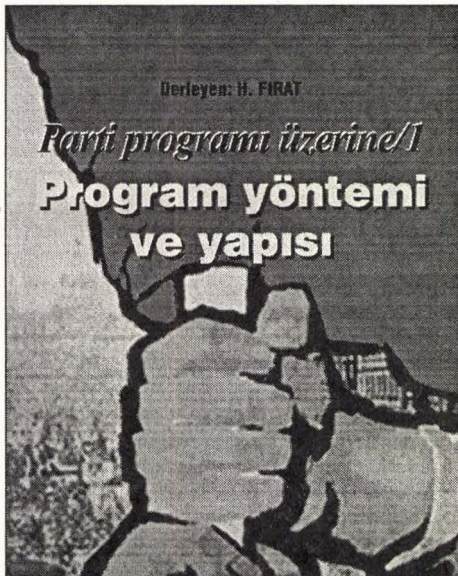
Faşizmin suçları parayla ölçülemez ve unutturulamaz

Sorun elbette parasal tazminat sorunu değil. Hitler faşizminin ve hizmetinde bulunduğu sermayenin vahşeti ve insanlığın çektiği acı ve zulüm, ne 10 ne de 180 milyarla ölçülebilir. Parasal ödemelerle Alman tekellerinin çıkarları için işlenen barbarca suçlar unutturulamaz. Emeğe ve insanlığa karşı gerçekleştirilmiş bu soykırımın üzerine bir çizik atılamaz.

Hitler faşizminin vahşeti ve katliamları bir tek şekilde ödetilebilir:

Dünyayı büyük bir savaşa sürükleyen, insanlığa büyük yıkımlar, ölümler, acılar yaşatan, insanları posası çıkana kadar çalıştıran, çalıştırarak katleden, yani varlıklarını sınırsız bir sömürü, baskı, vahşet ve acı üzerine sürdürebilen tekellerin egemenliğine son verilmesiyle... Onların ve düzenlerinin tarih sahnesinden silinmesiyle...

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 28 83

Ekmek...

Hava öyle sıcak, öyle sıcaktı ki, alınan nefesler yetmiyor, hatta nefesin alındığı bile hissedilmiyordu. Yoğun nem güneşin kavuruculuğuyla birleşiyor, yalnızca insanları değil, bitkileri, ağaçları, evleri bile çileden çıkarıyordu. İnsanların yürüyüşleri, tebessümleri, selamları bir garipti. İnsanların bu hali, son nefesini veren bir canlının ağzını son bir-iki kez açıp kapamasına benziyordu.

Caddenin solunda duran at arabasında sarı sarı kavunları satmaya çalışan adam bağırılmayı tercih ediyor, meyan şerbeti satan seyyarcı elindeki tasları birbirine vurmaktan yorulmuşçasına, bitkin bir halde gelip geçenleri seyrediyordu. Keşke şu yel esmeseydi. Bütün yakıcılığıyla insan etini yalıyor, rutubetin yapış yapış olmasını hızlandırıyor. Yarıkkaya rüzgarı olmalıydı şimdi. Sonbaharın, çatıları uçuran, ağaçları ve direkleri deviren, Yarıkkaya rüzgarı...

Yüzünden, dudaklarına akan teri bile silmeye eriniyordu Hasan. Su alan gemiler gibi yan yürüyor, başını bir türlü yukarıya kaldırmak istemiyordu. Yalnızca sıcaktan değil, fazla yürümenin yorgunluğuyla kendisini atacak bir yer arıyordu. "Serin bir yer olsa şimdi, ya da bir çay" diye, düşünerek sağa sola bakınıyordu. At boku ve kavun kokusunun ağırlığından uzaklaşmak istercesine, hemen yolun karşı tarafına geçti. Han kapısının önündeki manava, yardım et dercesine, "çay içecek bir yer var mı?" diye sordu. Manavcı hanın içinde olduğunu söyledi.

Hanın içi karanlıktı. Umumi tuvaletten sidighin geniz yakıcı kokusu yayılmıştı her yere. Hemen hemen hiç kimse yoktu handa. Köşeye geldiğinde, küçük çay ocağını gördü. Elektrikler kesik olduğundan içerde piknik tüpü yanıyordu. Yalnızca üç çocuk sessizce beklemekteydi içerde. Yüzlerinde kuruyan terin açtığı kara oluklar vardı. Melûl ve mahzundular. Pantolonları hem kirli, hem de yamalıydı.

Kimdi bunlar? Esnafların çocukları mıydı? Dilenci ya da kimsesizler miydi? Hasan, çay ocağından içeri girdiğinde bunları düşünüyordu. Loş ışık, içerideki sessizlik, kasvetli bir havaya büründürüyordu ortalığı. "Selam arkadaşlar" dedi Hasan, tebessümle. Çocuklar cevap vermediler. Donuk ve meraklı bakışlarıyla, kirpiklerini bile oynatmadan öylece Hasan'a bakıyorlardı. Niye bakıyorlardı bu çocuklar? Tuhaf olan ne vardı? "Merhaba arkadaşlar" demesine mi, tebessümüne mi, Hasan pek anlam veremedi. Oturduğu yerde soluklanan Hasan dizlerini oğuşturdu, gömleğinin üzerinden başını eğerek derin derin üfledi. Yüzündeki teri elinin tersiyle silerek üzerine sürdü.

"Çocuklar, çaycı nerede?" diye sordu. Dokuz yaşlarında olan, "babam bardakları toplamaya gitti" diyerek, ayağa kalktı. Esnaf edasıyla, müşteriye, "buyrun ne istemiştiniz?" diyen gözleriyle bakıyordu. Diğer iki çocuk onları izliyor, hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için çaba sarfediyorlardı.

"Sen çay verebilecek misin?" diye sordu Hasan. Çocuk yalnızca başını sallayarak taburenin üzerine

çıktı, çayı doldurmaya başladı. Bu ara Hasan, çocuklarla sohbet etmek, tanımak için soru sormaya başladı:

"Üçünüz de kardeş misiniz?"

Üçü de başını sallayarak, "evet" dediler.

İçerde öyle çok sinek vardı ki, konmadıkları, dokunmadıkları yer yoktu. En çok da küçük masanın üzerindeki şekerliğin içindeydiler. Çayını karıştıran Hasan, ilk yudumundan sonra, kaçak çayın güzelim buruk tadının sevinciyle gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Gözlerini açtığında, çocuğun biri burnuyla oynuyordu.

Yakalanmışçasına gözlerini kaçırdı çocuk. Hasan gülümseyerek, "memleket neresi" diye sordu. Büyük olan, "Bismilliyiz amca" dedi. Kürt oldukları, bozuk Türkçelerinden anlaşılıyordu.

- Okula gidiyor musunuz?

- Evet, dedi büyük olan. "Ben üçe, İslam ikiye, Arif de bire gidiyor."

- Senin adın ne diye sordu Hasan.

- Seyit, amca dedi.

- Hem çalışıp hem nasıl okula gidiyorsunuz?

- Üçümüz de sabahçıyız, okuldan çıkınca babamın yanına geliyoruz.

Sigara paketini çıkaran Hasan, şakacıkta sigara ikram etti. Üçü de gülüştüler. "Bi çay daha versene koçum" diye, Seyit'e seslendi. İkinci bardak dolarken, içeri boş bardaklarla babası girdi. İçerdeki yabancıya dikkat bile etmeden, aceleyle dışarı çıktı.

"Yahu çocuklar, Bismil ne güzeldir şimdi değil mi?" diye, sanki oraları bilirmiş gibi sordu. Seyit heyecanla "sen bizim oraya geldin mi amca?" diye sordu. "Yok" dedi, "ama güzel olduğunu duymuştum." "Hee amca" dedi, sustu Seyit. Daha yeni geldikleri Bismil'in Tepe köyünde çocukluklarını bırakıp gelmişlerdi. Oynadıkları oyunları, yeşilim ova ve tepeleri, annesinin sağdığı inek ve koyunları, bütün çıplaklığı ve güzelliğiyle, herşeylerini bırakıp gelmişlerdi. Seyit derin bir rüyaya dalmış gibi, sessiz ve hüzünlü bir bekleyişe bırakmıştı kendini. Karşısındaki duvara bakıyor, memleketini, köyünü canlandırıyordu. Yutkundu, dudaklarını büzdü. Ağlamaklı gözlerini gören Hasan saçını okşadı Seyit'in. Birden başka bir soru sorarak konuyu değiştirmek istedi Hasan: "Çocuklar, büyüyünce ne olmak istersiniz."

Seyit daha önce hiç düşünmemiş gibi dudaklarını büktü. Birinci sınıfa giden Arif, "bilmiyorum ki" diye utangaçça gülümsedi. İslam'ın gözlerinde parlak bir ışık yandı. Konuşmaya hazır edasıyla, iki elini boğruüne koyarak önce kardeşlerini bir süzdü, sonra konuşmaya başladı: "Ben fırıncı olmak istiyorum amca!"

Hasan birden şaşırmıştı. Hayret karışımı bir gülümsemeyle "İslam, sen ne diyorsun? Fırıncı mı? Ekmek fırıncısı mı? Bütün çocuklar büyüyünce öğretmen, doktor, avukat, mühendis olmak ister, sen de illa da fırıncı mı olmak istiyorsun?"

Kendinden emin bir sesle cevap verdi İslam:

"Evet amca, fırıncı olmak istiyorum. Fırıncı olursam, eve daha çok ekmek götürürüm!"

Ekmek, sıcacık ekmek! Tandırın üstünde kabara kabara pişen ekmek, hele somun ekmeği! Şehirden köye gelen akrabalarının getirdiği ekmek! Yufka ekmeğinin içine dürerek yediğimiz ekmek. Çocuk düşlerine giren ekmek. İslam'ın doyamadığı ekmek...

İslam soru soran gözleriyle bakıyordu. Amcayı sevmişti. "Hadi konuş" der gibi bakıyordu.

"Çocuklar" dedi, Hasan durdu. Tek tek yüzlerinde dolandı gözleri, konuşmasına devam etti: "Büyümeseniz, bence daha iyi. Büyüyünce herşey dert. Karın doyurmak dert, iş bulmak bir dert. Büyümeseniz, hep böyle kalsanız daha iyi bence..."

Seyit anlamamıştı ama, "he amca" dedi. İslam hazır cevaptı. Kendine olan güveniyle abisi ve kardeşine kaşlarını çatarak baktı: "İyi de amca, anam babam yaşlanınca kim bakacak onlara?"

Hiçbir şey demedi Hasan. Duygu seli basmıştı yine. Tatlı bir yorgunluk vardı şimdi üzerinde. Çayın parasını vermek için elini cebine atarak çıkardığı yüzbin lirayı Seyit'e uzattı. Seyit, "cık" dedi. "Almam amca, bu da bizden olsun".

"Ama olmaz ki çocuklar, lütfen ama..."

Saçlarını okşadı tekrar: "Görüşmek üzere çocuklar, hadi bana eyvallah."

Ağır ağır kapıdan çıktı. Çocuklar, bu tanımadıkları amcanın peşi sıra bakarlarlarken, Hasan çoktan kaybolmuştu...

Tahir Solmaz

Ne sefalet kalkar...

*Ne safalet kalkar, ne kavga biter
Sosyalist bir düzen kurulmadıkça.
Ne işsiz tükenir ne ekmek yeter
Sermaye devleti yıkılmadıkça.*

*Döker alın terin, kendisi yemez
Aracı tefeci insaf eylemez
Dünyada insanlık huzur göremez
Kurtuluş savaşı verilmedikçe*

*Yüz bir üs kurulmuş felaket tipi
Yurdumun bağrında bir hançer gibi
Yazılamaz özgürlüğün kitabı
Haksızın hesabı görülmedikçe*

*Bıçak kemiktedir olanlar yeter
Burjuva borusu başımda öter
Ne Halklar kurtulur ne zulüm biter
Sömürü zinciri kırılmadıkça*

*Dağım gün gelir ölürsem şayet
Bayrağı gençliğe eyle emanet
Ne yasa hükümlü ne de adalet
Kızıl Bayrak göndere çekilmedikçe*

Osman Dağlı(Maksudi)

Devlet terörüne kalite belgesi: “ISO 9002”

Geçtiğimiz günlerde günlük gazetelerin birinde, ilginç ve kısa bir habere gözüm ilişti. “İstanbul Emniyeti’nde ISO 9002” başlığı taşıyordu. Oysa ben ISO belgelerinin, yani sözde kalite özde sömürü olan bu tür sermaye belgelerinin salt sanayi-üretici-imalatçı kuruluşlara verildiğini sanıyordum. Demek ki yanlışmışım. Şimdiye kadar bu “kaliteli sömürü” belgelerini; esnek üretimi dayatanların, sigortasız-sendikasıız asgari ücretle çalışanların, tensikatları yapanların, zorunlu mesai uygulayanların vb. vb. aldığını görüyordum. Demek ki bir kez daha yanlışmışım.

Global dünyada ve milenyum çağında, tekeli burjuvazi artık kendilerine en iyi uşaklığı yapan bu tür kurumlara da “kalite” belgesi verme yoluna gidiyor. 9002 belgesinden bu sonucu çıkardım. Ve kendimce biraz düşünmeye ve irdelemeye çalıştım. Bu neyin izahatı olabilir diye? Çok derinlere inmeye ne yazık ki şu kıt “işçi kafam” yeterli olmadı. Ne de olsa bu, bizim işimiz değildi. Bize yıllarca bunu öğretmediler mi zaten. “Sormayan, eleştirmeyen, yargılamayan, konuşmayan” vs. vs. birisi olun diye. Eh bunu ezberledik-uyguladık: Duymadık, görmedik, bilmedik yıllarca.

Ama ben bu olayda ne yapıp yapıp “rutin dışına” çıkmaya karar verdim. Rutin dışına çıkma gücünü de “küçük kalkar büyüğe bakar” sözünden aldım. Ne de olsa “devlet baba” da “rutin dışına çıkma” mış mıydı? Katliamlar, gözaltında kayıp-işkence-tecavüz, köy yakma...

Ve başladım yazmaya. Çünkü Emniyet’e verilen “ISO 9002” belgesinin öte yüzü, yani biz emekçilere-işçilere gösterilmeyen tarafı, bizzat bizimle ilgiliydi

diye düşündüm. Bu ödülün Emniyet’in 155. kuruluş yıldönümünde verilmesi, egemen sınıf için kuşkusuz ayrı bir önem ve anlam taşıyor. Ama bizim için de bir başka önemi var bunun.

Düşünün bir kere işçi-emekçi kardeşler, ta Osmanlı’da temeli atılan bu kolluk gücünün misyonu ne diye? Neye ve kime hizmet ediyor? Bunu anlamak fazla zor değil. Elbetteki sömürge sınıfına hizmet ediyor. Onlar daha salın sömürü düzeni için bunu örgütlemişler. Ezilen, sömürülen, katledilen halk ne zaman buna karşı gelmeyi düşünmüşse, karşısında bu gücü görmüş. Bu güç tarafından dövülmüş, işkence edilmiş, katledilmiştir. Yani hakkımızı her arayışımızda düzenin bu gücü karşımıza dikilmiş. Cop ve dipçik kullanmış, kurşun sıkışmış, katliam yapmış. Düzenin, işçi-emekçiyi, köylüyü, öğrenciyi, işsizi, emekliyi susturmak, sindirmek için beslediği gerici-faşist bir kurumdur bu.

Üstelik devletin her türlü terörü gününbirlik sürüp gidiyor. Huzur operasyonu, keyfi ev baskınları, sokakta infazlar, sendika, dernek, dergi basmalar, katliamlar (ki buna en son Ulucanlar katliamı örnektir) vb., vb.. Örnekler çoğaltılır, ama gereksiz. Çünkü her onurlu insan bu kaliteli; ISO 9002’li terörden nasibini almıştır. Maraş’ta, Çorum’da, Gazi’de, Sivas’da, Kürdistan’da almıştır. Direnişte, grevde, eylemde almıştır. Kimi yanarak, kimi kurşunlanarak, kimi işkence, kimi grev-direnişte; önemli olan da zaten budur. Kimin nerede kaliteli terörden nasip aldığı o kadar önemli değildir.

Daha önce de söylediğim gibi, ISO 9002’li terörün diğer yüzüdür bu ve herkesi yakından ilgilendirmektedir. Dün değildi, bugün de değil belki,

ama yarın olmayacağının garantisini veremezsiniz. Egemen sınıfın bu kaliteli terörü sizi mutlak bulur. Siz yakın gitmeseniz dahi o size yakın gelecektir.

Burjuvazinin kolluk kuvveti olan Emniyet’e kalite belgesi verilmesini fazla yadırgamıyorum. Çünkü o efendisi ABD’ye sistemin bekası konusunda güvence vermektedir. Herhalde şöyle demek istiyorlardı; “buyurun bu memleket sizin, isteğiniz kadar çalın, talan edin, yağmalayın, sömürün, biz kimsenin gıkını çıkarttırmayız. Elimizde bu işin kalite belgesi dahi var. Çekinmeyin buyurun...”

Çok yakında MGK’nın kontr-gerillasına, MİT’e, faşist yuvalarına (özellikle Ülkü Ocakları’na), besleme çetelerine, özel harp dairesine, OHAL yöneticilerine vb.’lerine de bu “kalite” belgesinden verilirse şaşırılmamak lazım.

Evet, işçi emekçi kardeşlerim, durum böyle. Kuşkusuz eksik ve yetersizdir. Dedim ya, işçi kafasının ereceği kadarıyla yazabildim ancak. Sizlere tavsiyem şu olacak; şu ana kadar gördüğümüz barbarlığın daha fazlası bizleri beklemekte. Bu sefer eylemlerde, hak arama mücadelemizde daha “kaliteli” uygulamalar bizleri beklemekte. Eğer böyle susarsak bir an önce örgütlenmezsek, kurtuluşumuzun programını silaha çevirmezsek, daha da kaliteli baskılar, sömürüler bizleri bekliyor olacak. Susarsak hep beraber yok olup gideceğiz, örgütlenirsek hep beraber kurtulacağız. Onun için diyorum ki; “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” Bu “kalite belgesi” barbarlığı yoketmek için hepinizi mücadeleye çağırıyorum.

Kurtuluş sosyalizmde!

Bir işçi/Kartal

Sermaye medyasının 1 Mayıs’a karşı suskunluk fesadı

1 Mayıs işçi ve emekçi sınıfların birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Bu kavga gününe karşı sermaye medyasının sınıf kinyile saldırısını önceki yıllardan hatırlarız. Haftalar öncesinden devrimci 1 Mayıs’ları “vandalizm” olarak damgalayıp, rezil bir kampanya yürüttü. Bu alışıldık cadı avının tersine, bu sene medya 1 Mayıs’ı sessizlik fesadıyla karşıladı. Medyanın bu tutumundan “demokratikleştiği” gibi bir sonuç mu çıkarmalıyız, yoksa “MİT’çi gazeteciler”in gündemin üst sıralarına tırmanmasıyla bir manevra yapmak zorunda kalmasına mı? Kirli sermaye medyasından demokrat bir tutum beklemek, onun sınıfsal konumunu ve tavrını hiçe saymak olur. Aynı şey, medyanın bir savaş manevrası yaptığına ilişkin kısır değerlendirme için de geçerli olacaktır.

Sermaye medyası 1 Mayıs öncesi hiçbir hazırlığı yansıtmayarak ve sonrası da Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ardından 2. bazen de 3., 4. haber olarak geçerek (gazetelerdeki haberlerin küçüklüğü, milyonlarca işçi-emekçi gözetildiğinde, tiraj kaygısının nasıl da sınıfsal tavrının ardında kaldığını göstermeye yeter), suskunluk fesadıyla döneme özgü bir sınıfsal tavır almıştır.

Zira toplumsal yoksulluğun katmerleşmesi, artan grevler, kronik işsizliğin alabildiğine büyümesi; depremlerle toplumsal krizin boyutlanması, servet-sefalet kutuplaşmasının günden güne büyümesi; IMF-TÜSIAD-MGK hükümetinin krizin faturasını özelleştirme, tahkim, mezarda emeklilik, TİS’lerde sefalet ücreti olarak dayatması vb. politikalarıyla işçi-emekçi sınıflara çıkartması sonucu, bu yılın 1 Mayıs’ı, Ağustos depremiyle kırılan Temmuz yükselişine kaldığı yerden devam edeceğine ilişkin emareler taşıyordu.

Bu nedenle, 1 Mayıs öncesi karşı-devrim propagandasıyla, “Bahar bayramı/Şenlik” soytarlığı birbirinden ayrılmaya özen gösterildi. 1 Mayıs sonrası ise, varolan nesnel durumun halihazırda yeni saldırı ve sosyal yıkım paketleriyle daha da derinleşmesi ve yeni grevler, TİS süreci gözönünde tutularak, sadece 1 Mayıs haberlerine yönelik değil, işçi-emekçi sınıfları ilgilendiren her eylem, gösteri ve açıklama bir kez daha suskunluk fesadı ile karşılandı.

Medya tekeli parçalamak, sermaye iktidarını parçalamakla mümkündür. İşçi ve emekçi kitlelerin sermaye medyasından “meslek ilkeleri ve ahlakı” bekleme avuntusuna düşmesine izin vermemeliyiz. Bunun yolu ise, programımız altında birleşip, savaşmaktan geçmektedir.

B. Balyemez/Gebze Cezaevi

“Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!”

1 Mayıs, tüm hayatı yaratan işçi ve emekçilerin bayramıdır. 1 Mayıs, bu barbarlık düzeninde insanca çalışma koşulları istemek için işçilerin ayağa kalktıkları bir gündür. Sermaye iktidarına karşı işçi sınıfının örgütlü gücünün ve disiplinin ortaya konulduğu, taleplerinin dile getirildiği bir eylem günüdür.

Bu tür mücadele günlerinin, süreklilik duygusunu pekiştirmede, ortak tarih duygusunu güçlendirmede, birlik ve beraberlik duygusunu oluşturmada büyük katkısı vardır. İnsanları yalnızlık duygusundan kurtarıp, kendilerini güçlü hissetmelerini sağlar. İşte bu nedenledir ki sermaye iktidarı, böyle günlerin içini boşaltmaya büyük önem verir.

Pek çok işçi-emekçi gibi ben de 1 Mayıs’a katıldım. Meydanlarda o büyük heyecanı, coşkuyu, yoldaşların gözündeki umudu ve kararlılığı, birlik ve beraberliğin verdiği güç duygusunu hissettim. Ve buradan aldığım güçle, kendi sorunlarımızın çözümü için, taleplerimizi dile getiren; “Yaşasın 1 Mayıs, 1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!”, “Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!”, “7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!”, “Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!”, “Sosyal yıkım paketlerine ve özelleştirmeye hayır!” yazılı dövizleri taşıdım. Taşıdım ki, böylece, tüm dünyaya ve dostadüşmana, iktidardaki bir avuç asalak tarafından milyonlarca işçi ve emekçinin haklarının nasıl gaspedildiğini, sefalet ve yoksulluğun nasıl dayatıldığını, çocuklarımıza nasıl bir dünya bırakıldığını, doğal güzelliklerin ve kaynakların nasıl tahrip edildiğini gösterebileyim.

2000 yılı 1 Mayıs eyleminde işçi ve emekçiler sermayenin saldırılarını protesto ettiler ve güncel taleplerini haykırdılar. Ama sermaye medyası ve düzenin temsilcileri, işçi ve emekçileri meydanlara çıkartan nedenleri ve talepleri değil de, polislin sözde yoğun çabası sonucu şiddet olayları yaşanmamasını öne çıkardılar. “Olaysız 1 Mayıs!” manşetleriyle birlikte, dünyanın birçok yerinde kutlanan 1 Mayıs gösterilerindeki çatışmaları ön plana çıkartarak, kitlelere bir avuç çapulcu, asi gençlik, vatan haininin yol açtığı şiddet eylemleri mesajı vermeye çalıştılar. Eğer attığımız sloganlar, taşıdığımız pankartlar, dövizler, birilerinin söylediği gibi, vatani bölmeye ve parçalamaya yönelikse, buna karşı Nazım ustanın dizelerinden başka söylenecek bir şey yok: “Vatan hainliğine devam ediyoruz!”

Sermaye medyası ve iktidarı üzerine düşen görevi, yani kendi düzenini koruma ve kollama görevini yerine getirmektedir. Bunun için, tüm barbarlığa rağmen insanlık onurunu korumaya çalışan, gelecek güzel günler için savaşan insanlar “terörist” “çapulcu”, “vatan haini” gibi gösterilmeye çalışılmaktadır.

Biz işçiler ve emekçiler de, yaşamımızı her geçen gün daha da kötüleştiren kapitalist barbarlık düzene karşı sosyalizm mücadelesi yükseltmek için üzerimize düşen görevleri daha bir coşku ve kararlılıkla yerine getirmeliyiz.

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Esenyurt’tan bir emekçi/İstanbul

**Faşizmin
işkencehanelerinde
ser verip sır vermedi...**

**Büyük bir direnişin temsilcisi oldu,
büyük bir geleneğin yolunu açtı...**

Partili mücadeleden yaşıyor!...

*“Türkiye’nin geleceği çelikten yoğruluyor;
belki biz olmayacağız, ama bu çelik aldığı suyu unutmayacak...”
(İbrahim Kaypakkaya)*